

Giới thiệu Chiêu Quân Săn Chồng

Truyện Chiêu Quân Săn Chồng của tác giả Phúc Mai là tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình cổ đại. Đàm Chiêu Quân là một kỹ nữ có tài sắc vẹn toàn, ai ai cũng yêu quý nhưng lại có đôi chân không hoàn hảo.

Nhưng nàng lại có được một tấm chồng đẹp trai, hào hoa phong nhã, nàng lấy hắn vì trả nợ chứ không vì tình cảm yêu đương. Thời gian trôi đi, nàng cảm thấy trái tim mình đã trở nên rung động, với hắn là những gì quen thuộc nhất mà nàng có. Nhưng nàng thật ra chỉ là thể thân cho 1 bức tranh mà thôi..

Đáng tiếc tính tình của hắn, có điểm lạnh lùng, thái độ có chút không tốt. Được rồi, là phi thường không tốt, bất quá không quan hệ, những điều này là có thể cải thiện được.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đàm gia, gia tộc nổi danh ở Lạc Dương, không phải bởi vì Đàm gia giàu có nhất nhì nước, mà là bởi vì Đàm gia có ba mỹ nhân.

Đàm gia lão ông Đàm Phan An, tuấn mỹ tiêu sái, đẹp hơn Phan An, cưới một vợ và hai thiếp, đáng tiếc thì thiếp đều mất sớm, chỉ sinh hạ ba vị thiên kim, không thể vì hắn sinh con trai.

Tam nữ đã lớn, người người đều chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa mỹ mạo, tuy rằng tính tình có điểm bất đồng nhau, nhưng là đối với cha, các nàng đều rất hiếu thuận, không trách dù có bao nhiêu danh môn quý công tử đưa người tới cửa cầu thân, Đàm lão gia đều nhẹ lời khéo léo từ chối, chỉ nói nữ nhi còn nhỏ, luyện tiết làm cho các nàng lấy chồng sớm như vậy.

Đại đa số mọi người đều quân tử, thực thức thời, vô phương thôi! Nếu nói tuổi còn nhỏ quá, vậy thì chờ tam mỹ nhân lớn tuổi chút, trở lại cầu thân là được, vẫn còn cơ hội!

Nhưng là, mỗi người cũng không phải đều quân tử như vậy!

Đồn đãi, chính trực tráng niên Tể tướng Chu Lệ ham sắc, trong tướng phủ mặc dù đã có vô số mỹ nhân, vẫn vương vấn mỹ nhân chung quanh vào phủ. Tân nhậm Tri phủ Lạc Dương Trần Định Bang mới ở chức được một năm, chính là môn sinh Tể tướng Chu Lệ, là một chống lại xu nịnh nịnh bợ, đối với người dưới đều nghiêm khắc, nhưng một lần ngẫu nhiên, nhìn thấy Đàm gia thứ nữ Đàm Ngu Cơ, lập tức giật nảy mình, cũng nghe đồn biết tam mỹ Đàm gia.

Vì nịnh bợ Chu Lệ, Trần Tri phủ sai người vẽ bức họa mỹ nhân, cho người đưa tới kinh thành đến trong tay Chu Lệ, cũng ở trong tin thư nói đến tam mỹ Đàm gia dường như tiên nữ trên trời xuống trần, trên trời dưới đất vẹn vẹn chỉ có Tam mỹ này, ý tứ tùy ý đưa tam mỹ tới Tướng phủ.

Đồng thời Trần Tri phủ đến Đàm gia, bỏ ra ba trăm lượng bạc làm sính lễ, chỉ đơn giản báo cho biết tướng gia muốn "Cưới" tam mỹ làm thiếp, liền tính đem người mang đi. Vốn tưởng rằng dễ dàng, ai ngờ, lọt vào chuyện của ái nữ Đàm lão gia cường ngành cự tuyệt.

Đàm lão gia lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt làm cho Trần Tri phủ không có mặt mũi, ngăn trở tiền đồ của hắn, vì thế tay chân vừa động, liền xuất hiện tội danh cấu kết với đạo tặc, đem Đàm gia mọi người đều sung công, cũng bắt giữ Đàm lão gia để tra xét.

Đàm lão gia vì bảo trụ bản thờ tổ tiên của Đàm gia, bởi vậy nợ nần chồng chất, rơi vào cảnh nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng, còn thân rơi vào nhà tù, cho nên Đàm lão gia giận dữ đến sinh bệnh, ốm đau trong lao ngục.

Gia cảnh đang êm đẹp bỗng biến động, tam mỹ nhân trước kia sống an nhàn sung sướng, vì nghĩ cách cứu ra cha, vì trùng kiến Đàm gia, chia ra ba đường.

Đại tỷ Đàm Tây Thi, ở lại Trần Tri phủ nơi xảy ra hiểm cảnh, nghĩ biện pháp kiếm tiền nuôi sống một đại gia đình; nhị tỷ Đàm Ngu Cơ giả xấu bán mình tới phủ tướng quân, đến làm công cho đủ để cho hóa tướng quân gạt đầu đồng ý cùng chống lại Tể tướng, giúp phụ thân các nàng rửa sạch oan khuất; tiểu muội Đàm Chiêu Quân có ít công phu quyền cước, liền tiến đến chủ nợ Bích Liễu son trang vì trang chủ yêu cầu, tranh thủ càng nhiều thời gian.

Chỉ hy vọng hết thấy đều kịp.

Bích Liễu son trang

Doãn Thứ Câu ngồi sau bàn lớn gần cửa sổ, một tay cầm bút, đang phê duyệt công văn mà Nhị đệ Doãn Thứ Hoa vừa mới đưa tới của các hiệu buôn trình lên, mà trên bàn lớn, ngoài công văn, còn một đống sổ sách xếp như núi cùng với bản đồ, đơn đặt hàng cùng hóa đơn.

Từ ba năm trước đây bởi vì một tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, hắn liền ru rú trong nhà, nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho là hắn không quan tâm đến chuyện nhà, chỉ là chủ ý đem toàn bộ việc đối ngoại chuyển giao cho hai cái đệ đệ xử lý, chính mình lui ở phía sau màn thời.

Đem công văn cuối cùng phê duyệt xong, tùy tay xếp lại một đồng công văn cho gọn, hắn lại bắt đầu thăm tra sổ sách.

Thừa dịp Nhị đệ hắn còn đang nhìn sổ sách, có thời gian, hắn ngừng đầu quay đầu cổ vài vòng giãn cơ bắp đang mỏi cứng ngắc, theo thói quen tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên hắn như nhìn thấy mỹ nhân trong bức họa trên quý của chính mình – Hạnh Hoa tiên tử biến ảo trở thành sự thật, xuất hiện dưới tàng cây ở Hạnh Hoa sân của hắn.

Hắn không phát hiện bút lông trên tay đã rơi xuống, một ít mực rơi xuống sổ sách, xuất hiện vài vết đen, chính là mãi đang suy nghĩ, miệng mở rộng, kinh ngạc nhìn phía hình ảnh yếu diệu thoát tục kia xuất hiện.

Hạnh Hoa sân giống như đang có mưa, từng giọt rơi tí tách, hình ảnh thướt tha kia chỉ xuất hiện khi Hạnh Hoa trời mưa sao, kia quần trắng, áo đỏ sẫm, cùng bộ dạng mỹ nhân trong bức họa trên quý của hắn không mấy sai biệt.

Nhưng là, làm sao có thể đâu? Hay là hắn thật ra đang trong mộng?

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại có chút nghi ngờ, không phân biệt rõ hình ảnh kia hiện tại là cảnh trong mơ, hay là sự thật.

Đột nhiên, tầm mắt của nàng nhìn sang phía hướng này, hắn không kịp dời đi tầm mắt, cứ như vậy cùng nàng mắt đối mắt, sau đó, nàng giống như mỉm cười một chút, hướng hắn hơi hơi quý gối khẽ chào, sau liền xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Khi hình ảnh nàng biến mất trong tầm mắt, Doãn Thúc Câu theo bản năng muốn đứng lên đuổi theo, thẳng đến hai chân truyền đến cảm giác vô lực, hắn mới nhớ tới, chính mình không đứng lên nổi.

A. Là sự thật.

Thật sự là buồn cười, cũng đã ba năm rồi, hắn thế nhưng bởi vì thấy một cái ảo ảnh, mà đã quên việc thiết thân như vậy!

Không, giai nhân kia không phải ảo ảnh, điệu bộ nàng linh động hơn trong bức họa, càng thêm xinh đẹp, ánh mắt kia, cái mỉm cười kia, cái giờ tay nhắc chân kia thật sinh động, hắn cảm giác được rất rõ ràng, nàng là thật!

Như vậy nàng là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong viện của hắn? Vì sao. tương tự như trong bức tranh mỹ nhân vậy?

"Đại ca?" Doãn Thúc Hoa khẽ gọi, nhặt lên bút lông rớt trên sổ sách, tránh cho tình hình tai nạn mở rộng, hắn phải tốn công viết lại một lần.

Doãn Thúc Câu lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn Nhị đệ, há miệng thở dốc muốn nói cái gì, lại nhắm lại.

"Làm sao vậy? Là sổ sách phẩm hương phường có vấn đề sao?" Doãn Thúc Hoa hỏi: "Là tiền bạc tính không đúng sao?"

"Không, không phải, sổ sách không thành vấn đề." Hắn lắc đầu."Thúc Hoa, người mới vừa rồi có thể có thấy." Nói một đoạn. Hắn bỗng nhiên nghĩ có thể hỏi như thế nào?

Thúc Hoa cùng Thúc Kiều là biết hắn về một bức họa mỹ nhân, là bảo bối cực kỳ trên quý, ngay cả bọn họ muốn nhìn, hắn cũng không đồng ý.

Nếu hắn hỏi Thúc Hoa có nhìn thấy hay không Hạnh Hoa tiên tử mới vừa rồi đứng dưới tàng cây giống như trong bức tranh của hắn..., Nhị đệ nhất định sẽ lập tức gọi đại phu tới cửa, nhưng lúc này khám là không là thân mình của hắn, mà là đầu của hắn .

"Thấy cái gì?" Doãn Thúc Hoa nghi hoặc.

"Không, không có gì." Hắn suy tư trong chốc lát, mới nói: "Trong trang có khách sao?" Khí chất của nàng không giống như là người trong trang, cho nên rất có thể là khách trong trang.

"À! Đúng, thiếu chút nữa đã quên rồi." Doãn Thúc Hoa đột nhiên nhớ tới."Hồi sớm trước, Đàm Tam cô nương đã tới, vốn tưởng y theo ý tứ của đại ca đem nàng an bài ở tại Lan viện, nhưng sau lại đổi thành Hà viện ."

"Vì sao?" Hắn nghi hoặc, Hà viện ngay tại cách vách, tuy nói từng cái sân đều là độc lập, diện tích cũng rộng lớn, cho dù là "cách vách", vẫn có một khoảng cách không nhỏ, nhưng vì sao là Hà viện?

"Đàm Tam cô nương nói nàng thích Hạnh Hoa, son trang chúng ta trừ bỏ chính viện chỉ có vài cây, chính là Hạnh viện đại ca có rất nhiều cây hạnh, ta nghĩ Đàm cô nương đương nhiên không thể vào ở Hạnh viện, vì thế liền an bài nàng ở tại Hà viện, cũng là có thể ngắm hoa."

Đàm Tam cô nương cũng yêu Hạnh Hoa sao? Tựa như Hạnh Hoa tiên tử của hắn.

Đột nhiên, trong lòng Doãn Thúc Câu chấn động, chẳng lẽ mới vừa rồi Hạnh Hoa tiên tử, chính là. Đàm Tam cô nương? !

"Thúc Hoa, Đàm Tam cô nương mặc trang phục quần trắng, xiêm y đỏ sẫm sao?" Hắn thử hỏi.

Doãn Thức Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút. "Lúc sớm trước xem qua hình như vậy, như thế nào? Đại ca đã gặp qua Đàm Tam cô nương rồi?"

Quả nhiên là nàng!

Trong lòng hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, hần trăm triệu không dự đoán được, Đàm gia Tam cô nương nhưng lại là mỹ nhân có cùng bộ dạng với mỹ nhân trong bức họa giống nhau như vậy, nếu hần sớm biết rằng như vậy..., liền. . .

Suy nghĩ một chút. Liền như thế nào?

Nếu biết được Tam đệ Thức Kiều đối Đàm gia Tam cô nương có ý, hần này làm đại ca, đương nhiên biết làm chủ, chẳng lẽ sớm biết rằng như vậy..., hần sẽ không để ý tới cảm giác Thức Kiều sao?

Bỏ qua một bên suy nghĩ trong lòng phức tạp hỗn loạn, Doãn Thức Câu biểu tình so với bình thường lại lạnh hơn.

Bất kể như thế nào, hần sẽ làm cho Thức Kiều ôm được mỹ nhân về, cho dù Đàm Tam cô nương kia cùng người trong bức họa hần yêu thương nhiều năm cơ hồ một bộ dáng, hần cũng phải làm chuyện này như không.

Nói sau, bằng bộ dáng hần như thế này, cũng không xứng đôi với mỹ nhân!

Mỹ nhân, nên hợp với Thức Kiều hoặc Thức Hoa như vậy, có năng lực bảo hộ nàng mới được.

"Nếu Đại ca cảm thấy Đàm cô nương ở tại Hà viện không ổn, ta sẽ an bài nơi khác."

"Không cần." Doãn Thức Câu khôi phục đậm mạc, nhẹ giọng đánh gãy Nhị đệ. "Khiến cho nàng vẫn ở chỗ đó đi."

"Đại ca, ý nguyện của người so với Đàm cô nương quan trọng hơn, nếu đại ca không thích, ta sẽ cùng Đàm cô nương nói rõ ràng."

"Ta không sao cả, người tới là khách, nếu nàng là cô nương Thức Kiều yêu thích, ta sẽ bao dung nhiều chút, nghĩ đến trong viện ngắm hoa cũng không sao, bất quá nhớ rõ chuyển lời Đàm cô nương đừng tiếp cận lần chính."

Doãn Thức Hoa gật đầu, đáy mắt lóe tia sáng rọi không rõ. "Ta sẽ chuyển lời."

Mà Doãn Thức Câu tâm tư đang không thể tập trung, cũng không có phát hiện.

"Thức Kiều đâu?"

"Ta tạm thời đem hần dẫn dắt rời đi, vừa vận phẩm hương phòng xảy ra một chút việc, ta kêu Kiều đi xử lý."

"Chuyện gì?" Doãn Thức Câu nhíu mi. Phẩm hương phòng là hiệu buôn thuộc Bích Liễu sơn trang, chuyên mua bán lá trà, hơn nữa là các loại lá trà nổi tiếng của Bích Liễu sơn trang tự trồng tự chế.

"Phẩm hương phòng phải tới thông báo, một vị thương nhân theo Giang Nam đến đây, kiên trì muốn mua vãn đỉnh trà, phải rất nhiều thủ hạ vây quanh phẩm hương phòng, nếu mua không được sẽ không rời đi, tính làm cho phẩm hương phòng không có cách nào khác phải bán." Doãn Thức Hoa không thể không khẩn trương thuật lại.

"Người kêu Thức Kiều đi xử lý chuyện này, căn bản chính là tính giết gà dọa khỉ sao?" Hần lắc đầu, thay người kia nháo sự một phen đồng tình nước mắt. "Người nọ xác nhận lần đầu tới Hàm Dương sao?" Chỉ có chưa từng cùng Bích Liễu sơn trang bàn bạc làm ăn mới sẽ như vậy không biết sống chết, gặp phải bọn họ.

Doãn Thức Hoa chẳng hề để ý nhún vai. "Hần là như vậy, ta không biết rõ ràng lắm."

"Thức Hoa, người cũng đi qua đi, cũng không thể để cho Thức Kiều gây ra án mạng." Mặc dù đối với cách đập phá trước đây, nhưng là đừng đem sự tình trở thành lớn.

"Đã biết, ta chờ một chút liền đi qua." Doãn Thức Hoa gật đầu.

"Không cần chờ một chút, bây giờ lập tức đi qua, sổ sách thẩm tra xong, hóa đơn đã thẩm tra tốt, sẽ cho Sông Dung trước đem trở về trưởng phòng, sau khi người trở về lại xử lý."

"Vậy phiền toái đại ca."

"Nhanh đi, xử lý tốt sau đem Thức Kiều cùng nhau về, làm cho hần. . . ." Doãn Thức Câu ngừng một chút, mới tiếp tục nói: "Cùng Đàm Tam cô nương trông thấy mặt, nhớ rõ đừng làm cho Thức Kiều biết tính toán của ta."

"Tốt, ta đi đây." Doãn Thức Hoa xoay người vội vàng rời đi.

Nhìn Nhị đệ bước đi như bay, kinh công bay vút chỉ thấy bóng lưng, tay Doãn Thức Câu không tự giác sờ sờ chân của mình, cho đến khi không thấy bóng dáng Nhị đệ, mới thu hồi tầm mắt.

Từ nhỏ, trong bọn họ tam huynh đệ, có lẽ bởi vì hắn là trưởng tử, đặc biệt cùng cha thân cận, trong cảm nhận hắn cha vẫn là anh hùng, bởi vậy, cho dù sau lại vâng theo di ngôn mẫu thân, tam huynh đệ chưa từng giao thiệp với giang hồ, sửa đường mà theo thương nhân, nhưng một thân võ công là cha truyền thụ cho bọn họ, bọn họ vẫn như cũ chăm chỉ luyện công, không một ngày bỏ qua, giống nhau có thể tạ này nhớ lại cha, cũng có thể chứng thật trong lòng hắn là anh hùng chân chính vẫn tồn tại.

Nhưng hôm nay, hắn lại buông tha cho luyện võ, loại cảm giác này thật giống như. Hắn vứt bỏ cha giống nhau.

Than khẽ, hắn một lần nữa cầm bút, tiếp tục lật xem sổ sách, một bên sử dụng bàn tính tính toán tiền bạc, một bên thẩm tra trưởng mục.

Không lâu, một quyển sổ sách thẩm tra xong, hắn đem sổ sách đã thẩm tra tốt chất lên một ít sổ sách khác, ai ngờ sơ sẩy một cái, hai chồng sổ sách cao lập tức đổ, còn thuận tiện làm ngã một bên công văn xếp như núi, nháy mắt sổ sách và công văn một bàn rơi tứ tung trên đất.

Hắn vội vã tường đỡ lại, lại không cẩn thận quét đến bàn tính trên bàn, bàn tính bay xuống, theo lực đạo rơi xuống trượt ra xa mấy trượng.

"Sông Dung!" Hắn hô người hầu bên người muốn hắn đến hỗ trợ thu thập, trong chốc lát mới nhớ tới, hắn đã bảo Sông Dung đi làm việc khác.

Doãn Thức Câu đành phải khom người trước lượm lại các sổ sách công văn rơi ngay tại chỗ hắn, như thế rất tốt, không chỉ có cái chưa xem qua cùng cái chưa xem qua cũng rơi xuống tất cả đều xen lẫn vào nhau, lại phải dùng nhiều thời gian phân loại lại, chỉ là nhìn bàn tính rơi ở khoảng cách xa như vậy, hắn thờ dài nghĩ, cho dù hắn đem hai tay cánh tay nối lại cũng sẽ không đến.

Hiện phải làm sao bây giờ? Công việc trên bàn còn một đồng, đơn giản là rút bàn tính, khiến cho hắn khoanh tay đứng nhìn không có cách nào khác!

Trùng mắt nhìn bàn tính thánh thai nằm trên mặt đất, tay nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi, Doãn Thức Câu bởi vì chính mình vô năng cảm thấy tức giận!

Thở dài, đang muốn mạo hiểm vận khí lực, di động ghế dựa, lại đột nhiên thấy một đôi giày thêu đứng ở chỗ bàn tính, tiếp theo một cái tay mềm mại tế cầm lấy bàn tính.

Tầm mắt của hắn đi theo bàn tính mà hướng lên, nhìn thấy dáng người đẹp dễ trang phục quần trắng, áo đỏ sẫm, sau đó xem ra mang theo linh động cười yếu ớt, sáng trong ánh mắt mang vẻ đặc ý.

Trong lòng có một chấn động kịch liệt, thần trí nháy mắt đột nhiên có chút choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn hắn như ngừng hô hấp, người ngây ra.

Là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đàm Chiêu Quân cầm bàn tính, mỉm cười nhẹ nhàng tiến lên trước, cố ý không đem bàn tính đặt lên bàn, mà trực tiếp đưa cho hắn.

"Bàn tính của ngươi." Nàng nói rồi chờ hắn tiếp nhận.

Doãn Thức Câu phục hồi tinh thần lại, tay đưa ra tiếp nhận bàn tính, tầm mắt cũng chặt vật dời đi.

"Cô nương đến Bích Liễu sơn trang làm khách, chẳng lẽ không có người báo cho cô nương biết, nếu Hạnh viện chưa gọi đến thì không được bước vào sao?" Hắn giả bộ lạnh lùng, che dấu tim chính mình đập quá nhanh không khống chế được.

"Không có nha, Doãn nhị thiếu gia chỉ nói mời ta tùy ý, không có gì ngăn trở hay cấm đoán, cho nên ta liền tùy ý đi dạo." Về mặt nàng đơn thuần chỉ lắc đầu, phảng phất không muốn nghe biết ý chỉ trích trong lời nói của hắn. "Ta được mời đến quý trang, ở tạm ở Hà viện kế cận, bởi vì thấy bên này Hạnh Hoa nở đẹp quá, chỉ muốn ngắm hoa, đi tới đi tới, bất tri bất giác bước đến nơi này."

"Muốn ngắm hoa, thì ở trong vườn là được, sao lại tự tiện xông vào trong phòng, đây không phải phép ứng xử đúng đắn khi làm khách?" Hắn trêu chọc.

"Bởi nghe thấy tiếng kêu ta mới bước vào, thật ra chỗ này của ngươi không thể đến sao?" Đàm Chiêu Quân cố ý dùng giọng điệu thất vọng nói, thừa dịp hắn không có nhìn nàng, một đôi mắt đẹp trộm nhìn mặt hắn.

Dọc theo con đường này, nàng cũng không phải rảnh rỗi như vậy thành thói đến Hàm Dương chơi, mà bởi vì Bích Liễu sơn trang phí nhiều công sức thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, còn chỉ đích danh muốn "Đàm Tam cô nương" tự mình tiến đến thương lượng, hiển nhiên chính là hướng về phía nàng.

Như vậy vô tình lại hợp với toan tính của nàng, dù sao nàng vốn quyết định chính mình tự xử lý việc nợ nần, nếu bọn họ chỉ định người là đại tỷ hoặc nhị tỷ, ngược lại nàng mới phiền não.

Vì thế, sau khi nhận được thư báo bình an của nhị tỷ, nàng chỉ mang theo vền vẹn tỷ nữ bên người – Thu Phong liền xuất phát.

Tuy rằng không biết vị Doãn trang chủ này làm như vậy có mục đích gì, nhưng đối với đối thủ sắp đối mặt, đương nhiên nàng sẽ thăm dò tin tức xung quanh, gọi là biết người biết ta, trong lòng có một chút chủ ý, mới có thể biết được nên đối mặt như thế nào.

Cũng bởi vậy, nàng cũng đã thăm dò không ít tin tức, đồng dạng, cũng nghe được rất nhiều lời đồn đãi.

Nghe nói, Bích Liễu son trang từng là võ lâm thế gia danh chấn giang hồ, đương gia chủ tử đời trước – Doãn Thiên Bạch chính là một thiếu niên anh hùng, liên tiếp hai nhiệm kỳ đảm nhận chức minh chủ võ lâm, thế nhưng anh hùng lại không sống thọ, năm ấy mới ba mươi chín tuổi vốn được nhờ hòa giải một trận tranh cãi võ lâm bất hạnh rơi xuống núi mà chết, ngay cả thi thể cũng không tìm được, lưu lại ba người con trai, lúc đó trưởng tử Doãn Thúc Câu chỉ mới mười lăm tuổi.

Từ đó về sau, Bích Liễu son trang một tay do Doãn phu nhân tự mình lao lực lo liệu, nuôi lớn ba người con trai, khi bước ra giang hồ, tuy rằng nhân sĩ giang hồ phần lớn đối với bọn họ có kính nể ba phần, bất quá mấy năm gần đây giang hồ loạn lạc, bởi vì minh chủ võ lâm Doãn Thiên Bạch đời trước chưa cống hiến cho võ lâm đồng đạo sự tình lớn lao nào do đó đối với Bích Liễu son trang thiếu vài phần tôn trọng.

Doãn gia tam huynh đệ lại ngoài ý muốn mọi người, chưa từng gia nhập giang hồ, nhưng lại trên thương trường thành lập một thế lực mạnh mẽ khác, trong đó ngành sản xuất trà của Bích Liễu son trang lại kiếm lợi nhiều nhất, có nhiều sáng tạo độc đáo, sản phẩm danh tiếng tốt, làm cho Bích Liễu son trang trở thành đại thương gia đứng đầu sáu phủ ở Thiểm Tây.

Chỉ tiếc, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, khiến Doãn phu nhân chết, bản thân trưởng tử Doãn Thúc Câu bị trọng thương, từ đó, Bích Liễu son trang thứ tử Doãn Thúc Hoa cùng con trai thứ ba Doãn Thúc Kiêu trở thành chủ sự, Doãn Thúc Câu chưa từng tái xuất hiện trước mặt mọi người.

Có lời đồn nói, Doãn Thúc Câu bị tàn phế, khuôn mặt bị hủy, bởi vậy tính tình thay đổi lớn, đem chính mình nhốt trong phòng không gặp người.

Cũng có lời đồn nói, Doãn Thúc Câu thương thế quá nặng, trở thành người bại liệt, tê liệt ở giường không thể nhúc nhích.

Còn có lời đồn nói, huynh đệ sinh đôi Doãn Thúc Hoa cùng Doãn Thúc Kiêu nhân cơ hội này đoạt quyền, đem huynh trưởng bị trọng thương giam lỏng.

Cuối cùng thậm chí có lời đồn nói, kỳ thật Doãn Thúc Câu đã sớm chết.

Hiện tại xem ra, nàng cuối cùng cũng biết lời đồn nào là thật, nào là giả. Diện mạo Doãn Thúc Câu không có vấn đề gì, nhưng thật ra cặp chân kia, hẳn là bị phế đúng vậy.

Nghe nói, Doãn gia thứ tử cùng con trai thứ ba là song sinh, diện mạo rất giống nhau, mà nghe bên ngoài nói hẳn không tuần mỹ giống song sinh, mà là uy vũ mạnh mẽ, anh khí bừng bừng.

Đối với Đàm Chiêu Quân mà nói, từ nhỏ đã nhìn diện mạo người trong nhà quá mức tinh xảo đẹp đẽ, nên với vẻ tuần mỹ của Doãn Thúc Hoa, nàng lại cảm thấy không hề đặc sắc gì đáng nói, ngược lại bộ dáng Doãn Thúc Câu này lại vô cùng anh tuấn so sánh với vẻ đẹp duyên dáng của nàng hợp hơn.

Đáng tiếc tính tình của hắn có điểm lạnh lùng, thái độ có chút không tốt . . . Được rồi, là phi thường không tốt, bất quá không quan hệ, những điều này là có thể cải thiện được.

"Thời gian về sau cô nương làm khách trong trang, có thể đến viện này ngắm hoa, nhưng xin đừng vào trong nhà." Doãn Thúc Câu cố gắng nói bằng giọng lạnh lùng lạnh nhạt, tay bận rộn sắp xếp lại đồng hồ sách và công văn trên bàn, bắt buộc tầm mắt của mình cố định ở trên mặt bàn, không muốn hướng nhìn đến nàng xem xét.

Nhưng hắn lại cảm giác được ánh mắt của nàng giống hai mũi tên nhọn nhắm thẳng vào người hắn, không phải bởi vì ánh mắt của nàng lợi hại, mà là cảm giác hắn đối với nàng quá mức sâu sắc.

Nàng đang nhìn cái gì? Nhìn hắn một đại nam nhân làm sao lại bị một cái bàn tính làm khó sao?!

Một loạt cảm giác khó khăn xuất hiện, làm hắn lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách."Đàm cô nương, người nên ly khai."

"Nguyên lai Doãn trang chủ biết ta là ai nha!" Đàm Chiêu Quân trêu chọc cười khê, làm như không nghe thấy lệnh đuổi khách của hắn, ngược lại đi đến bàn, đem một đồng hồ sách công văn rút ở đây nhặt lên chuyển đến tay hắn.

Bởi vì động tác nàng rất tự nhiên, cũng quá mức đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn Doãn Thúc Câu thế nhưng cũng không có phát hiện không đúng, rất thuận tay nhận từng cái.

"Là ta cho mời Đàm cô nương đến son trang làm khách, sao lại không biết cô nương là ai." Hắn như trước lạnh giọng nói.

Đàm Chiêu Quân một bên giúp hắn sắp xếp lại hỗn loạn trên bàn sách, một bên mở miệng giống như nói chuyện phiếm."Ta có vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?"

Thân mình Doãn Thức Câu phút chốc cứng đờ. Là muốn hỏi chân hấn như thế nào tàn phế sao? Dù sao có thể mở miệng như vậy, không phải là tự biết hỏi như vậy là muốn hỏi đối phương vấn đề người ta không nghĩ trả lời?

"Nếu ta nói, Đàm cô nương có câu hỏi có nghi ngờ như vậy, cũng đừng hỏi nữa sao?"

"Này. Ta còn phải hỏi." Nàng nhún vai cười.

"Một khi đã như vậy, có cần hỏi thêm câu hỏi đó nữa không?" Hấn lạnh lùng trào phúng.

"Được rồi! Vậy y lời Doãn trang chủ nói, sau này ta sẽ không hỏi lại “có nên hay không”, mà có vấn đề liên trực tiếp hỏi."

Hấn có nói như vậy sao?

Doãn Thức Câu rốt cục nhìn không được đem ánh mắt miết hướng nàng, ai ngờ vừa vận nàng lại vẫn chưa dời đi tầm mắt, nhìn thấy đáy mắt nàng không che dấu chút nào ý trêu chọc, càng thêm chặt vật vì thái độ chính mình đối với nàng không tốt.

"Đàm cô nương có vấn đề gì cứ hỏi đi!" Hấn bỏ qua một bên mắt, không muốn nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai ánh mắt chạm nhau nhưng ánh mắt của nàng lại rất thẳng và mạnh mẽ, giống như muốn xuyên thủng qua lớp nguy trang của đối phương, làm cho người ta. run sợ.

Dù sao cho dù hấn không nói, chỉ cần nàng đợi thêm mấy ngày nữa, lời đồn đãi bên ngoài cũng sẽ truyền vào trong tai nàng.

"Doãn trang chủ biết được tình cảnh của Đàm gia ta trước mắt không?" Đàm Chiêu Quân thuận tay đem một quyển sổ sách cuối cùng thu thập xong, liền đứng dậy tiến đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Doãn Thức Câu ngẩn ra. Như thế nào ... việc nàng muốn hỏi là chuyện này sao?

Không tự giác lại giương mắt nhìn nàng, chống lại cặp mắt sáng kia, trong lòng lại là một trận run rẩy. Từ trước đến nay hấn vẫn rất kiêu ngạo là luôn tự chủ được, nhưng bây giờ chỉ cần thấy nàng thôi, thì sự bình tĩnh cùng sự tự chủ tất cả đều không cánh mà bay rồi, tựa như một cọng lông nhỏ dễ dàng bị gió thổi bay.

"Đương nhiên." Hai tay của hấn giao nhau chống cằm, cố giữ vững trấn định.

"Một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại phiêu lưu dám đắc tội với Tề tướng Chu Lệ, phải biết rằng trong tình huống này, thời kì này càng không nên có quan hệ gì với Đàm gia, mà hiện tại lại đã thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia?"

Doãn Thức Câu nhìn nàng, vốn là tính muốn nàng cùng Thức Kiều ở chung một thời gian, hấn tin tưởng với điều kiện của Thức Kiều, không có cô nương nào không vui thương hấn, đến lúc đó sẽ cùng nàng ra điều kiện, hấn là chuyện dễ dàng, bất quá.

Hấn thả tay xuống, ngón trỏ gõ nhẹ trên mặt bàn, trong chốc lát mới gật gật đầu.

"Vốn tưởng an bài một thời gian nữa mới thảo luận với ngươi, bất quá ngươi đã tự động đề cập đến chuyện này, vậy hiện tại nói luôn đi." Hấn hít một hơi thật sâu. "Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ."

"Điều kiện đâu?" Nàng hỏi thẳng, biết rõ đồ trong thiên hạ không có gì cho không.

"Điều kiện là." Doãn Thức Câu nhìn nàng, há mồm rồi lại ngậm lại, cái điều kiện kia sớm đã được quyết định, thế nhưng đến lúc này lại chậm chạp không nói nên lời. "Điều kiện là."

"Doãn trang chủ?" Đàm Chiêu Quân có chút nghi ngờ nhìn hấn. Hấn tựa hồ. khó có thể mở miệng?

Nàng không hiểu, bọn họ không phải là vì "Điều kiện" này mới phải bỏ một số tiền lớn đến thế kia sao? Vì sự tình gì mà đến lúc này, hấn lại dường như không thể mở miệng được, thật là rất kỳ quái đi!

Doãn Thức Câu trong lòng rất là ảo não, vì chính mình lâm trận lại lùi bước. Hấn biết rõ là vì cái gì, không phải bởi vì chính mình có tư tâm sao? Cũng bởi vì biết nguyên nhân, cho nên hấn mới càng thêm ảo não.

"Đàm Tam cô nương chưa gặp qua Tam đệ ta, phải không?" Hấn lại hít vào một hơi, mới mở miệng một lần nữa.

"Là chưa gặp qua." Cùng lão Tam Doãn Thức Kiều có liên quan sao?" Bất quá nghe nói Doãn Tam Thiếu gia cùng nhị Thiếu gia là cặp song sinh, diện mạo rất giống nhau như cùng một khuôn mẫu khắc ra."

"Đúng vậy, Thức Hoa và Thức Kiều rất giống nhau, cho nên, ngươi gặp qua Thức Hoa, đại khái sẽ biết bộ dáng Thức Kiều như thế nào rồi, Đàm cô nương cảm thấy. như thế nào?"

"Doãn trang chủ là nói?"

"Đàm cô nương cảm thấy Tam đệ ta như thế nào?"

"Ta cũng chưa gặp qua Doãn Tam Thiếu gia, mà ta cho rằng, nếu chỉ biết diện mạo của một người, cũng không thể phán định người kia "như thế nào". Chi cần xem thái độ của hần, cùng lúc nàng đại khái đã muốn đoán được điều kiện của người này là như thế nào. "Doãn trang chủ, có điều kiện gì cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng lãng phí thời gian."

Doãn Thức Câu phút chốc giận tái mặt. Lãng phí thời gian? Cùng hần nói chuyện là lãng phí thời gian, phải không?

"Một khi đã như vậy, ta liền nói thẳng." Hần liền lạnh lùng nói. "Chỉ cần Đàm Tam cô nương gả cho Tam đệ ta, nợ nần Đàm gia liền một bút xóa bỏ."

Đàm Chiêu Quân khẽ cười một tiếng, quả nhiên nàng đoán trúng.

"Thật có lỗi, Doãn trang chủ, ta không cho rằng giá trị ta rẻ như vậy."

Nghe vậy, hần nhú mày. "Đàm Tam cô nương có biết tổng nợ nần của quý phủ là bao nhiêu không?"

"Hai mươi ba vạn sáu ngàn sáu trăm tám mươi hai lượng bạc." Nàng tức giận định thần tự nhiên nói ra một chuỗi con số.

Doãn Thức Câu gật đầu. Hần còn tưởng rằng nàng không biết Đàm gia thiếu bao nhiêu tiền sao!

"Cho nên Đàm Tam cô nương cho là giá trị của mình có thể cao hơn con số này sao?"

Đàm Chiêu Quân miễn cưỡng nhìn hần liếc một cái. "Đây là đương nhiên."

"Như vậy Đàm Tam cô nương thử nói giá xem?" Hai tay của hần ôm ngực, trực tiếp hỏi rõ.

Nàng ngao ngễ nói: "Vô giá, cho dù là hoàng đế, cũng mua không được ba nữ nhi của Đàm gia."

"Phải không?" Doãn Thức Câu cười lạnh một tiếng. "Mỗi người đều có giá, chỉ là giá cả khác nhau, tùy người mua mà có giá tốt hay không tốt mà thôi."

"Như vậy Doãn trang chủ giá lại là bao nhiêu?" Nàng hỏi lại.

"Ta?" Hần tự giễu cười. "Vô giá." Ý hần nói là không hề có giá trị.

"Doãn trang chủ không phải nói mỗi người đều có giá đấy sao?" Đàm Chiêu Quân nhú mi. Đáp án "Vô giá" này, dùng để thể hiện loại ý khẩu khí biểu tình tự giễu sao? Thật giống như "Vô giá" của hần cùng "Vô giá" của nàng là hoàn toàn bất đồng.

Nàng là "Vật báu vô giá", vậy hần thì sao?

"Đàm Tam cô nương, hiện tại chúng ta đang thảo luận là giá của người, ít nhất, hiện tại người đang có khoản nợ khổng lồ là Đàm gia người, mà không phải ta." Hần không trả lời, chính là đem đề tài cần nói quay về. "Ta không ép người lập tức quyết định, ta cho người thời gian suy nghĩ ba ngày, đến lúc đó nếu đáp án của người vẫn không thay đổi."

"Đáp án của ta sẽ không thay đổi." Nàng sẽ không vì tiền mà bán đứt cuộc đời của mình.

"Nói lời từ chối có quá nhanh không, tốt nhất người nên suy ngẫm lại trong ba ngày, nếu không đáp ứng điều kiện ta nêu ra, người biết sẽ có hậu quả gì đi, dù sao trước mắt, trừ bỏ người tự nhận mình có giá trị cao, nhưng trên thực tế không xu dính túi, căn bản không có khả năng hoàn lại khoản nợ khổng lồ này, đến lúc đó không biết ta sẽ dùng thủ đoạn gì để thu hồi khoản nợ của Đàm gia đâu?"

"Nhưng ta muốn trả nợ theo từng giai đoạn được không?"

Hần cười lạnh lắc đầu. "Ta chỉ nhận hai phương thức trả nợ thôi, thứ nhất, chấp nhận điều kiện ta nêu ra, gấy nợ liền một bút xóa bỏ; thứ hai, trả một lần tất cả khoản nợ. Trừ bỏ hai phương thức này, tất cả các cách khác ta một mực cự tuyệt."

Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn hần. Nói vậy chỉ muốn nàng bán đứt mình!

Không nói đến tình hình hiện tại của Đàm gia, cho dù qua được thời kỳ này, trong nhà cũng không thể có thể một lần xuất ra một khoản tiền khổng lồ như vậy!

"Không cần phải gấp gáp quyết định, ta cho người thời gian ba ngày, người có thể chậm rãi suy nghĩ." Doãn Thức Câu cầm một quyển sổ mở ra, một lần nữa cầm bút. "Những gì ta muốn nói đã nói xong, còn có rất nhiều chuyện phải làm, Đàm cô nương có thể ly khai."

Nàng tức giận vội vàng cãi lại. "Người nói xong, nhưng ta chưa nói xong!"

"Đàm Tam cô nương muốn nói cái gì nữa?" Để bút xuống, về mặt hần biểu tình như là nhần nại khi đối phương cố tình gây sự.

"Tại sao là ta? Vì sao chỉ đích danh ta?"

"Nguyên nhân ta không thể nói cho người biết, ít nhất không thể từ ta thổ lộ, Đàm cô nương nếu muốn biết, có thể chính mình đến hỏi Thức Kiều." Nói

xong, hấn lại rũ mắt xuống, không cho đáy lòng buồn bã hiện lên mặt.

Cho nên, vấn đề đẩy sang người Doãn Thức Kiều là được rồi!

Đàm Chiêu Quân đại khái có thể đoán được, tám phần là Doãn Thức Kiều không biết khi nào đã gặp qua nàng, sau đó không biết vì sao lại thích nàng, làm cho hấn – vị đại ca này biết được, liền thừa dịp Đàm gia gặp nạn mà xông vào, đúng lúc nắm được vận mệnh của Đàm gia.

Không hổ là đệ nhất thương nhân của sáu tỉnh Thiểm Tây, quả nhiên không gian không phải là thương nhân!

"Còn có vấn đề gì nữa sao?" Doãn Thức Câu hỏi.

Không cần nói rõ cũng biết là muốn đuổi khách.

"Không ... có!" Nàng cắn răng giận dữ nói.

"Nếu không có, xin mời Đàm cô nương rời đi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm." Cúi đầu, tầm mắt của hấn trở về sổ sách, ngay cả liếc nàng một cái đều không có, ý tứ rõ ràng là không muốn nói chuyện nữa.

Nàng tức giận cắn phần đứng lên, trừng hấn liếc mắt một cái, sau xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng vừa đi ra khỏi sân, dọc theo đường mòn Hạnh Hoa rơi bay tán loạn trong mưa, bước chậm lại, Đàm Chiêu Quân đang phần nộ tâm tình cũng chậm chậm bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên nàng bị nam nhân xua đuổi, hơn nữa là hai lần liên tục, còn là cùng là một người, như vậy thật sự là quá khó nhìn!

Mang theo một chút không cam tâm quay đầu trông nam nhân kia liếc mắt một cái, kết quả lại ngoài ý muốn chống lại tầm mắt hấn không kịp dời đi.

Tim lại nhảy nhót một chút, đột nhiên, nàng kiềm chế tức giận, cố ý cười gượng ra một lúm đồng tiền xinh đẹp, nâng bàn tay trắng nõn nhỏ bé lên hướng hấn quơ quơ, sau đó nhìn thấy hấn có chút không được tự nhiên cũng hướng nàng phát phát tay.

Ha! Nàng nhìn cười không được, không nghĩ tới hấn thế nhưng ngậy ngốc đáp lại, thật sự là rất thú vị!

Không hiểu sao cảm thấy như hòa nhau một – một, tâm tình nàng cuối cùng tốt lên một chút, xoay người bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Doãn Thức Câu nhìn theo nàng rời đi, sau cái tay đang quơ quơ phút chốc cứng đờ, lập tức nắm tay thu hồi, vì chính mình mới vừa rồi giống như là đáp lại động tác của nàng, có chút quần bách vuốt mặt.

Đáng chết! Điều là bởi vì nàng đột nhiên cười với hấn đến sáng lạn như vậy, làm cho hấn quá mức kinh ngạc, mới có thể nhất thời vô ý mất hồn.

Có thể hồi tưởng lại thấy nụ cười vui vẻ cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng mới vừa rồi, đôi mắt của hấn đang giận dữ lạnh lẽo bỗng nhiên lại ánh lên một tia âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đàm Chiêu Quân vừa mới bước ra Hạnh viện, thỉnh lĩnh ở góc khuất bỗng xuất hiện một bóng người, dọa nàng nhảy dựng, nháy mắt tiếp theo, á huyết của nàng đã bị điểm trúng.

"Đàm cô nương." Doãn Thức Hoa gọi nhỏ, hướng nàng chấp tay lấy lễ. "Thật có lỗi, điểm á huyết của ngươi, ta sợ việc này hù ngươi, sợ làm ngươi hét chói tai." Hấn ôn tồn giải thích.

Bình ổn nhịp tim, nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Doãn Thức Hoa xác định nàng cảm xúc ổn định. , ít nhất không nhìn thấy nàng còn kinh hách, mới giải huyết cho nàng.

"Ta không phải cô nương động một chút sẽ hét chói tai, cho nên, tốt nhất lần sau đừng có làm như vậy nữa." Khi nói được, nàng lập tức trừng mắt nhìn hấn, nghiêm túc thanh minh.

Doãn Thức Hoa sùng sốt, trong lòng rất kinh ngạc. Bộ dáng nàng so với mới vừa rồi, khí chất, khác xa nhau.

Đúng vậy, mới vừa rồi ở trong phòng đại ca, hấn đương nhiên cũng thấy nàng, đại ca khi bị hỏi sở dĩ giả ngu, tất nhiên là có dụng ý.

Mà trước mắt vị cô nương Đàm Chiêu Quân này lại nghiêm túc lạnh nhạt, cùng với nữ tử mới vừa rời ở Hạnh Hoa trong mưa xinh đẹp ngọt ngào, cách biệt một trời một vực, rốt cuộc người nào mới chân chính là nàng?

"Doãn nhị thiếu gia ngăn trở đường đi của ta, không phải là muốn xem ta ngăn người đi?" Đàm Chiêu Quân nhú mi. Mới vừa rời bị đại ca của hắc chọc giận, giờ phút này nàng tuyệt không tưởng che dấu tâm tình của mình.

Doãn Thức Hoa lấy lại tinh thần, nhìn thấy nàng không che dấu chút nào ánh mắt phiền chán.

"Đàm cô nương, người không biết là ta có bộ dạng tuấn mỹ tiêu sái sao?" Doãn Thức Hoa vẫn duy trì chiều bài mỉm cười, bình thường thì mười người thì đã có thể mê đảo đến chín người – không phân biệt già trẻ, mà còn lại một người kia, thì lại là người mù.

Nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái rồi hỏi "Doãn nhị thiếu gia cảm giác bộ dạng mình so với ta ai đẹp hơn?"

"Vấn đề này. Đàm Tam cô nương mỹ mạo rất ít không ai có thể không công nhận? Huống chi dung mạo của nam nhân so với nữ nhân là có khác biệt."

"Ta lại thấy so ra ta đẹp hơn lại tuyệt không thua khí khái của nam nhân, hơn nữa từ nhỏ đến lớn hầu như mỗi ngày đều nhìn, cho nên Doãn nhị thiếu gia cảm thấy ta sẽ cho rằng dung mạo người như vậy là tuấn mỹ sao?" Đàm Chiêu Quân khoe miệng khinh thường nhếch lên. "Không cần ếch ngồi đáy giếng lâu, liền cho rằng vùng trời trên đầu kia chính là khắp thiên hạ, cho dù bản thân gặp không nhiều lắm, biết không rộng, cũng không cần vội vã như vậy bộc lộ ra sự không biết của mình, được không?"

Doãn Thức Hoa nghe vậy, không chỉ có không có...chút nào hờn giận, trong lòng ngược lại cảm thấy có chút vui vẻ cùng với vạn phần chờ mong. Nếu Đàm Chiêu Quân đối với gương mặt này của hắc cũng hoàn toàn không có cho hắc một tia "Đặc biệt đãi ngộ", như vậy kế hoạch của hắc và Kiều có lẽ có thể thành công nhưng cũng nói không nhất định. Chỉ cần có thể thuyết phục được nàng.

"Nếu Doãn nhị thiếu gia không có việc gì, ta phải đi." Thật sự là nhàm chán! Nàng hiện tại tin tưởng, lời đồn đãi từ ba năm trước đây, Bích Liễu son trang do cặp con song sinh làm chủ sự tuyệt đối là giả dối! Đến giờ phút này càng tin tưởng rằng cặp con song sinh này chính chỉ phụ trách đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, bán ra da mặt thôi, người chủ trì chân chính vẫn như cũ là Doãn Thức Câu lui ở phía sau màn, nếu không Bích Liễu son trang đã sớm ngã.

"Đàm cô nương xin dừng bước." Doãn Thức Hoa đột nhiên nhanh gọi nàng lại. "Chúng ta có việc muốn cùng với Đàm cô nương thảo luận, có thể đi theo ta không?"

"Chúng ta?" Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch lông mày. Cho nên, trong đó có thêm một người là Doãn Thức Kiều kia nữa sao?

"Ta cùng Kiều."

Tốt lắm, nàng cũng đang muốn cùng Doãn Thức Kiều "hào hảo" nói một chút.

"Đẫn đường." Ở Hạnh viện nàng đã bị đại ca chọc giận, cho nên bọn họ đành phải chịu sự bức bối cùng gương mặt lạnh như tiền của nàng.

Doãn Thức Hoa dẫn nàng đi vào Trúc viện nơi hắc ở, vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy trong phòng ngồi sẵn một vị nam nhân có bộ dạng giống như đúc hắc.

Nói vậy đây chính là Doãn Thức Kiều.

"Mời ngồi." Doãn Thức Hoa khách khí nói, sau đó đi đến bên cạnh đệ đệ ngồi xuống.

Đàm Chiêu Quân ngồi xuống phía đối diện bọn hắc, xong nhìn sang phía Doãn Thức Kiều đang đánh giá nàng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, trong mắt hắc, nàng chỉ nhìn thấy sự đánh giá, dò xét, giống như là đang đánh giá giá trị của nàng, không thấy được cảm xúc gì giống như là "Thích" hay đại loại như vậy.

Sự tình giống như có điểm gì là lạ.

Ba người đều không có mở miệng, sau khi có người hầu mang trà lên, Doãn Thức Hoa lập tức cho lui mọi người, trong phòng lúc này chỉ còn lại có ba người bọn hắc.

Đàm Chiêu Quân cũng bảo trì bình thản, bưng lên tách trà thơm mới vừa rồi được đưa lên, tinh tế nhấp nhấp.

Ah, trà ngon. Nàng thỏa mãn nhắm mắt lại, thưởng thức hương cùng mỹ vị của trà đọng lại trong miệng. Đã lâu không uống đến trà ngon như vậy rồi, hơn nữa mùi vị kia giống như đã từng quen biết.

A. Nàng nghĩ tới! Trà nàng này từng được ở chỗ một người bạn giang hồ uống qua một lần, khi đó nàng còn muốn xin chút trà này mang về nhà, lại bị người bạn luôn luôn hào phóng này khéo léo từ chối rồi nói trà này ngàn vàng khó mua, nàng kia nói nàng cũng thật vất vả mới xin được có ba lượng, pha trà mời nàng nhấp nhấp đã là bạn tốt tri kỷ lắm mới có đãi ngộ như vậy, tha lỗi cho nàng không thể phân cho được nữa.

Không nghĩ tới Bích Liễu son trang lại hào phóng như thế, pha trà đắt tiền như vậy mời khách.

"Xin hỏi, đây là trà gì?" Mở mắt ra, nàng nhẹ giọng hỏi.

"Vân đình trà." Doãn Thức Hoa vì nàng giải đáp.

"Gì? Đây là Vân đình trà?" Nàng càng thêm kinh ngạc. Tên trà này, không phải là nàng đáp ứng anh em kết nghĩa của nàng – Quý Đầu Con phải tìm giúp mua cho hẩn sao?

"Đúng vậy, trà này chính là đặc sản của Bích Liễu sơn trang – Vân đình trà, chỉ cung ứng cho người trong nhà hoặc tặng cho bạn tri giao dùng để uống mà thôi." Doãn Thức Hoa nói, trong giọng nói không khỏi mang sự kiêu ngạo.

Đàm Chiêu Quân ngẩn người, "Người muốn nói, trà này bên ngoài mua không được?"

"Đúng vậy, cho dù có bạc cũng mua không được."

Đáng giận! Nàng chỉ biết Quý Đầu Con kia khôn khéo thật sự, làm sao có thể làm chuyện lỗ vốn được!

Một nàng muốn hẩn làm một cái mặt nạ da người mang về bị phỏng da thật, lại chỉ muốn nàng đến Hàm Dương mua một cân Vân đình trà mang về là được thì nàng còn cảm kích mà nói nàng sẽ mua thêm mấy cân cho hẩn, không nghĩ tới loại này trà là loại trà vô cùng trân quý căn bản là có bạc cũng mua không được.

Hiện tại nàng cuối cùng đã hiểu, lúc ấy nghe nàng nói như vậy thì Quý Đầu Con kia cười quý dị là có ý gì.

Hiện tại cái mặt nạ kia trên có vết sẹo do bị phỏng, dịch dung dùng là da thật, nàng đã đưa cho nhị tỷ dùng rồi, điều này làm nàng thật sự phiền não.

"Như thế nào? Trà này. không hợp vị Đàm cô nương sao?" Nhìn ra nàng khác thường, Doãn Thức Hoa hỏi.

"Không, đây là trà ngon." Đàm Chiêu Quân vui lòng ca ngợi, nhân nhả nghĩ thường thức trà còn việc giao dịch với Quý Đầu Con có thể chậm đã, trước giải quyết vấn đề trước mắt này đã.

Hai huynh đệ nhìn nhau, thấy nàng bảo trì được sự bình thản như vậy tựa như có chút ngoài ý muốn.

Lại đợi một lát, Doãn Thức Hoa nhìn không được mở miệng trước. "Đàm Tam cô nương không hỏi có chuyện gì sao?"

Buông tách trà tinh xảo, nàng giương mắt nhìn hai người.

"Nếu Doãn nhị thiếu gia đặc biệt chặn đường ta, nhất quyết mời ta tới đây, tự nhiên sẽ chủ động nói, ta cần gì phải hỏi?" Nàng đùa cợt cười khê.

"Được rồi, chúng ta liền nói thẳng." Doãn Thức Hoa gật đầu. "Về nợ nần của Đàm gia, chúng ta có thể một bút xóa bỏ."

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhìn không được bật cười.

"Có cái gì buồn cười?!" Doãn Thức Kiều cuối cùng mở miệng, giọng điệu mang vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt lại thể hiện sự phiền chán.

Nàng nhíu mày. Nghe đến đây, nàng xác định trăm phần trăm, Doãn Thức Kiều hoàn toàn không có ý với nàng, thậm chí rất có thành kiến với nàng, một khi đã như vậy, vì sao Doãn trang chủ lại muốn nàng gả cho hẩn?

Huynh đệ bọn họ có cừu oán sao? Mà nàng lại bị cuốn vào tranh chấp giữa huynh đệ bọn họ sao?

Như vậy việc này càng không thể giải thích được nghĩ vẫn "Tại sao là nàng".

"Kiêu, để ta nói." Doãn Thức Hoa đột nhiên đặt tay lên đệ đệ mình ấm giọng trấn an, nhất quyết ngăn không cho hẩn nói tiếp.

Doãn Thức Kiều trừng liếc nàng một cái, nhưng cũng nghe lời im lặng, không nói nữa.

"Đàm cô nương vì sao mà cười?" Doãn Thức Hoa khách khí hỏi.

"Ta cười là vì cái câu Doãn nhị thiếu gia mới vừa nói kia, trước đó ta lại đã được nghe từ miệng đại ca các người, không sai một chữ." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, kỳ thật nàng cảm giác được, đáng lẽ cặp song sinh này hẩn cũng phải biết chuyện này mới đúng chứ.

"Chúng ta biết đại khái đại ca ta đã nói gì với người." Hẩn quả nhiên gật đầu. "Đại ca của ta lấy điều kiện người phải gả cho Kiều để xóa bỏ toàn bộ nợ nần, đúng không?"

"Đúng vậy, hẩn cho ta thời gia ba ngày suy nghĩ." Nàng nhọt nhọt cười nhạt.

Doãn Thức Kiều lập tức nghiêng răng nghiêng lợi khàn giọng cảnh cáo. "Người không được đáp ứng!"

"Kiêu!" Doãn Thức Hoa lại ngăn lại, sau đó nhìn Đàm Chiêu Quân. "Đàm cô nương, chúng ta muốn đưa ra một giao dịch khác với cô nương, đợi chúng

ta giải thích ngọn nguồn, rồi Đàm cô nương hãy có thể suy nghĩ."

"Cũng tốt, nói nghe một chút." Dù sao Doãn Thức Câu đưa ra "Biện pháp trả nợ" nàng không thể không nghe, dù sao cũng nên nghe cặp song sinh muốn nói gì đi.

"Kỳ thật điều kiện của chúng ta cùng đại ca không sai biệt lắm, nhưng đối tượng lại khác, chúng ta muốn cô nương gả cho đại ca của ta." Doãn Thức Hoa nói thẳng ra điều kiện của bọn hắn.

Này thật thú vị rồi! Ba huynh đệ này là như thế nào, cho nhau thay đổi phương tìm lão bà, hơn nữa không thể không phải là nàng, cũng quá cổ quái đi!

"Nói thực ra, ta hiện tại không hiểu ra sao, mời các người đem sự tình nguyên do từ đầu tới đuôi giải thích rõ, bằng không ta cũng không muốn lo lắng suy nghĩ nữa."

"Được rồi! Sự tình có chút phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nói từ đâu, hay là, Đàm cô nương có nghi vấn gì cứ hỏi thẳng, ta sẽ xem xét trả lời từ từ."

"Tốt. Đầu tiên, tại sao Doãn trang chủ muốn ta gả cho Doãn Tam Thiểu gia?"

"Bởi vì chúng ta nói cho đại ca, Kiều yêu thích Đàm cô nương, cho nên đại ca mới có thể làm như vậy."

"Hừ!" Doãn Thức Kiều theo lỗ mũi hừ một tiếng, dường như rất bất mãn với điều này.

Đàm Chiêu Quân khẽ nhếch miệng. Nếu là như vậy, cũng không phải như nàng nghĩ là huynh đệ bọn họ có cừu oán sao!

"Doãn Tam Thiểu gia không cần hừ, ta biết đây là nói dối, cho nên vấn đề kế tiếp chính là, vì sao các người muốn lừa gạt Doãn trang chủ?"

"Người chủ trì Bích Liễu sơn trang, ở mặt ngoài là huynh đệ chúng ta, nhưng trên thực tế, người chủ trì chân chính vẫn là đại ca."

"Nhìn ra được." Nàng thẳng thắn.

Doãn Thức Hoa đột nhiên dừng một chút, cùng đệ đệ thoáng nhìn nhau, cuối cùng quyết định không cần phỏng đoán ý tứ nàng khi nói câu kia.

"Vì muốn mời người tới Bích Liễu sơn trang, chúng ta nghĩ đến phương pháp thu mua giấy nợ của Đàm gia, nhưng lập tức muốn chi một khoản bạc không nhỏ như vậy, làm động tác lớn như vậy, muốn giấu diếm được đại ca của ta là không thể nào, cho nên chúng ta liền tìm lý do, để cho đại ca ta tự mình chủ đạo chuyện này." Doãn Thức Hoa nhún vai.

"Ta hiểu." Đàm Chiêu Quân cuối cùng lý giải được." Ngay từ đầu các người chính là nhằm vào ta, cho nên, vấn đề thứ ba muốn hỏi, tại sao là ta? Mà không phải đại tỷ hoặc là nhị tỷ ta? Nói thật, các nàng so với ta đều thích hợp làm vợ người hơn, tính tình cũng tốt hơn ta, vì sao các người không chọn các nàng?"

"Chính là không phải người không thể, bất quá nguyên nhân chúng ta không thể nói cho người biết, người chỉ nên biết, chuyện này về sau tùy đại ca ta có nguyện ý hay không nói cho người biết, hoặc là chính người có thể phát hiện ra hay không."

Quả nhiên có nguyên nhân đặc biệt nào đó, hơn nữa cũng xác nhận đối tượng không thể không phải là nàng, như vậy sự tình trở nên dễ dàng hơn.

Cùng thương lượng điều kiện với Doãn Thức Câu thì nàng không thể thắng, bởi vì hắn đã đem đường lui của nàng phong kín rồi, nhưng với cặp song sinh này sẽ không giống như vậy, chỉ xem biểu hiện của Doãn Thức Kiều, thì khẳng định rằng bọn họ càng lo lắng sợ nàng sẽ đáp ứng điều kiện của đại ca bọn họ, kể từ đó, người không có đường lui ngược lại là bọn họ.

"Khi ta hỏi Doãn trang chủ vấn đề này, hắn cũng trả lời như vậy." Nàng rủi mất xuống, che lại đáy mắt hiện ra tinh quang. "Cho nên, Doãn trang chủ nghĩ làm là Doãn Tam Thiểu gia yêu thích ta, đây là thuộc chuyện riêng tư của Tam đệ hắn, cho nên hắn không thể nói cho ta biết. Các người thì sao? Chẳng lẽ không muốn Doãn trang chủ hiểu lầm, mà các người chẳng lẽ cũng không hiểu lầm ý tứ của Doãn trang chủ sao?"

"Đương nhiên không biết." Doãn Thức Hoa đột nhiên nói chắc chắn. "Đại ca hiểu lầm, là chúng ta cố ý lừa gạt, nhưng chúng ta không thể hiểu sai ý của đại ca được, chúng ta có bằng chứng chắn chắn cho chuyện này."

Còn nói không thể nói cho nàng biết nguyên nhân, đây không phải là đã bị nàng moi ra rồi sao? Đàm Chiêu Quân đầu nọ cười đắc ý.

Cho nên, ý của bọn hắn là Doãn Thức Câu thật sự yêu thích nàng.

Nói thật, so với cặp song sinh tuấn mỹ này, Doãn Thức Câu có vẻ vừa mắt nàng hơn, tuy rằng tính tình có chút trái ngược, bất quá đại khái chính là trong lòng hắn bị giằng co – nếu hắn thật yêu nàng.

Còn về tình trạng thân thể của hắn, cũng không trong phạm vi nàng cần để ý, dù sao chỉ là một cuộc giao dịch.

"Lúc trước khi Doãn trang chủ đưa ra điều kiện này cho ta, ta liền cự tuyệt." Đàm Chiêu Quân nhìn hai huynh đệ, thấy bọn họ biểu tình kinh ngạc, trong lòng nhin không được cười nhạo một tiếng. Như thế nào, tự cao rất cao sao, nghĩ là nàng khẩn cấp gặt đầu sao?

"Vì sao?" Doãn Thức Hoa kinh ngạc hỏi. Cho dù vẻ ngoài nàng rất đẹp, cho dù bộ dạng Kiều vô cùng xấu xí, nhưng với tình cảnh nhà nàng trước mắt, cùng với lợi thế hiện giờ của Bích Liễu son trang, nàng hẳn phải vội và đáp ứng không phải sao? Vì sao lại cự tuyệt điều kiện tuyệt vời như thế?!

"Ta đã trả lời hần, giá ta không rẻ như vậy, hiện tại, ta cũng trả lời như vậy cho các người, hơn hai mươi vạn lượng bạc không thể bán đứt cuộc đời của ta." Nàng ngạo nghễ nói. "Bất quá." Lại cố ý để lại một cái đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Doãn Thức Kiều không kiên nhẫn lại nói "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần thừa nước đục thả câu!"

"Kiều." Doãn Thức Hoa lại dùng tay đè lại nắm tay đệ đệ đặt trên tay ghế, ngăn lại hần.

"Hừ!" Hần hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, mím môi không nói lời nào, bất quá nắm tay nắm chặt chậm rãi lỏng rồi rời ra.

Thấy thế, Doãn Thức Hoa lại âm giọng nói: "Đàm cô nương mời nói."

"Một năm." Đàm Chiêu Quân vươn một ngón tay.

Hai huynh đệ hồ nghi. "Có ý tứ gì?" Không phải là ý tứ bọn họ tưởng kia chứ?

"Ta gả cho lệnh huynh một năm, đổi lại toàn bộ giấy nợ của Đàm gia, trước khi thành thân phải cấp trước hưu thư, dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu."

Lời này vừa nói ra, hai huynh đệ quả thực không dám tin, thật đúng là ý bọn họ tưởng kia! Nào có người nào còn chưa thành thân lại trước cần hưu thư? Còn nói cái gì dự phòng khả năng sau này xảy ra chuyện xấu, căn bản là nói người khác sẽ nuốt lời, quả thực là xem thường người ta nha!

"Người không nên lấn lướt hiếp người quá đáng!" Doãn Thức Kiều phẫn nộ vỗ tay vịn, đứng lên, tay vịn bằng gỗ thực dày kia nháy mắt vỡ thành hai mảnh.

"Doãn Tam Thiếu gia tức giận như vậy, ta nghĩ là đã hiểu lầm ý của ta." Đàm Chiêu Quân liếc tay vịn gỗ kia đã biến thành hai, âm thầm nghĩ cổ của mình có thể cứng hơn cái tay vịn kia không.

Chắc! Nhất định không có.

"Ta hiểu lầm cái gì?!" Doãn Thức Kiều cũng không nhận ra. "Người trước cần hưu thư, nói sợ ngày sau sẽ có chuyện xấu, căn bản ý người chính là cho rằng đại ca bọn ta thế nào cũng không thể không có người sao!"

"Chuyện tương lai không ai có thể biết trước được, ta nói cái gọi là «chuyện xấu», khả năng là rất nhiều, vẫn chưa hẳn chính là ý đó, Doãn Tam Thiếu gia không cần nói quá đáng như vậy." Đàm Chiêu Quân bình thản nói, không đem cơn giận của hần để vào mặt.

"Đàm cô nương." Doãn Thức Hoa nhướn mi nhìn nàng. "Bây giờ người nói cho chúng ta biết, bản thân mình tự nhận thức thân thể của người giá rất cao đến chỉ «bán mình» một năm là đủ hơn hai mươi vạn lượng bạc kia sao?"

"Ta lúc trước cũng đã nói rồi, hơn hai mươi vạn lượng bạc, không thể bán đứt cuộc đời của ta, nói sau, ta vốn là không có ý thành thân, nên sẽ không vì bạc bán đi chung thân của ta." Lời nàng nói rất thật, cũng không phải chán ghét nam nhân, mà là bởi vì Đàm gia không có đàn ông, đại tỷ lại quá mức thiên chân, nhị tỷ cũng quá mức dịu ngoan, đều chỉ thích hợp ở khuê phòng làm thiên kim tiểu thư hoặc là lập gia đình giúp chồng dạy con, cho nên nàng đã sớm quyết định suốt đời không lấy chồng, gánh lấy nghiệp nhà, trừ phi có nam nhân nguyện ý ở rể Đàm gia, lại vừa thuận mắt nàng.

Doãn Thức Hoa kéo tay muốn đệ đệ bình tĩnh chờ nóng, hần vội vã ngồi xuống lần nữa.

"Cuộc sống con người tám chín phần mười là không thể như ý, có rất nhiều lý do khách quan không thể tự do mình được." Ý hần nói ví dụ như thời điểm này nàng đang đeo món nợ khổng lồ này nên không thể theo ý mình được. Doãn Thức Hoa mặt lạnh nhìn nàng.

"Cho nên, ta bắt buộc đi đành phải bán đi chính mình một năm, không phải sao?" Nàng cười nhẹ, cố ý khiêu khích nói: "Các người nếu không có chấp nhận điều kiện tương đối khá này, ta có thể trực tiếp đáp ứng điều kiện của đại ca các người nói, dù sao hần mới là người chủ trì, có bảo đảm hơn, không phải sao?"

Lời này vừa nói ra, nàng lập tức có thể cảm giác được Doãn Thức Kiều phát ra tức giận mãnh liệt. Ha ha!

"Năm năm, cũng phải sinh được ít nhất hai nam một nữ."

"Cái gì?!" Doãn Thức Kiều không dám tin kêu lên. Không nghĩ tới Hoa thế nhưng lại có thể thỏa hiệp!

Đàm Chiêu Quân trầm mặc một hồi, tuy rằng nàng là một hoa cúc khuê nữ, nhưng nàng có giao du rộng rãi, các bằng hữu muôn hình muôn vẻ, các giai cấp nhân sĩ đều có, nàng cũng không không biết.

"Ý của ngươi là, Doãn trang chủ vẫn như cũ có thể nối dõi tông đường?" Cho dù kiến thức rộng rãi, nàng dù sao vẫn là một cô nương, do dự một chút, lựa chọn từ để có hiểu được lại sẽ không quá khó có thể mở miệng dùng.

Doãn Thức Kiều tức giận lại rằng: "Ngươi cho đại ca ta làm sao vậy?!"

"Lúc trước ta đã thấy lệnh huynh, hai chân hần đã bị phế, không phải sao?" Nàng nói thẳng.

"Là không có sai, bất quá đại phu nói, đại ca ở phương diện kia cũng không có vấn đề." Doãn Thức Hoa trên mặt bị lấy một tầng mỏng choáng váng, nhìn phía đệ đệ, phát hiện hần cũng giống nhau, chuyện như vậy hai người cũng không ngờ tới sẽ cùng một cô nương nói.

Nhưng thật ra Đàm cô nương

Hần nhìn Đàm Chiêu Quân, nàng là một cô nương, nhưng vẻ mặt lại bình thản.

Đàm Chiêu Quân gật gật đầu. Chắc! Còn tưởng rằng hần không được, có thể làm vợ chồng hữu danh vô thực, bất quá cũng không thành vấn đề, nàng cũng không quá đáng nhất quyết giữ trong sạch.

"Hai năm, sinh một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ." Nàng nói.

"Bốn năm, ít nhất một nam một nữ." Doãn Thức Hoa tiếp tục cò kè mặc cả.

Nàng nhủ mảy. "Doãn nhị thiếu gia, ngươi cho là sanh con cũng giống như chọn giống heo sao? Có thể sinh được còn không biết chắc bao nhiêu phần, còn tùy ngươi chỉ định nam nữ nữa hay sao?" Nàng lạnh nhạt liếc nhìn hần. "Ta chỉ có thể hứa hẹn, có thể trong lời mà nói..., ít nhất đã hứa có thêm đứa nhỏ nữa rồi, sao Doãn trang chủ không chịu thua kém chút, sống một năm một lời ta cũng sẽ không cự tuyệt. Cho nên, ba năm, ít nhất một đứa nhỏ, không phân biệt nam nữ, đây là giá cuối cùng ta đưa ra."

Hai huynh đệ lại đỏ mặt, thậm chí giống như đứng ngồi không yên.

"Được rồi, đồng ý ba năm, ít nhất một đứa nhỏ." Khi mặt bớt nóng, Doãn Thức Hoa mới gật đầu. "Nhưng nếu ba năm đến, chưa có đứa nhỏ, nhất định phải đợi cho có đứa nhỏ mới được, điểm ấy Đàm cô nương hần là đồng ý đi?"

Đàm Chiêu Quân suy tính trong chốc lát, cuối cùng gật đầu. "Được, ta đồng ý. Đúng rồi, ta còn có một điều kiện."

"Ngươi nói xem." Hai huynh đệ cảnh giác đáp lại.

"Cái hiệp nghị này, đừng làm cho tỷ nữ kia của ta biết." Đàm Chiêu Quân vẻ mặt nghiêm túc. "Tốt nhất chuyện thành thân này không cần truyền đến Lạc Dương, để cho người nhà ta biết."

Doãn Thức Kiều tức giận trào phúng. "Rõ ràng lên lên lút lút gả vào, ngay cả tân nương tử là ai đều giữ bí mật đi!"

"Cũng tốt, liền y theo ý tứ của Doãn Tam Thiếu gia." Nàng thản nhiên cười. "Tuy rằng ta không tính mai danh ẩn tích, nhưng là cũng không cần cố ý nhắc tới ta là ai."

"Ngươi ... nữ nhân này không nên quá mức rồi, chẳng lẽ gả vào Doãn gia chúng ta cứ ám muội như vậy sao?! Ngươi là xem thường đại ca của ta có phải hay không?!" Doãn Thức Kiều rất tức giận trừng nàng. Nữ nhân này thật đúng là quá đáng, còn dám tiếp lời nói, còn nói người khác hiểu lầm ý tứ của nàng!

"Xem ra Doãn Tam Thiếu gia thực dễ dàng hiểu lầm ý tứ người khác!" Thấy hần lại thay đổi mặt, nàng nhin không được cười.

Quả nhiên, lại là câu này! Doãn Thức Kiều hừ một tiếng.

"Ta đây là vì Bích Liễu son trang suy nghĩ, đừng quên tình cảnh trước mắt Đàm gia chúng ta, ta tin tưởng hai vị cũng không muốn tự nhiên đâm ngang, chọc thêm phiền toái mới đúng."

"Tùy ngươi!" Doãn Thức Kiều hòa đại hất đầu, căn bản không tin tưởng lời nàng, cho nên tức giận đến không muốn cùng nàng chấp nhặt, cũng lười nói với nàng chỉ là một gã Tri Phủ Lạc Dương, căn bản không có quyền cũng không có thể trông nom đến Hàm Dương, cho dù hần có bản lĩnh thông thiên, làm cho hần có thể đụng đến Hàm Dương nhưng Bích Liễu son trang bọn họ cũng không để vào mắt!

Doãn Thức Hoa bất đắc dĩ nhìn hai người, hướng Đàm Chiêu Quân gật gật đầu, chợt nhớ tới cái gì công đạo. "Đúng rồi, Đàm cô nương, hiệp nghị của chúng ta, cũng không thể cho đại ca ta biết."

"Ta đây có thể hiểu, Doãn trang chủ sẽ không từ ta mà biết được nội dung hiệp nghị, nhưng các ngươi đừng quên, hần nhận định ta là người mà Doãn

Tam Thiếu gia yêu thích, các người làm như thế nào để thay đổi ý nghĩ này của hần?"

"Điểm ấy rất đơn giản, ta chỉ cần nói cho đại ca, khi ta và người ở chung, sau biết người chính là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, tốt mã dè cùi, cá tính cực kỳ kém cỏi, để cho ta phi thường chịu không nổi, nhiều lần đều muốn bẻ gãy cổ của người, tin tưởng đại ca ta cũng sẽ không nhắc tới chuyện muốn ta cưới người." Doãn Thức Kiều dường như là muốn nói ra oán khí.

Đàm Chiêu Quân nhìn cười không được, nàng tin tưởng những lời này đều là lời thật lòng của hần.

"Không nghĩ tới người còn có một chút đầu óc, tự hiểu được đâu."

"Người – nữ nhân này!" Doãn Thức Kiều tức giận đến nhảy dựng lên.

"Kiêu!" Doãn Thức Hoa nhanh ngăn lại hần.

"Người không nghe thấy nữ nhân này vừa mới nói gì sao?"

"Ta nghe thấy, tương tự, ta cũng nghe người nói, cho nên, ngồi xuống." Doãn Thức Hoa vẫn như cũ âm giọng nói.

"Đáng giận!" Doãn Thức Kiều mắng một tiếng, vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Đàm cô nương chê cười." Doãn Thức Hoa mỉm cười nói, trở lại chuyện chính. "Đại ca đã có thông báo, cùng Đàm cô nương thương lượng, điều kiện không thể để cho Kiêu biết, cho nên chỉ cần Kiêu cho thấy ảo tưởng đối với Đàm cô nương tan biến, đại ca hần là cũng không nhắc tới hôn sự này."

"Xác thực, trừ phi huynh đệ các người có cừu oán." Đàm Chiêu Quân cười khê. "Bất quá. Nếu hiệp nghị này cần giữ bí mật với đại ca người, liền cho thấy ta không thể trước đó lấy được hưu thư rồi?" Điểm này có chút phức tạp.

"Đúng vậy, hưu thư người phải tự mình nghĩ biện pháp, bất quá không cho phép dùng phương thức tổn thương đại ca của ta!" Doãn Thức Kiều cảnh cáo. "Người nếu dám làm tổn thương tâm đại ca ta, ta sẽ bẻ gãy toàn bộ xương người!"

Đàm Chiêu Quân nhủ mày, nhợt nhạt cười. Đây là cho thấy huynh đệ song sinh thực sự che chở đại ca bọn họ.

"Bên ngoài đồn đãi Doãn gia song sinh đem huynh trưởng bị thương nặng giam lỏng, nhân cơ hội đoạt quyền, xem ra đồn đãi không thật, phải không?" Nàng có ý nói.

Doãn Thức Kiều vừa nghe, lập tức giận dữ nhảy dựng lên. "Đây là lời đồn đãi chó má gì! Là ai nói lung tung, ta đi cắt đầu lưỡi của hần!"

"Ai biết được, cái gọi là đồn đãi, chính là truyền đến truyền đi, không người biết được ngọn nguồn ngôn luận, không phải sao?" Nàng không thèm để ý nhún vai.

Doãn Thức Kiều trừng nàng. Quên đi, bên ngoài đồn đãi chậm rãi giải quyết, trước mắt xử lý nữ nhân này!

"Lời ta vừa cảnh cáo người tốt nhất nghe theo, hơn nữa nhớ kỹ!"

"Đã biết." Ngữ điệu nàng lười đáp. Muốn cho một người nam nhân bỏ vợ phương pháp còn nhiều, rất nhiều, về điểm này nàng có thời gian ba năm có thể từ từ nghĩ, không vội. "Nếu trước không thể lấy được hưu thư, như vậy để tránh nói không giữ lời, phiền toái giấy trắng mực đen đem hiệp nghị chúng ta mới vừa thương lượng viết xuống, khi hai bên tranh chấp, cần có bằng chứng."

Nàng nhìn hai huynh đệ, hai người lại lần nữa lấy ánh mắt trao đổi trong chốc lát.

"Thành." Cuối cùng, Doãn Thức Hoa gật đầu, chuẩn bị giấy mực, đem hiệp nghị mới vừa bàn luận viết xuống, đưa cho Đàm Chiêu Quân xem qua.

Nàng tiếp nhận, xác nhận không sai, mới ở phía dưới viết tên, đề xuống dấu tay, chờ Doãn thị hai huynh đệ nhân trước sau phía dưới cũng viết xuống tên, đóng dấu của họ xuống sau, hai bên mỗi bên giữ một bản cất.

"Hiện tại, chỉ còn lại có một vấn đề." Doãn Thức Hoa thu thỏa ước, sau đột nhiên thở dài.

"Ta đều đáp ứng rồi, còn có vấn đề gì?" Đàm Chiêu Quân nhủ mày.

Doãn Thức Kiều chịu không nổi phẫn nộ. "Người cái nữ nhân này da mặt thật đúng là dày!"

"Đàm cô nương, vấn đề chân chính ở chỗ, phải như thế nào để cho đại ca gật đầu cùng Đàm cô nương thành thân."

Đàm Chiêu Quân nhủ mày. Nàng hần cảm thấy đã bị vũ nhục, dù sao nam nhân muốn kết hôn với nàng – Đàm Chiêu Quân nhiều như nước sông, lúc này ta đã nguyện ý gật đầu gả cho rồi, bọn họ lại vẫn buồn rầu sợ đại ca bọn họ có thể cự tuyệt, hơn nữa lúc trước bọn họ còn chắc chắn cho rằng đại ca bọn họ ái mộ nàng đâu!

Doãn Thức Hoa tựa hồ nhìn ra cảm giác của nàng, lập tức giải thích. "Đàm cô nương chớ nên hiểu lầm, nguyên nhân tuyệt đối không ở trên người người, là bởi vì ta đại ca sớm quyết định suốt đời không cưới. "

"Vi sao?"

"Bởi vì" Doãn Thức Hoa vừa mới mở miệng liền bị đệ đệ đánh gãy.

"Hoa!"

Đàm Chiêu Quân nhìn xem người này, lại nhìn xem người kia, cuối cùng giận tái mặt.

"Nếu có chuyện ta phải biết, các người tốt nhất hiện tại liền nói cho ta biết."

Hai huynh đệ lại bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi ý kiến, chỉ thấy bọn họ trong chốc lát lại nhíu mày, trong chốc lát lại lắc đầu, tiếp theo lại là miết liếc mắt một cái, cái kia phác thảo hạ xuống, một hồi lâu sau, cuối cùng thấy phản đối Doãn Thức Kiều rốt cục không cam lòng gật đầu, xem ra là lấy được chung nhận thức.

Chậc! Lợi hại, chỉ là dùng ánh mắt có thể câu thông, a!

"Đàm cô nương hẳn là nghe qua ba năm trước đây phát sinh tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn đi?" Cái tai nạn này ngoài ý muốn đồn đại thật lâu không giảm, phổ phưởng trên dưới mọi người đều say sưa nói.

Nàng gật đầu."Đã nghe qua."

"Ba năm trước đây sự cố tai nạn xe ngựa, không chỉ có cướp đi mạng mẹ ta, đại ca của ta cũng quả thật bản thân bị trọng thương, tuy rằng thương thế đã khỏi, nhưng lại để lại khuyết điểm không thể chữa trị - hai chân bị phế, từ đó về sau hẳn chưa từng bước ra khỏi viện của mình một bước.

"Kỳ thật đại ca hai chân không phải là không có khả năng phục hồi như cũ, đại phu nói rồi, chỉ cần chuyên cần tập luyện, cũng có khả năng một ngày có thể đứng lên." Doãn Thức Hoa nhẹ giọng nói.

Đàm Chiêu Quân nhíu lại lông mày. Loại cách nói này nghe qua cảm giác không hay đâu!

"Hắn cam chịu?" Nàng đoán, nàng chưa từng thấy người nào lại muốn tàn tật mãi, nhất là người như hắn, sau sự cố có thể so với người thường càng hận đời, cảm thấy khắp thiên hạ dường như đều thiếu nợ hắn.

"Không, đại ca thực rất chuyên cần tập luyện, chính là đến nay vẫn không có khởi sắc."

Quả nhiên! Nàng đã cảm thấy "Khả năng một ngày có thể đứng lên" loại cách nói này, nghe qua cũng biết chỉ là nói để an ủi người ta thôi.

"Cho nên hẳn bởi vì chuyện này, liền quyết định suốt đời không cưới?"

"Không, trừ lần đó ra, cũng bởi vì tai nạn ngoài ý muốn kia còn làm suy giảm nội lực cùng với gân mạch toàn thân đại ca, làm cho đại ca cũng đã không thể luyện võ, nếu không sẽ có nguy hiểm tánh mạng."

"Người nói như vậy ta càng hồ đồ, không thể luyện võ liền quyết định suốt đời không cưới, nói vậy các dân chúng tầm thường kia không phải người người đều phải độc thân sao?" Hai người này như thế nào lại nói ra lý do này? Thật sự là không nghĩ ra a!

Doãn Thức Hoa thầm than, "Đó là bởi vì ta còn chưa nói xong." Nàng thật nhanh mồm nhanh miệng xen vào nha!

". Vậy thật sự xin lỗi, mời tiếp tục."

"Đại ca từ nhỏ đã có đính hôn, nàng toàn tâm toàn ý chính là muốn đại ca đi tranh ngai vàng mình chủ võ lâm kia, nói cái gì hi vọng đại ca có thể kế thừa tiên phụ, quên đi, nhưng trên thực tế là nàng muốn làm Minh Chủ phu nhân, cho nên sau khi xảy ra chuyện, biết được hai chân đại ca phế đi, cũng không thể luyện võ nữa, lập tức đơn phương trả tín vật, giải trừ hôn ước. Đại ca từng mời nàng đến Bích Liễu sơn trang, cùng với nàng giáp mặt nói rõ ràng, kết quả nàng chỉ sai người đưa tới một phong thư, đại ca sau khi nhìn thư, liền đem chính mình nhốt trong viện, từ nay về sau không hề xuất môn." Hắn cuối cùng nói xong.

"Người chưa nói sau khi từ hôn không đến hai tháng, người đàn bà kia lại gả cho đối thủ một mất một còn của đại ca – Tư Mã Ân!" Doãn Thức Kiều cảm giận bổ sung.

Đàm Chiêu Quân gật gù đầu. Mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của chính mình, nàng không có quyền đi bình luận hành vi của vị tiền hôn thê kia.

"Các người không biết nội dung lá thư đó sao?"

"Chúng ta hỏi qua rồi, nhưng đại ca không nói, thư cũng đốt rụi, còn ngăn cản chúng ta đi tìm người đàn bà kia để hỏi rõ ràng, thậm chí sau đó chúng ta tính mời bà mối thay đại ca tìm cuộc hôn nhân khác, đều bị đại ca cự tuyệt. Đại ca không nói nguyên nhân, chỉ nói hương khói Doãn gia có chúng ta truyền thừa là được, ý tứ này không phải cho thấy hẳn đã quyết định suốt đời không cưới sao?"

Đàm Chiêu Quân gật gù đầu. Xem ra nội dung lá thư này, khẳng định đã thương Doãn trang chủ rất lớn.

Nhưng, bất kể là vị hôn thê trước kia, hoặc là thuyết phục Doãn trang chủ, đều cùng nàng không quan hệ.

"Ta nghĩ, chuyện thuyết phục lệnh huynh, là vấn đề của các ngươi, dù sao ta cho các ngươi thời gian ba năm, chính các ngươi từ từ xem xét đi."

"Đàm Tam cô nương, ngươi lầm rồi, kỳ hạn ba năm là tính từ ngày thành thân." Doãn Thức Hoa thanh minh.

"Không, là ngươi lầm rồi, kỳ hạn ba năm, là tính từ thời điểm lập hiệp nghị, bằng không các ngươi tiêu tốn một năm hay nửa năm mới có thể thuyết phục đại ca các ngươi, chẳng lẽ ta còn phải lãng phí ở trong này một năm nửa năm nữa hay sao?" Nàng hướng bọn họ cười. "Cho nên, các ngươi liền thêm chút sức nghĩ cách thuyết phục đại ca các ngươi đi!"

"Đàm Chiêu Quân, ngươi đã chiếm hết lợi thế, không cần được một tác lại muốn tiến một thước!" Doãn Thức Kiều tức giận.

"Ta chiếm hết lợi thế?" Nghe vậy, nàng biểu tình hơi trầm xuống, tức giận vỗ tay vịn, đương nhiên không muốn làm gãy tay vịn. "Doãn Tam Thiếu gia, hơn hai mươi vạn lượng bạc đổi với Bích Liễu son trang mà nói là không đáng kể, mà ta trả giá, ở ngoài thoạt nhìn chính là thời gian ba năm, nhưng trên thực tế cũng là cả đời hạnh phúc của một cô nương, càng đừng nói còn muốn vì Doãn gia sinh một đứa bé, cùng với cả đời lưng đeo ô danh bị hù, cọc giao dịch này, rốt cuộc là ai chiếm hết lợi thế?!"

"Muốn bị hù là do ngươi chính mình yêu cầu, ngươi mơ tưởng lấy nó làm lý do mà nói!"

"Tốt lắm, Doãn Tam Thiếu gia nếu thật cho là ta được một tác lại muốn tiến một thước, như vậy giao dịch này từ bỏ cũng được, cùng lắm thì ta đi đáp ứng điều kiện Doãn trang chủ, sẽ tiết kiệm được phiền toái, không cần Doãn Tam Thiếu gia cho là ta chiếm hết lợi thế!"

"Đàm cô nương, Kiều nhanh mồm nhanh miệng, xin Đàm cô nương đừng cùng hấn chấp nhậm." Doãn Thức Hoa lập tức nói ngăn lại.

"Doãn Thức Hoa!" Doãn Thức Kiều phát hỏa, tuyệt không có cảm giác mình làm sao nói sai.

"Kiều!" Doãn Thức Hoa ngăn chặn hấn, ghé vào lỗ tai hấn quát khẽ, "Ngậm lại đại ca!"

Doãn Thức Kiều miệng mở rộng, gương mặt phấn nộ đỏ lên, nhưng là cuối cùng ả nhẫn xuống, phần nộ ngăn huynh trưởng đích tay, một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa.

Đàm Chiêu Quân thấy thế, cũng lui từng bước. "Nếu Doãn nhị thiếu gia đều nói như vậy, ta liền không cùng lệnh đệ so đo." Làm như không phát hiện Doãn Thức Kiều sắc mặt khó coi.

Trong lòng nàng rõ ràng, bọn họ song phương đều muốn phải hoàn thành giao dịch này, nếu Doãn Thức Hoa cho bạc thang, nàng đương nhiên liền theo bạc thang xuống.

"Ta xem việc thuyết phục Doãn trang chủ giao cho ta tốt lắm, các ngươi chỉ cần phụ trách làm cho Doãn trang chủ biết Doãn Thức Kiều tiêu tan ý niệm đối với ta, ta sẽ phụ trách làm cho lệnh huynh gật đầu đáp ứng hôn sự này." Xem bọn hấn hai huynh đệ bộ dáng buồn rầu, nói vậy muốn bọn họ thuyết phục được huynh trưởng sẽ tốn không ít thời gian. Cá tính của nàng xưa nay không vui khi áp chế người khác, cũng thói quen đem vấn đề giải quyết nhanh gọn, vì thế rõ ràng sẽ ôm nhiệm vụ này.

Nghe vậy, Doãn Thức Hoa nhíu mày, Doãn Thức Kiều hai tay vòng ngực, hoài nghi nhìn nàng.

"Ngươi tính kéo dài thời gian sao?" Doãn Thức Kiều chất vấn.

Chắc! Thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Đàm Chiêu Quân trong lòng suy nghĩ.

"Cho ta thời gian một tháng, cứ để Doãn trang chủ biết Tam đệ hấn không còn ý đối với ta nữa hấn tính, trong vòng một tháng nếu Doãn trang chủ không cưới ta, như vậy kỳ hạn ba năm liền tính từ ngày thành thân, như thế nào?" Nàng không cho rằng làm cho một người nam nhân đáp ứng cưới nàng có gì khó khăn. "Hoặc là, nếu các ngươi cảm thấy các ngươi có thể ở trong vòng một tháng thuyết phục Doãn trang chủ, như vậy ta liền không làm chuyện."

"Thành!" Doãn Thức Hoa lập tức đáp ứng, "Vậy giao cho ngươi."

"Như vậy." Nàng đột nhiên cười một chút. "Ta hấn là miễn cưỡng xem như "người trong nhà" chứ?"

Hai huynh đệ đồng thời tỉnh táo cảnh giác.

"Đàm cô nương có lời gì cứ nói thẳng." Doãn Thức Hoa đại diện mở miệng.

"Nếu là "người trong nhà", ta nghĩ hấn là có thể được phát hai cân Vân Đinh Trà, phải không?" Ha ha, nếu nàng có thể lấy hai cân Vân Đinh Trà cho Quý Đầu Con mà nói..., khẳng định làm cho Quý Đầu Con giật mình rớt cằm!

"Da mặt của ngươi quả thực dày so với tường thành!" Doãn Thức Kiều không dám tin châm chọc nói. "Một hai cân đặc sản của Bích Liễu son trang Vân Đinh Trà, ở chợ giá có thể lên đến ngàn lượng, còn không phải có bạc có thể mua được, thế nhưng ngươi một lúc muốn hai cân?!"

"Đúng vậy, không phải là người trong nhà mới được hưởng ưu đãi tốt sao?" Đàm Chiêu Quân da da cười. "Ta nghĩ chính là hai cân, hấn là lấy được đi?"

"Đúng vậy, là có, năm trước sản lượng tuy rằng bởi khí hậu không tốt nên sản lượng thấp một chút, bất quá "chỉ" hai cân, chúng ta vẫn có." Doãn Thúc Hoa mỉm cười.

"Vậy cho ta đi?" Nét tươi cười của hắn làm cho nàng có một loại cảm giác không ổn, nàng có dự cảm sự tình sẽ không thuận lợi như nàng hi vọng.

Doãn Thúc Hoa tươi cười càng lớn. "Đương nhiên có thể."

Nghe vậy, nàng rất kinh ngạc, rõ ràng ngoài ý muốn.

"Chờ Đạm cô nương không nên "miễn cưỡng là", mà chân chính biến thành người trong nhà sau, tự nhiên hai tay đáng."

Chắc, nàng biết sự tình không đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Tiểu thư!" Thu Phong lại một lần nữa lần lượt tìm toàn bộ Hà viện cũng tìm không ra Tam tiểu thư, vừa thấy chủ tử đi vào cửa vườn Hà viện, lập tức xông đến. "Ngài đã chạy đến đâu vậy? Thu Phong tìm khắp nơi đều không tìm ra ngài, sợ đến muốn chết rồi."

"Có cái gì gấp vậy? Nơi này cũng không phải đầm rồng hang hổ, người nghĩ rằng ta và người sẽ bị như thế nào?" Đạm Chiêu Quân cười một tiếng, đến Bích Liễu sơn trang ngày thứ tư rồi, nàng nào có ngày nào ngoan ngoãn ở trong Hà viện? Thu Phong như thế nào còn chưa biết?

"Nghĩ đến ngài sẽ bị người nơi này đem giam lỏng, lấy giấy nợ ép ngài đáp ứng cái điều kiện xấu xa gì sao a!" Thu Phong rất nổi giận, chính mình gấp đến độ thiếu chút nữa bạc đầu, nhưng mà về mặt tiểu thư mấy ngày nay đều là thư giãn thích ý, ở trong sơn trang "Du sơn ngoạn thủy", nàng đoán tiểu thư hẳn là đã đi dạo hết toàn bộ Bích Liễu sơn trang rồi đi!

Hay để cho nàng từng nghĩ thầm là, tiểu thư đã bỏ nàng, chính mình chạy trốn không còn thấy bóng dáng.

"Không có chuyện đó, ba vị chủ tử Bích Liễu sơn trang đều rất hòa thuận, nếu mọi người đều nói không cần khách khí, mời tùy ý, dù sao ta vốn là người không yên, đi ra đi dạo, thưởng thưởng hoa nha!" Nàng cười khê, vỗ vỗ vai Thu Phong, bước qua đường mòn, đi vào trong nhà.

"Ngắm hoa?" Thu Phong đi theo phía sau vào nhà, về mặt hồ nghi. "Tiểu thư từ lúc nào bắt đầu thích ngắm hoa?" Làm như nàng có cùng hứng thú với đại tiểu thư và nhị tiểu thư sao?

"Khi bắt đầu tới Bích Liễu sơn trang." Đi đến bên cửa sổ ngồi xuống trên giường êm, nàng một tay chống cằm dưới, một tay chỉ phía phương xa kia ở trên đầu tường cao Hạnh Hoa nở rộ phấn trắng. "Người xem, Hạnh Hoa kia thật đẹp, nở đầy đầu cành, cực kỳ xinh đẹp, gió thổi qua, cánh hoa Hạnh Hoa giống như bông tuyết bay xuống, lại có một vẻ thê lương khác."

Thu Phong miệng ngậm ngọc mở rộng. Đúng vậy, Hạnh Hoa kia thật là đẹp, nhưng nhưng hiện tại nàng không có tâm tình ngắm hoa, tiểu thư lại lung lũng làm nàng kinh hồn táng đảm a!

Nàng nhìn không được vươn tay xoa trán tiểu thư. Kỳ quái, độ ẩm thực bình thường, không có nóng lên nha!

"Thu Phong, người đang làm chi?" Chịu đựng xúc động mắt tròn trắng, Đạm Chiêu Quân thu hồi tầm mắt, liếc ngang nhìn nha hoàn nhà mình.

"Tiểu thư, ngài không sinh bệnh đi? Nói như thế nào đây, giống như đang bị nhị tiểu thư ám hay sao đó?" Nàng cực kỳ lo lắng, khăn trương hỏi.

"Thu Phong, người đây là đang nguyên rủa nhị tỷ sao?" Đạm Chiêu Quân hừ lạnh. Tình thơ ý họa ngẫu nhiên của nàng bỗng nhiên bay mất, dám nói nàng bị bệnh! Muốn chết!

"A?!" Thu Phong kinh ngạc, lập tức kinh hoàng hô to oan uổng. "Không có không có, ta làm sao có thể nguyên rủa nhị tiểu thư! Tiểu thư ngài đừng oan uổng ta à!"

"Nếu không, người cho rằng dưới tình hình gì mà cho là ta bị người khác ám đây?" Hai tay vòng ngực, nàng ung dung hỏi.

"Chính là." Thu Phong sững sốt, lý giải ý tứ của tiểu thư, cuống quýt lắc đầu. "Không phải, ta. Ta thật sự không có ý tứ kia a! Tiểu thư ngài phải tin tưởng ta, từ lúc ta bảy tuổi liền bán mình vào Đạm gia, có thể nói là cùng các tiểu thư cùng nhau lớn lên, lão gia cùng các tiểu thư đều hậu đãi ta như vậy, ta làm sao có thể có ý định nguyên rủa nhị tiểu thư? Ta sẽ không như vậy, thật sự! Ta tình nguyện chính mình chết cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này."

"Được rồi, Thu Phong, ta chỉ là đùa với người mà thôi." Đạm Chiêu Quân nhanh chóng cắt đứt lời của nàng. Thiếu chút nữa đã quên khi Thu Phong

quỳnh lên thì sẽ thao thao bất tuyệt, thật là sai lầm rồi!

Thu Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cả người hết hơi ngồi xuống.

"Tiểu thư, ngài thật sự là. Làm ta sợ muốn chết!"

"Được rồi —— là ta không đúng, ta xin lỗi ngài." Đàm Chiêu Quân cười khẽ, đứng dậy tự tay rót ly trà đưa đến trước mặt nàng. "Uống ly trà an ủi đi."

"Tiểu thư, ngài đừng để ta mang tội." Thu Phong nhanh nhẹn bỏ dậy, kính hôn táng đấm xua tay không dám nhận.

Đàm Chiêu Quân cười cười, cố ý lại đem trà đưa đến phía trước. "Thu Phong, tay của ta mới."

"Tiểu thư." Thu Phong về mặt đau khổ, nhanh tay nhận lấy, biết tiểu thư thích trêu chọc nàng.

"Tốt lắm, đừng mang khuôn mặt buồn khổ như vậy, rất giống như ta đang cho ngài uống độc được." Nàng cười khẽ, nhẹ nhàng bước trở lại giường êm ngồi xuống.

"Tiểu thư, ngài có cùng Doãn trang chủ nói qua chuyện nợ nần chưa? Kết quả như thế nào? Chúng ta rốt cuộc phải ở chỗ này ở bao lâu?" Thu Phong thở dài. Tiểu thư không nói gì, chỉ nói muốn tạm thời ở lại, làm nàng thật lo lắng.

Nàng nhún vai. "Không biết, một khoản bạc lớn như vậy, dù sao cũng phải nói thuyết phục mới làm cho bọn họ tin tưởng chúng ta có năng lực trả lại, cũng sẽ không ý định quít nợ nha, ngài nói đi? Cho nên phải ở đến lúc đó!"

"Nói như vậy cũng đúng." Thu Phong gật đầu, mặc kệ tiểu thư nói cái gì đều cũng có đạo lý. "Tiểu thư nghĩ ra chưa?"

"Còn chưa có đâu." Đàm Chiêu Quân lười biếng nhìn ngoài cửa sổ kia giam không được sắc xuân đầy vườn, Hạnh Hoa đầu cành xuân, cảnh đẹp quá. . . .

Chậc! Nàng như thế nào thật sự giống như bị nhị tỷ ám ảnh vậy.

Nhất định là chơi bời lêu lổng rất nhàm chán, bắt quá cả vườn Hạnh Hoa mới nở, cảnh sắc thật sự rất đẹp. Cái gì, lại tới nữa! Nàng có chút phiền não đứng dậy.

Như vậy trực tiếp đi quấy rầy người kia tốt lắm, vừa vặn, hôm nay vừa vặn là ngày nàng phải cho đáp án.

Có chuyện hay, đột nhiên nàng linh quang chợt lóe. Mới từ chỗ Doãn Thức Kiều trở về, hắn nói hôm qua hắn và đại ca của hắn đã nói chuyện với nhau, cam đoan đại ca của hắn hiện tại đã phi thường rõ ràng biết cảm giác hắn đối với nàng.

Hi hi, nàng thực chờ mong hắn sẽ có phản ứng gì. "Thu Phong, ta muốn đi ra ngoài đi dạo một chút."

"Tiểu thư ngài vừa mới trở về."

"Ngươi không cần đi theo." Đàm Chiêu Quân lại nói.

"A? Làm sao lại làm như vậy! Tiểu thư mỗi lần đi đều bỏ lại Thu Phong."

"Bởi vì địa phương ta muốn đi, ngươi không thể đi." Đối với chuyện mình chuẩn bị "Câu dẫn" Doãn Thức Câu, tuyệt đối không thể để cho Thu Phong biết, miễn cho tự nhiên đâm ngang, hỏng chuyện của nàng. "Ngươi hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này, không cần lo lắng. Bích liễu trong sơn trang thực an toàn, ta không có việc gì."

Vẫy vẫy tay, không đợi Thu Phong phản ứng, nàng đã bước nhanh "Thoát đi".

Nhẹ nhàng bước đi, nàng đi vào Hạnh viện, bước qua đường mòn đá phiến, nhìn phía cửa sổ kia, hắn quả nhiên vẫn ngồi ở chỗ kia.

À, cũng đúng! Nơi đó là địa phương hắn làm việc, mà gia nghiệp Bích Liễu sơn trang rất lớn, hắn phải xử lý công việc hóa đơn sổ sách và các việc vặt vãnh khác nữa, rất nhiều, xem trên bàn hắn luôn tràn đầy giấy tờ, nói vậy một ngày mười hai canh giờ, bỏ đi thời gian ngủ, thời gian còn lại hắn đều ngồi ở đằng kia đi?

Đàm Chiêu Quân không tự giác lộ ra tươi cười, chậm bước hướng mục tiêu đi đến, tầm mắt khóa chặt hắn, cẩn thận coi phản ứng của hắn.

Hắn phát hiện có người tiếp cận, hơn nữa biết là nàng. Nàng muốn cái gì.

Chỉ thấy thân hình hắn đột nhiên cứng ngắc, tạm dừng một chút lại tiếp tục cầm bút viết, sau đó lại không có ý định ngừng đầu, tình hình như vậy cũng đủ để chứng thật phán đoán của nàng.

Đàm Chiêu Quân chịu đựng cười, ba ngày nay mỗi lần nàng tới, đều mở màn như vậy, đã có thói quen biết hắn cố ý xem nhẹ, không chỉ không có không hồn giận, ngược lại bởi vì dạng này mà lại có chút vui vẻ, bởi vì hắn biểu hiện rất rõ ràng, nói cho nàng biết, sự tồn tại của nàng đủ để ảnh hưởng đến hắn, chuyện này đối với nàng mà nói lại là hiện tượng tốt nha!

Đi đến phía trước cửa sổ, khuỷu tay dựa vào cửa sổ, hai tay chống cằm, nàng nhìn thấy hấn vẫn cúi đầu như cũ, nam tử "Phi thường còn thật sự" thẩm duyệt sổ sách.

"Doãn trang chủ, ta lại tới nữa." Nàng sang sảng mở miệng.

Nhìn xuống xúc động thở dài, Doãn Thúc Câu đề bút xuống, lúc này mới ngẩng đầu, đầu tiên đón nhận nàng cười khanh khách xinh đẹp, lời nói nghiêm khắc chuẩn bị nói như thế nào cũng phun không ra.

"Ta chưa vào phòng nha!" Nàng cố ý nói. Ngày đầu tiên khi gặp mặt bản thân hấn nói, Hạnh viện nàng có thể tùy ý vào dạo, chỉ cần không vào phòng là được.

Lúc này Doãn Thúc Câu thật sự thở dài .

"Đàm cô nương mỗi lần tới đều thanh minh một lần, nhưng ta nhớ rõ chính mình chưa từng đuổi Đàm cô nương."

"Nhưng là ta xem biểu tình trên mặt ngươi rất muốn đuổi người nha!" Nàng cười khê.

"Ta nói rồi lời nói tự cũng không đổi, nhưng Đàm cô nương, xin đừng quấy rầy ta."

"Nếu nói sẽ không đổi ý, lúc này ta cũng chưa đi vào phòng nha?"

"Đàm cô nương biết rõ không vào phòng không chỉ là không vào trong phòng, ý là không cần quấy rầy ta, Đàm cô nương không phải là người chậm hiểu, không phải không biết ý của ta, cho nên ngươi là cố ý nhiều loạn công việc của ta, phải không?" Đối mặt nàng cười, hấn không thể không có sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, ngăn trở chính mình thân cận nàng.

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân ý cười phút chốc biến mất, đáy mắt hiện lên một chút vẻ bị thương tổn, sâu kín nhìn hấn."Ta thực khiến ngươi chán ghét sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Doãn Thúc Câu nháy mắt có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng có vẻ mặt này. Hấn không nghĩ tới nàng sẽ cảm thấy bị thương tổn, nàng hấn là rất tự tin, cho dù có bị cự tuyệt, cũng sẽ nhận định đó là vấn đề của người khác mới đứng a!

"Đàm cô nương, ta cũng không phải có ý tứ này."

"Quên đi, Doãn trang chủ không cần giải thích cái gì với ta, là do ta rất không biết có chừng mực, về sau ta." Nàng cúi đầu, quay lưng lại. "Ta về sau sẽ không lại đến quấy rầy Doãn trang chủ, thực xin lỗi." Nàng bước đi, ở trong lòng âm thầm đếm lấy, một, hai.

"Đàm cô nương." Doãn Thúc Câu hoảng hốt gọi nàng lại.

Nàng vẫn chưa quay người lại."Doãn trang chủ yên tâm, ta lập tức rời đi."

"Ngươi không có quấy rầy ta, mời ngươi lưu lại!" Hấn thỏa hiệp rồi, ai bảo hấn không có cách nào thấy nàng thất vọng rời đi như vậy đâu.

Nàng như cũ đưa lưng về phía hấn. "Nhưng là ta không phải thực khiến người chán ghét sao? Doãn Tam Thiếu gia thấy ta, bộ dạng giống như nhìn thấy kẻ thù bất cộng đái thiên, Doãn trang chủ thấy ta cũng vậy về mặt cũng như muốn đuổi ta đi, đi đến chỗ nào cũng không được hoan nghênh, ta không biết ta cuối cùng làm sai cái gì, cũng không phải bản thân mong muốn đến Bích Liễu sơn trang." Khóe miệng nàng hơi cong lên, nhưng thanh âm lại có vẻ thống khổ đáng thương.

Đúng rồi, Thúc Kiều!

Hôm qua hấn thử hỏi Thúc Kiều cảm thấy nàng như thế nào, không nghĩ tới Thúc Kiều đối với nàng thực đổi ngược, nói cảm giác đối với nàng hoàn toàn tan biến, mỗi lần cùng nàng gặp mặt không đến một khắc đồng hồ, cũng muốn một đao chém nàng, thậm chí còn hỏi hấn tại sao muốn thu mua giấy nợ Đàm gia, làm ra quyết định sai lầm này trăm hại không mang lại ích lợi gì, muốn hấn hãy mau đem nợ nần thu hồi, đem người đuổi đi, miễn cho hấn sai người đem nàng giết đi.

Hấn không biết hai người bọn họ trong lúc đó xảy ra vấn đề gì, nhưng mặc cho hấn tưởng tượng như thế nào, cũng không có cách biết rõ Thúc Kiều tại sao lại đối với nàng lại bài xích như vậy, nàng rõ ràng tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến hấn phải dùng hết năng lực cùng ý chí, mới có thể khắc chế bản thân không tiết lộ là yêu thích nàng a.

Nhưng Thức Kiều lại đối với nàng vô tình, hắn không thể lừa gạt bản thân hắn không có cảm giác tức giận, nhưng nếu bởi vì Thức Kiều đối với nàng vô lễ, làm nàng bị tổn thương nhiều như vậy, thế cho nên hắn chỉ mới nói đơn giản có mấy câu đã có thể xúc phạm tới nàng, Thức Kiều làm hơi quá đáng.

"Không phải, Đám cô nương, người tốt lắm, là vấn đề của ta, mời người." Thấy nàng khổ sở như vậy, hắn lại bức bản thân! "Ta không có cách đứng đây giữ lại, cho nên mời người lưu lại đi!"

Đám Chiêu Quân ngẩn ra, trong lòng lại áy náy rồi, hốc mắt không hiểu nóng lên. Nàng điên quá mức rồi, thế nhưng lại làm cho hắn mở miệng nói ra lời này!

Nàng lập tức xoay người trở lại phía trước cửa sổ, "Người đừng nói như vậy, ta. Thực xin lỗi! Ta."

"Tốt lắm, chúng ta đều đừng nói nữa." Doãn Thức Câu biết được nàng vì sao xin lỗi, thật là một cô nương thiện lương.

Nàng không cần xin lỗi, bởi vì hắn cố ý nói như vậy, vì lưu lại nàng.

"Được rồi." Đám Chiêu Quân gật đầu, lộ ra nụ cười xinh đẹp, muốn bỏ đi đáy lòng đang rầu rĩ, không hiểu sao lại đau đớn.

"Kỳ thật ta hôm nay tới là để trả lời Doãn trang chủ."

Đúng rồi, hôm nay là ngày thứ ba, đến kỳ hạn hắn cấp cho nàng.

Nhưng hiện nay Thức Kiều căn bản không có khả năng cưới nàng.

Nếu nàng đáp ứng thì sao? Hắn phải giải quyết như thế nào? Trực tiếp nói cho nàng biết Thức Kiều sẽ không cưới nàng sao?

Hắn nhú mày, nhanh chóng phủ định việc gây thương tâm cho nàng. "Đám cô nương, mời người quên điều kiện ta đưa ra đi, chuyện này đối với người cũng không công bằng, là ta thiếu suy xét."

Tốt lắm, tên Doãn Thức Kiều kia quả nhiên đã xử lý tốt, không biết hắn nói như thế nào đối với đại ca hắn?

Nói vậy sẽ không quá tốt nghe, mà Doãn Thức Câu nghe xong, đối với nàng lại có cảm xúc gì?

Nếu tên kia hại nàng "Săn phu" hành động càng khó khăn..., thì nàng sẽ tìm hắn tính toán sổ sách!

"Thật vậy chăng?" Âm thầm cân nhắc, ngoại trừ đáy mắt nàng lóe tinh quang, vẻ mặt lại có chút kích động nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, trong suốt nhìn hắn. "Ta thật sự. Thật sự không cần gả cho đệ đệ đã man tính tình nóng nảy kia của người sao?"

Doãn Thức Câu hơi kinh ngạc. Hắn biết Thức Kiều tính tình tương đối kém, nhưng nóng nảy? Đã man? Ba ngày nay Thức Kiều cuối cùng đối với nàng đã làm cái gì, làm nàng lại có cảm giác này đối với hắn? Hơn nữa giống như sợ tới mức không nhẹ, nhìn hình dạng của nàng giống như đem hắn trở thành tấm gỗ cứu mạng đi.

"Là thật sự, coi như không có chuyện này." Hắn lập tức gật đầu.

"Thật tốt quá." Đám Chiêu Quân giả bộ ra bộ dạng nhẹ nhàng thờ ra, nở ra nụ cười xinh đẹp, cũng không biết vì sao, nhưng lại cảm thấy hốc mắt nóng lên, trước mắt đột nhiên trở nên mờ hồ.

"Đám cô nương." Doãn Thức Câu thấy nàng chảy xuống nước mắt an tâm, trong lòng vạn phần áy náy.

Nàng kinh ngạc, mạnh mẽ quay lưng lại, lưng tung lau đi nước mắt. Kỳ quái, nàng không định dùng chiêu nước mắt này, làm sao có thể. không hiểu làm sao lại khóc đâu?

"Ta." Thanh âm có chút nhỏ nhẹ, nàng càng hoảng càng nghiêm trọng. Tại sao có thể như vậy, nàng thật sự không tính khóc à! "Thực xin lỗi, ta không sao, ta cũng vậy không biết tại sao lại khóc, thật sự là. Thật kỳ quái, đôi mắt của ta. Hồng mắt."

"Đám cô nương chính là quyết tâm yên tĩnh." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói, nhìn bóng dáng nàng, thấy nàng liếc mình lau nước mắt, ngực càng thêm thấy đau. "Ta thật xin lỗi."

"Không nên nói như vậy." Đám Chiêu Quân quay người lại, nước mắt đã ngừng, nhưng trên mặt còn nước mắt, hốc mắt hiện hồng, có vẻ điếm đạm đáng yêu, mềm mại làm người thương tiếc, nhưng bản thân lại hoàn toàn không tự biết.

"Là ta yêu cầu Đám cô nương quá đáng." Thấy bộ dáng này của nàng, Doãn Thức Câu trong lòng tràn đầy thương tiếc cùng áy náy đối với nàng. Nàng chẳng qua chỉ một cô nương mới mười tám tuổi, tình hình gia cảnh xảy ra biến cố lớn, đã làm nàng đủ hoảng loạn rồi, ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, lại phải đối mặt hắn – thương nhân lãnh huyết bức bách này. Chỉ cho nàng thời gian ba ngày suy nghĩ, trên thực tế là muốn cho nàng biết không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chôn vùi hạnh phúc cả đời của chính mình, làm nàng bị dày vò ba ngày, làm mất đi ý chí của nàng, nàng đương nhiên không thể thừa nhận.

"Không, không phải như thế." Nàng lắc lắc đầu. "Thiếu nợ thì trả tiền, đương nhiên, Doãn trang chủ kỳ thật đã giúp Đám gia một đại ân, nếu không có

Doãn trang chủ thu mua tất cả giấy nợ của Đàm gia, Đàm gia chúng ta hẳn đã bị này chủ nợ cắt thành từng mảnh nhỏ hầu như không còn. " Đây là sự thật, cũng là lời thật lòng của nàng."Doãn trang chủ, ta thật sự thực cảm tạ ngươi."

"Đàm cô nương không cần nói lời cảm tạ, động cơ của ta không phải phải trợ giúp Đàm gia, ta là có mục đích mà." Doãn Thức Câu gác mặt sang một bên, giọng điệu có chút nhỏ nhẹ.

Nàng nhũ mày. Cái gì a! Nàng là thật tâm nói lời cảm tạ, hẳn đây là có thái độ gì?!

Trong lòng có chút không vui, đang muốn nói lời mỉa mai, lại phát hiện hẳn trên mặt hiện lên một tầng đỏ sậm, chẳng lẽ. Hẳn nếu bị người khác mang lòng biết ơn, sẽ cảm thấy không được tự nhiên?

Trong lòng không vui nhất thời trở thành hư không, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị, nàng cố ý tiến đến cửa sổ thăm dò, càng thêm tới gần hẳn.

"Tuy vậy, ta vẫn vô cùng cảm tạ Doãn trang chủ."

"Không cần, ta chỉ coi đây là một thủ đoạn."

"Doãn trang chủ." Nàng ngắt lời hẳn, nghịch ngợm cười, híp lại đôi mắt hạnh nhìn tầng đỏ sậm kia mở rộng đến cổ. Quả nhiên như nàng đoán, hẳn không có thói quen nhận lòng biết ơn của người khác.

"Chuyện gì?" Hẳn chặt vật nói.

Nàng thấp giọng cười khê. "Doãn trang chủ chỉ cần nhận lòng biết ơn, nói tiếng không cần khách khí là được."

"Ngươi!" Nghe thấy tiếng cười, Doãn Thức Câu rất quần bách, nhin không được tròng nàng liếc mắt một cái, nhưng nhìn thấy bộ dáng nàng tươi cười chân thành, mới vừa rồi ngực vẫn buồn đau xót khi nhìn thấy nước mắt của nàng, liền dần dần trở lại bình thường.

Nàng. Vẫn nên thích hợp cười như vậy.

"Xin lỗi, ta không nên cười, bắt quá." Đàm Chiêu Quân rất muốn cố nén cười, nhưng thật sự nhin không được, nàng trăm triệu không nghĩ tới đại nam nhân mạnh mẽ này sẽ có một mặt đáng yêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Vì sao ta cảm thấy ta không muốn biết Đàm cô nương sau từ "bắt quá" muốn tiếp nói cái gì?" Hẳn trầm tĩnh lại, nhìn đến con ngươi đang tràn đầy lo lắng cùng lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng, khóe môi cũng không tự giác gọi lên một chút ôn nhu.

"Doãn trang chủ xác định thật không muốn biết?" Nàng nghiêng đầu, bướng bỉnh cười nhìn hẳn, nhìn thấy ánh mắt hẳn ôn nhu, trái tim bỗng dưng bình bịch bịch tốc độ đập nhanh hơn.

"Tuyệt không muốn." Doãn Thức Câu nhin không được cười khê.

Wow nha! Đàm Chiêu Quân trong lòng hô nhỏ, sững sờ tròng mắt nhìn hẳn. Thì ra hẳn thiệt tình cười rộ lên là bộ dáng này a!

Xoắn lấy vạt áo, nàng ngo ngác nghĩ, trái tim làm chi đập nhanh như vậy? Nhưng là . . . lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nguy rồi, mình bị làm sao vậy?

"Như thế nào?" Doãn Thức Câu phát hiện bị nàng nhìn chăm chú một cái chớp mắt cũng không có, không được tự nhiên ngưng cười.

"Doãn trang chủ cười rộ lên thật là đẹp mắt." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm, nghĩ rằng hẳn nhất định sẽ lại càng không được tự nhiên.

Quả nhiên.

"Chớ nói bậy!" Hẳn quay mặt qua hướng khác, giọng điệu như muốn trách mắng.

Không ngoài ý muốn, khuôn mặt kia hiện lên mặt đỏ tươi lại bị nàng nhìn thấy.

"Ha ha. . ." Nàng lại nhin không được cười ra tiếng.

Sau đó, Đàm Chiêu Quân trở nên thực thích nhấm Hạnh viện đến, chỉ có điều đều luôn tìm được chút lý do hợp lý.

"Công việc của người thiệt nhiều, giống như không bao giờ có thể xử lý hết được." Lại nằm úp sấp tựa vào trên bệ cửa sổ, đây là vị trí mỗi lần tới nàng thường đứng, hơn nữa cạnh cửa sổ từ mấy ngày trước đã được đặt một cái ghế, trên trải nệm êm, độ cao vừa vặn thích hợp với nàng, có thể ghé vào trên bệ cửa sổ, nàng biết việc này là do hần cần dặn người làm, là cách hần săn sóc nàng.

"Các cửa hàng của Bích Liễu son trang rất nhiều nên mỗi ngày sẽ có rất nhiều việc phải xử lý." Doãn Thức Câu tạm thời để bút xuống. Nàng đến, hần kéo dài thời gian nghỉ ngơi, mà thời gian gần đây thời gian nghỉ ngơi hình như trở nên nhiều hơn.

"Doãn nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đều không có khả năng chia sẻ một ít công việc với người sao?" Nàng hơi nhíu mi cảm thấy giận dữ bất bình thay hần.

"Nhị đệ cùng Tam đệ đã phải xử lý chuyện ngoài các cửa hàng, còn phải đi bàn bạc làm ăn, bọn họ cũng đã rất bận rộn." Cảm giác được sự quan tâm của nàng, Doãn Thức Câu không tự giác lộ ra mỉm cười vui vẻ.

Vậy nhưng so thấy việc cặp song sinh kia mỗi ngày xử lý các việc bên ngoài, nàng cũng không tin công việc quản lý các cửa hàng này lại nhiều đến nỗi hai người bọn họ tự mình không thể không xử lý hết được!

Bất quá nàng là người ngoài, hần lại yêu quý hai cái đệ đệ này nên nàng không thể nói xấu bọn họ được.

"Nhìn người bận rộn như vậy, ta cũng không thể không ý tứ tiếp tục quấy rầy người." Nàng ra vẻ thờ dãi. "Hôm nay ta tới là muốn mượn Doãn trang chủ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên), mượn được ta lập tức rời đi không quấy rầy Doãn trang chủ nữa."

Doãn Thức Câu nhíu mày. Thì ra hôm nay muốn mượn văn phòng tứ bảo?

"Không thành vấn đề, chỉ có điều xem ra Bích Liễu son trang đã sơ suất, thậm chí ngay cả văn phòng tứ bảo cũng để cho Đàm cô nương chính mình đi hỏi mượn, thật sự rất không phải."

"Doãn trang chủ, ta tuyệt không phải muốn tìm lý do mà tới chỗ này hỏi dùng mà hại tới quý son trang gặp họa." Thấy hần kinh ngạc giương mắt nhìn, nàng nhin không được chiều trêu chọc của mình, ha ha bật cười. "Được rồi! Ta tự thú tội, Doãn trang chủ đừng trách tội người hầu, bọn họ thực vô tội."

"Đàm cô nương. . . ." tìm Doãn Thức Câu bỗng đập mắt nhịp. Như vậy không được, tiếp tục như vậy, hần sẽ kim lòng không nổi tự phá vỡ rào cản phòng thủ thì tình cảm của hần lại càng không thể cứu vãn được nữa!

"Thật ra ta thật sự cần văn phòng tứ bảo, hiện tại cũng đã gặt nhiều thời gian của Doãn trang chủ, hoa cũng đã ngắm qua bây giờ có thể cho ta mượn văn phòng tứ bảo được không?" Thấy đáy mắt hần lại hiện lên vẻ xa cách, Đàm Chiêu Quân kịp thời lui từng bước, không cho hần nổi lên cảnh giác.

Hần giật mình. Thì ra nàng giải thích lý do tới chỗ này chỉ là đến ngắm hoa, mà không phải.

Trong lòng âm thầm bật cười, hần đã không khỏi tự đề cao mình, làm sao có thể nghĩ lầm nàng là vì hần? Đã biết rõ có khoảng cách, làm sao nàng có thể là vì hần, hần rốt cuộc mơ mộng hão huyền cái gì?!

"Vậy mời Đàm cô nương tự mình vào lấy, hiện giờ không có Giang Dung." Hần khôi phục trầm tĩnh, quyết tâm che đi nổi thất vọng nồng đậm.

Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu trêu chọc, "Ta có thể vào nhà sao?" Nói đến việc này, từ ngày ấy cho tới bây giờ, chính xác nàng thật sự chưa lại bước vào trong nhà.

Doãn Thức Câu có chút xấu hổ. "Đàm cô nương đừng chê cười ta."

"Vậy. . . ta đi vào nha?" Nàng lại xác nhận.

"Mời vào đây đi!" Hần cho nàng xác nhận rõ ràng.

"Cám ơn." Đàm Chiêu Quân nở nụ cười, xoay người tiến đến cửa phòng.

Doãn Thức Câu thấy nàng tươi cười rực rỡ lại thất thần, không ngờ chỉ như vậy mà làm cho nàng thoải mái, thế nhưng lại không ngờ chính mình cũng bởi vì nàng thoải mái mà trái tim cũng theo đó nhảy nhót không ngừng.

Hần biết rõ là chính mình đã quá mức để ý nàng, hần phải làm như thế nào để ngăn chặn cơn sóng tình đang cuộn cuộn ào ạt tới đây?

"Doãn trang chủ, văn phòng tứ bảo của người đặt ở chỗ nào?" Đàm Chiêu Quân xoay người, hé ra khuôn mặt tươi cười ngay trước mặt hần, kéo về thần chí của hần đang trôi xa.

Doãn Thức Câu thắm hít một hơi, lập tức nghiêng mặt sang bên khác, cấp bách nói: "Ngay bên trong tủ sách kia."

"Ta lại làm cho người sợ sao?" Nàng biết rõ còn cố hỏi.

"Không có, xin Đàm cô nương sau khi lấy được văn phòng tứ bảo thì liền mời rời đi. . ." Lệnh đuổi khách mới nói xong, phát hiện giọng điệu của mình

không bình thường, hấn lại hấp tấp nói, "Đàm cô nương không nên hiểu lầm, bởi vì ta còn có rất nhiều việc cần phải xử lý, cần im lặng và chuyên tâm cho nên."

"Doãn trang chủ không cần giải thích, ta không có hiểu lầm, nhận thấy trên bàn người chồng chất nhiều vật như vậy, liền biết người còn có nhiều việc phải làm, ta lấy xong sẽ bước ra ngay." Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng cắt đứt giải thích của hấn.

Doãn Thúc Câu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng đi đến tủ sách, trước hết cầm một chồng giấy, sau đó lựa vài nghiên mực cùng bút lông.

"Đàm cô nương, trong ngăn kéo đầu tiên phía bên tay phải có một nghiên mực, nếu không chê ..., trong thời gian Đàm cô nương ở son trang làm khách, để lại cho người sử dụng." Hấn không nghĩ nhiều liền cho nàng mượn nghiên mực rất quý của hấn.

Đàm Chiêu Quân rất kinh ngạc, trong lòng không kiềm chế được mở ra ngăn kéo, khẳng định vật này rất quý báu.

Nàng ngồi chồm hổm xuống, theo lời mở ra ngăn kéo đầu tiên, liền thấy một cái hộp dùng gỗ từ đàn chạm khắc thành, bề ngoài giản dị tự nhiên, nhưng chỉ cần nhìn bên ngoài hộp liền có thể nhận thấy chứa đựng một vật rất quý giá.

Không hiểu sao hai tay nàng run nhẹ, thật cẩn thận mở nắp hộp ra, bộ nghiên mực kia đập vào mắt, nàng lập tức hít vào một hơi.

"Đây là song long hí châu!" Nàng đang cầm hộp từ từ đứng lên, kinh hi tròn mắt nhìn, ánh mắt phát sáng hưng phấn nhìn hấn. "Đây là do Thư Phong lão nhân tỉ mỉ khắc tạo, khắp thiên hạ chỉ có chừng hai bộ nghiên mực song long hí châu này thôi, đúng hay không?!"

Nói không kinh ngạc là gạt người, Doãn Thúc Câu không nghĩ tới nàng cũng biết, thấy nàng hưng phấn như vậy, hấn cũng lộ ra tươi cười.

"Đúng." Chẳng biết tại sao, hấn lại có loại cảm giác, biểu hiện trước mắt của nàng như vậy là thật tình.

"Wow nha! Trời ạ, ông trời của ta a! Ta lại có may mắn nhìn thấy tác phẩm tỉ mỉ của đại sư!" Phát hiện hai tay mình run rẩy kịch liệt, nàng vội vàng đem hộp gỗ để ở trên bàn. "Ta. Ta không thể sử dụng nó, ta sẽ làm hỏng nó!"

"Người không thích?" Doãn Thúc Câu có ý hỏi, thấy bộ dạng nàng vui vẻ kinh hi, hấn đã quyết định quyết tâm phải đưa nó cho nàng, nó có thể được nàng yêu thích đến như vậy cho dù không cẩn thận làm hỏng, hấn hấn cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ.

"Trời ạ, ta đương nhiên thích! Ta rất yêu thích, nhưng ta không thể nhận." Đàm Chiêu Quân chìa ra mười ngón tay tiến đến trước mặt hấn. "Người nhìn tay của ta, hưng phấn run rẩy thành như vậy, không chỉ có thể sẽ làm hư chúng nó, ngay cả viết cũng không được, như vậy ta còn có thể sử dụng chúng nó sao?"

Nhìn mười ngón thon dài tinh tế trắng nõn kia, hấn không chút nghĩ ngợi vươn tay nắm chặt.

"Người chẳng qua mới gặp nên mới rất hưng phấn, chờ quen rồi, tiếp thu rồi sẽ không có vấn đề gì." Hấn ngừng đầu, nhìn nàng mỉm cười.

Hấn không nhận ra, Đàm Chiêu Quân cũng không, hai tay bị cầm kia truyền độ ấm đến hai tay hấn, hơi lạnh lạnh không giống của nàng ấm áp, nhưng không hiểu sao làm cho nàng nóng lên xuyên thấu qua hai tay tiếp xúc, trực tiếp đốt cháy gương mặt của nàng.

Xong đời, tại sao nàng lại có loại phản ứng này?

Rõ ràng đang trong lúc thực hiện kế hoạch săn chồng, như thế nào lại giống như vừa mới bắt đầu, ngược lại chính mình rơi trước vào cạm bẫy?

Là ảo giác đi? Nếu không, bình thường nam nhân săn đón nịnh bợ nàng rất nhiều, rất nhiều, nàng cũng không hề động tâm, không đạo lý hấn cũng chưa làm cái gì, lại khiến lòng nàng nai con đi loạn a!

Đây chẳng qua bởi vì thấy nghiên mực song long hí châu nổi tiếng nên mới rất hưng phấn kéo dài mà gây ra ảo giác!

Đúng vậy, nhất định là như vậy. . .

Nàng thật sự. Đẹp quá!

Doãn Thúc Câu nhìn người trước mặt, mấy ngày nay chung sống với nàng, hấn biết rõ nàng không phải là kẻ có mưu đồ xấu xa.

Nàng đa dạng như vậy, hoạt bát xinh đẹp, là. . . rõ ràng, mà cảm giác của hấn đối với nàng cũng không giống cảm giác đối với bức tranh mỹ nhân, hoàn toàn không giống nhau.

Mặt mày đỏ trên mặt làm nàng có vẻ càng thêm kiều diễm động lòng người, vẻ ngượng ngùng trong mắt càng làm nàng thêm nhiều vẻ mềm mại thú vị, rất khó thấy được bộ dạng ngượng ngùng của nàng.

Mà, cho dù là linh hoạt xinh đẹp hay là nhu mì xấu hổ, đều làm hấn say đắm, làm rối loạn lòng của hấn; giống như ở trước mặt nàng, tình cảm của hấn, lý trí của hấn, thậm chí là thần hồn của hấn đều hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của hấn, bị nàng tác động hoàn toàn, vì nàng vui mà vui, vì nàng lo sầu cũng lo sầu.

Trầm luân, thật sự quá dễ dàng, nhưng mà. . .

Lòng bàn tay truyền đến một sự ngoạỵ nhỏ, cắt đứt suy nghĩ đang mê mang hỗn loạn của Doãn Thức Câu.

Hắn nghi ngờ cúi xuống, lọt vào trong tầm mắt là một đôi bàn tay to lớn đang nắm một đôi bàn tay mềm nhỏ còn khế vuốt ve, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được đôi tay này rất mềm mại mịn màng đầy xúc cảm, cùng với sự nóng bỏng truyền âm áp vào lòng hắn.

Hắn đột nhiên nhận ra chính mình thế nhưng đang nắm chặt tay nàng!

Vội vàng buông ra, một tảng đỏ sậm lại nổi lên trên mặt hắn.

"Thất lễ, ta không phải cố ý mạo phạm Đàm cô nương." Bây giờ nói lời này dường như là ngụy biện, lại không có người cầm dao đặt trên cổ buộc hắn mạo phạm con gái người ta, vả lại, chẳng lẽ hắn dám nói với nàng là do hắn kim lòng không nổi sao? Vậy không phải thừa nhận là hắn có tình ý với nàng sao?

Không thể!

"Không sao . . ." Đàm Chiêu Quân cố kìm lòng không muốn đỏ mặt, bây giờ tuyệt không hay ho khi bị thấy xấu hổ, nhất là với cá tính của mình mà nói, hiếm khi bởi vì bị sờ tay một chút, loại "việc nhỏ" này mà cảm thấy thẹn thùng, thế nhưng . . . vì sao mặt nóng như vậy thế nào cũng chưa sút giảm?!

Mặt nàng càng cúi thấp, trong lòng cảm xúc ngượng ngùng không chỉ không có biến mất mà ngược lại không hiểu sao ngày càng gia tăng.

"Ta. . không quấy rầy Doãn trang chủ làm việc nữa, cáo từ." Cuối cùng nàng lại có động tác "chạy trốn chết", cầm lấy bộ nghiên mực quý giá trên bàn kia cùng một chồng giấy, vội vàng cáo từ, vội vã rời đi.

Doãn Thức Câu mở miệng nhưng không có lên tiếng, cuối cùng ảo não gờ tay vuốt mặt, vì chính mình mạo phạm mỹ nhân mà buồn phiền.

Nàng tức giận sao? Trong lòng hắn tự hỏi rồi chợt tự đáp. Nàng đương nhiên tức giận, nên tức giận, hành động của hắn rõ ràng là sai trái, khó trách nàng cũng không thèm nhìn hắn liếc mắt một cái, giống như gặp quỷ mà chạy trốn hắn!

Đáng giận! Hắn làm sao lại sơ suất sai lầm như vậy? Hắn khẳng định mãi mãi sẽ không được gặp lại nàng. . .

"Doãn trang chủ." Tiếng nói dịu dàng đột nhiên truyền đến.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở ngoài cửa sổ, người con gái kia vẫn cúi đầu đứng ở nơi thường lệ.

Nhanh chóng nhận lỗi với nàng, xin nàng không phiền lòng nữa, cam đoan với nàng tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa! Hắn mới mở miệng, "Đàm cô nương, ta ——"

"Doãn trang chủ." Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, chỉ có điều không hề ngẩng đầu. "Lần khác lúc Doãn trang chủ không bận rộn quá, ta còn có thể đến nơi này ngắm hoa được nữa không?"

Doãn Thức Câu ngẩn người. Nàng là nói. nàng vẫn muốn lại đây nữa sao?

Không nghe thấy hắn trả lời, nàng cúi đầu hỏi lại: "Không được sao?"

"Đương nhiên có thể, hôm nay trước lúc chạng vạng, ta đã có thể xử lý xong toàn bộ công việc!" Lấy lại tinh thần, hắn vội vàng nói.

Đàm Chiêu Quân mỉm cười vui sướng, hắn vội vàng làm nàng cảm thấy rất vui vẻ.

"Đàm cô nương, sao còn không ngẩng đầu lên?" Doãn Thức Câu nhìn đỉnh đầu của nàng, không thấy được vẻ mặt của nàng, hắn không thể xác định ý nghĩ của nàng.

Nàng lại lập tức cự tuyệt. "Không cần."

"Sao. Đàm cô nương còn giận cừ chỉ mạo phạm của ta sao?" Vậy tại sao còn muốn lại đây? Cũng chỉ bởi vì nàng yêu thích Hạnh Hoa, vì ngắm hoa nên không thể không chịu đựng hắn sao?

"Ta không có giận người." Tên ngu ngốc này, cũng bởi vì nghĩ đến nàng đột nhiên chạy đi sẽ làm hắn nghĩ lầm nàng tức giận, cho nên nàng mới nhẫn nại ngượng ngùng quay lại chỗ này giải thích, hắn thế nhưng lại nghĩ đúng như vậy!

Hắn nghi hoặc. "Vậy vì sao không ngẩng đầu lên? Không phải bởi vì tức giận nên không muốn nhìn thấy ta sao?"

Đại ngu ngốc! "Bởi vì ta thẹn thùng, không được sao?!" Nàng vẫn không ngẩng đầu, xấu hổ dậm chân, quát to giận dữ xong xoay người bỏ chạy.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn theo bóng nàng. Nàng nói. Nàng thẹn thùng?!

Thì ra . . . là như vậy a!

Toàn bộ cảm xúc tiêu cực liền biến mất, nhìn bóng dáng duyên dáng của nàng, bước chân gấp gáp, khoe miệng hân gọi lên vẻ ôn nhu, cũng đã hiểu rõ tâm ý nàng khi quay lại trở lại.

Nàng thật sự là một cô nương lương thiện lại khéo hiểu lòng người.

Khoảnh khắc khi bóng dáng nàng sắp biến mất nơi khúc quanh, hân thấy nàng quay đầu nhằm vào hân làm một cái nhăn mặt thật xấu trên hân, tiếp theo liền biến mất nơi khúc quanh.

Nhất thời ngạc nhiên, sau hân bỗng dưng lớn tiếng cười vui vẻ.

Phụng mệnh đi làm việc Giang Dung vừa vặn làm xong việc trở về, vừa mới bước vào cửa Hạnh viện, liền nghe chủ tử cười to vui vẻ, thoáng chốc bởi vì quá mức kinh ngạc mà bị vấp chân, té một cái rạp đầu xuống đất.

Hân kinh ngạc đến không có cảm giác đau đớn, dùng cả tay chân đứng lên vọt vào trong viện, đối diện đứng đến một cô nương đang vội vàng chạy đi, hân lập tức nhận ra đó là khách quý trong son trang.

"Đàm cô nương." Giang Dung chấp tay hành lễ với nàng, hoài nghi nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp kia có một mặt đỏ tươi.

Đàm Chiêu Quân qua loa gật gù đầu, liền vội vàng đi ngang qua hân ly khai Hạnh viện.

Giang Dung mơ hồ không rõ ràng gãi gãi đầu, lập tức quẳng đi nghi hoặc, thi triển khinh công cấp tốc hướng phương hướng phòng chủ tử lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Nhún người chạy nhanh khỏi đường mòn, tiến đến gian phòng nhìn lại, quả nhiên thấy bộ dáng trang chủ đang cười to.

Là thật, không phải hân nghe nhầm, cũng không phải ảo ảnh!

Lúc trước, chuyện này cũng không hề hiếm lạ, trang chủ vốn là người cởi mở, nhưng mà ba năm gần đây, đừng nói nở nụ cười sáng khoái như vậy, trang chủ ngay cả mỉm cười cũng không thật lòng, nhiều lắm chỉ kéo căng khoe miệng cố gắng hiện ra một cái tươi cười, vậy mà . . .

Đột nhiên nhớ tới Đàm Tam cô nương mới vừa rồi khác thường, hân đột nhiên quay đầu nhìn phía cửa vườn. Là vì nàng sao?

Nếu . . . Nếu Đàm Tam cô nương có khả năng làm cho trang chủ khôi phục trở lại bộ dáng quá khứ thì tốt quá!

Hiếm thấy hai ngày này Đàm Chiêu Quân trừ bỏ xuất môn gửi thư về quê nhà ở Lạc Dương, đều đóng tại Hà viện không có ra ngoài đi dạo, nhưng Thu Phong vẫn phát hiện Tam tiểu thư của nàng lại đang làm chuyện kỳ quái.

"Tiểu thư, ngài vẽ nhiều bức tranh cái ghế dựa kỳ quái như vậy làm cái gì a?" Thu Phong một bên mài mực, một bên tò mò hỏi.

"Tùy ý vẽ thôi." Đàm Chiêu Quân lẩm bẩm.

"Tiểu thư vẽ những cái này thoạt nhìn đều rất kỳ quái nha!" Thu Phong đã nghiên cứu hai ngày, vẫn không thể xác định chủ tử muốn làm cái gì.

"Phải không?" Không phải muốn cãi vả mà nghiêm túc nói.

"Đúng vậy! Rõ ràng là ghế dựa, nhưng cái ghế dựa này lại thêm bốn bánh xe, thoạt nhìn cực kỳ quái lạ." Thu Phong gãi gãi đầu. Chưa từng thấy qua ghế dựa có thêm bánh xe đâu.

"Chính xác!" Nàng vẫn không yên lòng đáp lời.

Thu Phong khó hiểu nhìn tiểu thư. Tiểu thư rốt cuộc làm sao vậy? Hai ngày này vẫn vui đùa với mấy bức vẽ ghế dựa kỳ quái này, hình dạng tuy rằng đều na ná như nhau, nhưng vẫn nhìn ra được luôn luôn có sự cải biến.

"Tiểu thư, Thu Phong thật sự không muốn hỏi thúc ngài, nhưng ngài có đang suy nghĩ giải pháp hay không? Mỗi ngày Ngài đều hướng Hạnh viện đến, cùng Doãn trang chủ trao đổi, kết quả rốt cuộc như thế nào? Doãn trang chủ khi nào mới có thể tin tưởng chúng ta rất thành tâm, sẽ không quit nợ, làm cho chúng ta có thể trở về nhà?"

Dừng bút lại, Đàm Chiêu Quân cuối cùng cũng chú ý đến nàng.

"Như thế nào? Ở nơi này không tốt sao?" Nếu Thu Phong không thích ở lại Bích Liễu sơn trang, như vậy phải nghĩ một lý do đưa nàng về nhà .

"Nơi này tốt lắm, nhưng dù sao cũng không phải là nhà mình thôi!" Thu Phong lắc lắc đầu.

"Vậy liền đem nơi này trở thành nhà của mình không phải là được sao."

"Chuyện này sao được!" Tiểu thư nói như vậy rất khó hiểu, giống như dự định ở lại đây luôn vậy.

"Thế nào lại không được?" Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng. "Ta nói được là được."

"A?" Thu Phong há hốc mồm, nhin không được lắm lắm. "Tiểu thư cũng không phải là nữ chủ nhân của Bích Liễu sơn trang, sao có thể nói được là được! Da mặt ta cũng không dày như thế."

"Rất nhanh là được." Đàm Chiêu Quân nhỏ giọng nói thầm, mặc dù là tạm thời.

"Cái gì?" Thanh âm của tiểu thư ngậm trong miệng, nàng không có nghe rõ.

Đàm Chiêu Quân cố ý nói: "Ta nói, ý của ngươi nói là da mặt ta dày sao?"

"Nào có, ta rõ ràng chưa nói đến tiểu thư nha!" Thu Phong lại kêu oan.

"Quên đi. Nàng phát phát tay, thay đổi đề tài. "Thu Phong, ngươi nhìn cái ghế ta vẽ, nghĩ xem nếu như ngươi ngồi ở trên, muốn tự mình di chuyển ghế, ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Làm như thế nào? Liền đứng lên đẩy cái ghế đi!" Thu Phong không chút nghĩ ngợi trả lời.

"Ta nói là ngươi đang ngồi ở trên ghế . . . Nói ví dụ như, nếu hôm nay chân ngươi bị thương, không có biện pháp đứng lên, ngươi phải làm như thế nào để di chuyển?"

"Như vậy sao . . ." Thu Phong nghiêng đầu, nghiên cứu bức vẽ, một hồi lâu mới lấy tay chỉ vào cái bánh xe trên bức vẽ. "Có thể thử di chuyển bánh xe đi? Nhưng mà . . ." Nàng lấy một cái ghế ngồi xuống, thử cúi lấy tay vuron xuống. "Bánh xe giống như quá nhỏ, tay lại không dài không thể với tới, xem ra không thể di chuyển bánh xe." Nàng có chút buồn rầu nói.

Mắt Đàm Chiêu Quân bỗng sáng ngời. "Thu Phong, ngươi thật sự quá thông minh!"

"A? Thật vậy chăng?"

"Thật sự, thực thông minh! Đã giúp ta giải quyết vấn đề."

"Có sao? Ta giúp tiểu thư giải quyết vấn đề gì?" Thu Phong tò mò hỏi.

Đàm Chiêu Quân không biết nên khóc hay cười, không phí công trả lời, trực tiếp gạt sang bên tất cả các bức vẽ, một lần nữa lấy ra tờ giấy mới.

Sự tình nguyên nhân của hôm kia.

Sau khi nàng từ Hạnh viện "Chạy trời chết", yên vị trong thư phòng mình, sau đó đến nơi gửi thư gửi một bức thư về Lạc Dương, đang cùng Thu Phong đi ở trên đường thì thấy một chiếc xe ngựa xinh xắn đi ngang qua, đó là một chiếc xe xinh đẹp một ngựa kéo, chỉ đủ chứa một người lái xe cưỡi, bình thường là nhà giàu hoặc con cháu quan lại nhân rồi không có việc dùng xe đưa với nhau.

Đột nhiên trong đầu nàng linh quang chợt lóe, nghĩ đến nếu sử dụng cấu tạo xe ngựa chế biến lại bỏ thêm bánh xe thành ghế dựa, làm cho Doãn Thúc Câu ngồi lên trên, như vậy hẳn muốn di chuyển sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên hai ngày này nàng chỉ ngồi nghiên cứu thiết kế loại ghế mang theo bánh xe này, tu sửa sửa chữa, nhưng về như thế nào cũng đều cảm thấy không hài lòng lắm, dù sao ở địa phương nhỏ di chuyển không thể sử dụng loại ghế dựa lớn quá được, chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng là tự mình thì nên làm như thế nào, nàng vẫn không nghĩ ra vấn đề. Cho đến mới vừa rồi nghe Thu Phong nói như thế nàng mới nghĩ đến, nếu muốn có thể tự do di chuyển, có thể gia tăng kích thước bánh xe, làm cho người ngồi ở trên có thể tự mình chuyển động bánh xe lần!

Bức vẽ thiết kế đã được thay đổi tốt, nàng cẩn thận xem kỹ, cảm thấy khả năng thực tế rất cao, vậy nàng tìm cặp song sinh kia thảo luận một chút, đề cho bọn họ mời một người thợ mộc giỏi để làm cái ghế kia.

"Tiểu thư, nếu ngồi ở trên, cái chân bị thương của ta để ở đâu?" Thu Phong khom người nhìn bản vẽ đột nhiên hỏi.

"Có ý gì?"

"Chính là cái chân bị thương nên để chúng ở đâu? Ngài xem, nếu giống như bình thường khi ngồi trên ghế chân đặt trên mặt đất, nhưng nếu bánh xe chuyển động, chân bị kéo trên mặt đất, rất có thể làm tăng thêm thương thế của ta không phải sao? Vậy nếu ta phải nâng chân, chân bị thương sao có thể nâng cao được? Cho dù có thể, nâng lâu ta cũng sẽ rất mệt nha! Nếu đem ghế thiết kế cao thêm một chút, làm cho chân nhẹ nhàng đu đưa không chạm đất, đối với vết thương ở chân hẳn cũng không sao! Ngài nói có đúng hay không?"

Đàm Chiêu Quân sừng sốt, không hề có ý kiến phản đối bắt đầu tự hỏi, một hồi lâu sau, ở góc bức thiết kế mới có thêm tính toán chỗ đặt chân hợp lý.

"Ah, ta cảm thấy chuyển động bánh xe lâu, tay của ta nhất định sẽ thực mỗi một chút đi! Chẳng lẽ không thể có người ở sau giúp ta đẩy sao?" Thu Phong còn nói, nâng tay chỉ vào bức vẽ. "Ta nghĩ Xuân Đào hoặc Hạ Liên, các nàng đều đã nguyện ý giúp ta việc đó, nhưng mà nếu các nàng muốn đẩy bánh xe cũng không tốt đâu? Nếu đẩy lưng ghế, không có điểm cầm nắm tốt để trợ lực thì cũng không thể không chế tốt được."

Uh, nói rất có đạo lý, cho nên có thể ở trên lưng ghế thiết kế thêm bên trái bên phải một cái để tay cầm, thuận tiện cho người phía sau hỗ trợ.

Cho nên ở chỗ thích hợp trên lưng ghế vẽ thêm hai cái tay cầm.

Thu Phong lại hưng phấn mở miệng. "Còn có a."

"Người. . . " Đàm Chiêu Quân liếc mắt. "Làm ơn, có ý nghĩ gì một lần nói xong được không!"

"Như vậy nha! Vậy nếu như có thể thiết kế thêm một chỗ chứa đồ vật, cái hòm cũng rất tốt, chỗ đó ta có thể một ít điểm tâm hoặc là bình nước, đứng rồi đứng rồi, bên trên làm tiếp một chỗ có thể cấm ô, nếu không trời đột nhiên mưa thì làm sao bây giờ?"

"Còn có còn có, trước kia ta có thấy một người bán hàng rong, hần đẩy một xe hàng nhỏ, nhưng khi gặp chỗ xuống dốc không thể giữ xe lại được, toàn bộ xe kể cả hàng hóa ở trên đều rút hết xuống đất bẽ tan, nếu ta ngồi ở trên, gặp chỗ dốc, tay không bắt theo kịp bánh xe lăn xuống nhanh thì làm sao bây giờ? Cái này nếu thật bị quăng ngã, có thể không chỉ chân bị thương mà thôi, mà tình huống không tốt xương cốt toàn thân đều bị gãy hết!"

Đàm Chiêu Quân miệng há hốc trừng mắt nhìn nha hoàn nhà mình, nàng chưa bao giờ nghĩ Thu Phong kỳ thật rất thông minh, có rất nhiều ý tưởng.

Nhưng mà . . . Chắc! Thật là khó, cho dù bức thiết kế đã được nàng vẽ ra nhưng mà không biết thợ mộc có thể làm được hay không! Về đơn giản, nhưng trên thực tế phải tốn rất nhiều công phu và tiền bạc, hơn nữa còn có kỹ thuật còn rất hạn chế.

Giống như Thu Phong vừa mới nói, gặp chỗ dốc muốn cho bánh xe dừng lại, ý tưởng thì tốt lắm nhưng cổ nghĩ nàng vẫn không nghĩ ra được, trừ bỏ nhờ người ở ngoài còn biện pháp gì có thể không chế được.

"Chỉ có điều nói đến cùng, nếu chân ta bị thương, ta nên an phận nằm ở trên giường dưỡng thương, mới không thêm ngồi loại ghế có bánh xe này chạy khắp nơi, cho nên tiểu thư không cần phí tâm như vậy cho ta." Thu Phong cười cười tổng kết.

Đàm Chiêu Quân hoàn toàn không nói gì. Vừa mới nghĩ nàng rất thông minh, hiện tại thu hồi toàn bộ.

"Ta có nói là vì người làm sao?" Nàng liếc mắt một cái, dứt khoát bỏ đi tất cả các bức vẽ lộn xộn cũ đi, trải ra một tờ giấy mới, cẩn thận suy xét lại tất cả các ý kiến vừa rồi, một lần nữa vẽ lại một bức thiết kế mới đầy đủ.

"Oh? Không phải làm cho ta sao? Vậy . . . hỏi người ta làm chi! Làm cho ta phải suy nghĩ nhiều như vậy." Thu Phong bĩu môi lắm bầm.

"Bất mãn à? Vậy để ta đánh gãy chân người, rồi làm cho người loại ghế có bánh xe này, sao có muốn không?" Đàm Chiêu Quân liếc xéo nàng.

"A?" Nàng tròn tròn mắt, vội vàng lắc đầu. "Không cần, ta không cần, ta dùng chân của ta tự đi là được."

"Hừ!"

"Vậy . . . Tiểu thư làm là vì ai a?" Nàng nghi hoặc, nhà các nàng có ai chân bị thương sao?

"Ta không phải đã nói, ta chỉ tùy tiện vẽ thôi sao?" Đàm Chiêu Quân trả lời lấy lệ. "Thu Phong, đi pha trà giúp ta, trà đi tìm Hường tổng quản hỏi, ta muốn Vân Đình trà." Vân Đình trà là loại trà được quản lý rất chặt chẽ, ngoại trừ chỉ được sử dụng ở chỗ chủ tử để người hầu bên cạnh chủ tử thuận tiện tùy lúc pha trà dâng cho chủ tử, còn nếu muốn dâng trà cho khách thì phải tìm Hường tổng quản xin.

Vậy nếu cặp song sinh kia thật sự vẫn còn đề phòng nàng thì sẽ nhấn nhủ không cho phép cung cấp cho Hà viện loại trà này, ngăn cản không cho nàng dùng loại trà này, nàng lại không nghĩ việc này cần đến Doãn Thức Câu can thiệp, mặc dù nàng tin rằng chỉ cần nàng mở miệng, muốn bao nhiêu hần nhất định sẽ cho nàng.

"Tốt."

"Đúng rồi, thuận tiện thông báo cho Hường tổng quản, nói với hần ta muốn gặp Doãn nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia, khi nào bọn họ rảnh rồi thông báo ta biết." Nàng muốn thảo luận với bọn họ bàn thiết kế ghế có bánh xe trước.

"Vâng, tiểu thư." Thu Phong lập tức lĩnh mệnh lui ra.

"A! Từ từ, Thu Phong." Nàng kêu ngược người trở lại.

"Tiểu thư còn có cần nhấn nhủ cái gì?"

"Không cần pha trà, chỉ cần thông báo Hường tổng quản ta cần tìm hai huynh đệ kia là được." Hai ngày này đã không tới sân viện kể bên, nàng trực tiếp

qua bên kia uống trà là được rồi.

"Tốt."

"Đi thôi, chờ một chút ta cũng sẽ đến Hạnh viện tiếp tục cố gắng, bản thân ngươi làm tốt chuyện của mình là được."

Thu Phong há miệng thờ dốt, rất muốn hỏi tiểu thư thật sự có đang cố gắng sao? Nàng thật sự hoài nghi có ai có thể cự tuyệt được tiểu thư, nhưng cuối cùng vẫn không có hỏi ra miệng, bởi vì nàng biết tiểu thư không thích nàng hỏi việc này.

"Ta đã biết."

Nhìn theo nha hoàn rời đi, Đàm Chiêu Quân thu dọn rất nhanh các bức vẽ trên bàn, cũng lập tức đứng dậy rời đi, hướng Hạnh viện đi đến.

Nghĩ đến tình cảnh ngày đó, nàng biết mình có chút khác thường, coi như một mặt đối Doãn Thức Câu, nàng liền trở nên không hề giống như quá khứ là một Đàm Chiêu Quân luôn nghênh ngang châm biếm người khác rồi, trở nên dễ dàng thẹn thùng, giống một ... giống một ...

Đột nhiên, nàng chậm rãi tròn mắt, đầy mắt tràn đầy kinh ngạc. Nàng thế nhưng lại có cảm giác mình giống một ... cô nương mới biết yêu!

Quả nhiên là khác thường.

Lập tức dứt bỏ loại ý tưởng vớ vẩn này, nàng chỉ là rất nhập diễn, hơn nữa ngày đó chính mình thế nhưng xúc động hường hấn làm ngoáo ộp, loại hành động ngây thơ này còn bị hấn nhìn thấy, khiến cho hấn cười to, nàng cảm thấy thật mất thể diện, cho nên hai ngày này mới trốn ở trong phòng vẽ, mới không phải bởi vì ... bởi vì ... cái mối tình đầu quái quỷ kia!

Đúng vậy, tuyệt đối không phải!

Bất quá nghỉ ngơi hai ngày, nàng nên tiếp tục tiến hành đại kế săn chồng.

Doãn Thức Câu hai tay chống hai bên cây gậy chống đặc chế luyện tập đi lại, lúc này vẫn còn không khí lạnh mùa xuân, nhưng trán hấn lại sớm đầy mồ hôi.

Hấn biết mình bất thường, hai ngày nay không thấy Đàm cô nương lại đây, hấn trở nên thấp thòm bức bối, cả ngày cứ ngoái nhìn ngoài cửa vườn, số lần ngày càng thường xuyên, ngay cả Giang Dung đều phát hiện hấn khác thường, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn.

Cho nên, hấn đành phải đem tâm trạng đặt lên việc luyện tập đi, biết rõ đôi chân này đã hết thuốc chữa, đi qua một năm nay cũng chỉ mới nhúc nhích một chút, hai ngày nay lại giống điên rồi, luyện đến mệt mỏi không chịu nổi nữa mới chịu thôi.

Hai chân vô lực luôn kéo hấn về sự thật, thành công làm cho bản năng vọng tưởng của hấn bị triệt tiêu hầu như không còn, suy nghĩ trong lòng chỉ còn lại chua xót.

Giang Dung lo lắng nhìn chủ tử, ba năm trước đây xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ làm cho hai chân trang chủ không còn hoạt động được, cũng bởi vì thương thế quá nặng làm cho gân mạch toàn thân không có cách nào có thể phục hồi lại như cũ được, cho nên cho dù thương thế khỏi hẳn, nội lực chủ tử mất hết, võ công vẫn còn nhưng thân thể lại không tốt nên không thể tùy tiện vận công luyện võ. Bình thường nếu không sử dụng chân khí sẽ giống như một người bình thường không có việc gì, nhưng nếu sử dụng chân khí, rất có thể chân khí sẽ rối loạn tập làm đứt gân mạch, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không có việc như thế, bằng công lực trang chủ, cho dù hai chân tàn rồi, vẫn có thể lên trườn xuống đất bình thường, chỉ tiếc. ... !

Âm thầm thờ dài, đã một canh giờ, hấn biết mình nên ngăn chủ tử lại.

"Trang chủ, ngài đã luyện liên tục hơn hai canh giờ, nên nghỉ ngơi."

"Tiếp một lát nữa đã." Doãn Thức Câu không ngừng, dùng hai tay chống sức nặng thân mình, cố sức di động hai chân vô lực. Hấn còn chưa đủ mệt, còn chưa thể đem nàng trục xuất ra khỏi đầu.

"Trang chủ, đại phu nói ngài không thể luyện quá mệt mỏi, hiện nay thân mình ngài không chịu nổi!" Giang Dung tiến lên khuyên can.

"Chỉ cần không dùng chân khí, không dùng tới nội lực, sẽ không sao." Hấn phải làm cho mình nhận rõ sự thật, làm cho mình ... hoàn toàn hết hy vọng.

Giang Dung nhú mi, đang lo lắng có nên nói rõ trực tiếp động thủ "mời" chủ tử nghỉ ngơi, bên tai nghe được từ cửa vườn truyền đến tiếng bước chân.

Hấn lập tức nhìn về phía chủ tử, chỉ thấy người mới vừa rời ngăn cản như thế nào cũng không ngừng lại cũng nghiêng đầu nhìn về phía cửa vườn, nói vậy cũng nghe thấy thanh âm.

Không cần nói rõ, bọn họ cũng đều biết người tới là người nào.

Trừ hấn ra đúng giờ có người tới quét tước, không thể có ai không được gọi mà có thể tự tiến vào nơi này, cũng chỉ có Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia,

và khách quý son trang – Đàm Tam cô nương .

Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia đang có việc, thường xuyên không ở trong trang, tiếng bước chân kia cũng không thể là do hai người bọn họ phát ra, cho nên chỉ còn lại có Đàm Tam cô nương .

Chỉ là . . . về mặt chủ tử rất phức tạp, hẳn không thể suy đoán chủ tử đang suy nghĩ cái gì, nhưng là chẳng biết tại sao lại cảm thấy lòng chua xót.

"Trang chủ, tiểu nhân ra mời nàng rồi đi sao?"

"Không!" Thốt ra sau, Doãn Thức Câu nhận thấy giọng điệu của mình quá mức vội vàng, chậm rãi hít một hơi thật sâu. "Mang ta đến dưới tàng cây đi."

"Vâng" Giang Dung tiến lên, ôm lấy chủ tử ôm lấy, đi ra ngoài vài bước đến dưới một tàng cây hạnh hoa có đặt một cái bàn đá, trên bàn đá, bày biện một ván cờ chưa đi xong, đó là ván cờ tháng trước trang chủ cùng Nhị thiếu gia đang chơi, đến phiên Nhị thiếu gia, nhưng Nhị thiếu gia chưa cách nào phá được, nên giờ phút này mới có bố cục như vậy.

Hắn để chủ tử ngồi xuống, sau lập tức đi lấy trở lại một cái khăn. "Trang chủ, lau mồ hôi."

Doãn Thức Câu tiếp nhận, lau đi một đầu đầy mồ hôi, tầm mắt không tự hướng nhìn đường mòn Hạnh viện. Nàng có biết hắn ở chỗ này không?

"Giang Dung, người đi pha một bình Vân Đình trà , dùng trà xuân năm nay." Biết nàng yêu thích Vân Đình trà, hắn muốn cho nàng nhắm nháp trà xuân tinh khiết nhất.

Giang Dung kinh ngạc, Vân Đình trà bởi vì điều kiện đặc thù, diện tích gieo trồng vốn là có hạn, tuy rằng một năm có thể thu hoạch cả bốn mùa, nhưng sản lượng cũng không nhiều, thế cho nên cho tới nay cũng không được tiêu thụ ngoài thị trường, mà trong bốn mùa sản lượng trà xuân ít nhất, hương vị cũng là tốt nhất, là loại Vân Đình trà cao cấp nhất.

Bởi vì Nhị thiếu gia và Tam Thiếu nói đầu lưỡi của bọn hắn không giống như trang chủ lợi hại như vậy, căn bản uống không nhận ra được đông trà cùng trà xuân có gì khác biệt, cho nên bọn họ chỉ uống đông trà, bởi vậy Vân Đình trà xuân cho tới nay chỉ có ở bên này trang chủ, chính là nhiều người cũng biết, đó là do Nhị thiếu gia cùng Tam Thiếu gia lấy lý do để dành cho huynh trưởng kính yêu mà thôi.

"Trang chủ, Vân Đình trà xuân năm nay tổng sản lượng chỉ vẹn vẹn có tám cân, phi thường trân quý, ngài . . ."

"Cứ theo ta phân phó đi làm." Doãn Thức Câu ngắt lời hắn, trầm giọng truyền lệnh.

"Vâng" Giang Dung hơi run sợ, thu dọn khăn xong, lĩnh mệnh lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngồi ở ghế đá, Doãn Thức Câu có chút buồn nản nhắm mắt lại.

Hắn rốt cuộc đang làm gì đó?

Mới vừa rồi đã tự nói với mình không nên vọng tưởng, muốn hết hy vọng hoàn toàn, kết quả mới nghe được tiếng bước chân của nàng, liền vội vã quên hết, muốn lấy lòng nàng, chẳng lẽ hắn thật sự vọng tưởng cùng nàng.

Mở mắt ra, cúi đầu nhìn chân mình, hơi hơi chau mày. Hắn có thể không?

"Thì ra người ở chỗ này a!"

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn giai nhân mỹ lệ đang từ đường mòn Hạnh viện đi tới, trên người nàng mang theo đóa hoa Hạnh Hoa cùng mùi hương như ánh sáng mặt trời rực rỡ tươi cười nhìn hắn, vốn lúc đầu bước đi chậm rãi sau tăng nhanh tốc độ, cuối cùng bước chân lại nhanh nhẹn nhẹ nhàng giống như chạy, thật như là . . . khẩn cấp muốn tiến đến đến trước mặt hắn.

"Ta đến phòng ở bên kia tìm không ra người, còn đang suy nghĩ sẽ đi đâu mà tìm người." Đàm Chiêu Quân đi đến bên cạnh bàn đá, thở nhẹ hơi, hai gò má ửng đỏ nhẹ. "May mắn vừa gặp Giang Dung đang trở lại, hắn mới nói cho ta biết người ở đây."

Doãn Thức Câu ngăn người nhìn nàng, biết mình rất tưởng niệm nàng, nhưng sau khi nhìn thấy nàng hắn mới hiểu rõ hai chữ “tưởng niệm” này căn bản không đủ để hình dung tâm tình của hắn.

"Doãn trang chủ, người làm sao vậy? Ta không phải lại hù đến Doãn trang chủ chứ?" Nàng tươi cười chăm chú nhìn hắn, ánh mắt của hắn tràn ngập tình yêu điên cuồng, làm nàng không tự giác ngừng hô hấp, có chút hốt hoảng cúi đầu, tránh ánh mắt kia giống như đang muốn đem nàng cắn nuốt.

Doãn Thức Câu lấy lại tinh thần, vội vàng thu lại tình ý chính mình đang quá mức lộ ra ngoài.

Mới quen biết không lâu, như thế nào . . . sao lại có tình cảm mạnh mẽ như vậy được?

Kể tiếp thì sao? Hắn nên làm như thế nào?

Doãn Thức Câu, người muốn cái gì? Trong lòng hắn tự hỏi. Phải chết tâm, hoặc là . . . muốn nàng?

Hắn muốn cái gì cho tới nay đều rất rõ ràng, nhưng là . . . tay hắn không tự giác lại xoa nhẹ hai chân. Với chính mình như vậy, nàng có nguyện ý cho hắn cơ hội không?

Đàm Chiêu Quân hốt hoảng tránh đi tầm mắt hắn, cúi đầu liền nhìn thấy bộ cục ván cờ trên bàn.

"Người đang ở đây chơi cờ à?" Rất nhanh thấy được sơ lược một chút thế cục, thế cờ quân trắng đang rất tốt, nhưng nàng đối với cục diện quân đen cũng có hứng thú.

Doãn Thức Câu thấy nàng nghiêm túc chăm chú nhìn, bật thốt lên hỏi: "Người biết đánh cờ không?"

"Hiểu sơ sơ thôi." Hơi nâng cằm, cánh môi hồng mềm mại hơi cong lên, lộ ra một chút khách khí hoàn toàn tương phản với biểu tình trong lời nói.

Hắn vẫn nhìn ra, cảm thấy hứng thú nhìn nàng.

"Có muốn thử một chút tiếp tục ván này hay không?" Hắn hỏi, dứt bỏ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Nắm chắc mỗi cơ hội ở chung với nàng, tạm thời chỉ nghĩ đến vấn đề này thôi.

Đàm Chiêu Quân nóng lòng muốn thử. "Có thể chứ?"

"Ta mời đàm cô nương rồi, không phải sao?" Hắn mỉm cười trả lời.

"Đây là ván cờ người chơi với ai?" Nàng lập tức ngồi xuống đối diện hắn.

"Cùng Thức Hoa."

"Vì sao thành thế tàn cục này?" Nàng tò mò hỏi, nghiêng đầu một bên đoan trang xem xét thế cục.

"Bởi vì Thức Hoa không thể phá được."

Đàm Chiêu Quân trầm ngâm, "Như vậy a . . ." Tầm mắt của nàng vẫn chăm chú nhìn vào bàn cờ, không chú ý tới ánh mắt Doãn Thức Câu vẫn chuyên chú ngóng nhìn nàng. "Người cầm quân đen hay quân trắng?"

"Quân đen." Doãn Thức Câu vừa nói vừa xoay lại bàn cờ đổi bên cầm quân trắng về phía nàng quân đen về phía hắn. Lúc trước cùng Thức Hoa chơi cờ, Thức Hoa là ngồi ở vị trí hiện tại của hắn.

Quả nhiên là hắn! Đàm Chiêu Quân thấy mình đoán trúng rất là vui vẻ.

"Cho nên ta là quân trắng." Gật gật đầu, nàng thật sự nghiên cứu ván cờ.

"Được không?" Hắn có ý hỏi.

Đàm Chiêu Quân nghe vậy nhún nhún vai, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn mang theo ý khiêu khích, không tự giác nảy sinh hứng thú lộ ra biểu tình một chút không chịu thua.

"Không thử sao biết?"

"Nếu người muốn cầm quân đen cũng được." Trên bàn cờ hiện nay quân đen đang chiếm ưu thế tuyệt đối.

"Không." Nàng cự tuyệt, suy tư một lúc, lộ ra tươi cười vẻ như đã nắm chắc. "Bắt đầu được chưa?"

"Mời." Doãn Thức Câu cười, ung dung.

Nàng nâng lên một quân trắng rồi hạ nó xuống giữa bàn cờ, lập tức cười đắc ý nhìn hắn.

"Tôi phiên người."

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn trong thế trận trên bàn cờ, quân trắng không chỉ đã phá được thế bị vây, hơn nữa quân trắng này lại lập ra thế công vô cùng sắc bén. Giương mắt nhìn nàng cười đắc ý, môi hân không tự chủ được cũng cong lên.

"Chỉ với một lượt đi này, ta liền có thể kết luận, khả năng chơi cờ của Đàm cô nương quân so với Thức Hoa cao minh hơn rất nhiều." Hân vui lòng tán thưởng, đối với lượt đi này của nàng đánh giá rất cao.

"Doãn trang chủ quá khen, nhưng không biết so với Doãn trang chủ như thế nào?"

"Cái này sao." Hân cười một tiếng, đem lời của nàng quăng trả lại cho nàng, "Không thử sao biết?"

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười ra tiếng.

"Doãn trang chủ nói không sai, không thử vĩnh viễn cũng sẽ không biết kết quả như thế nào, có lẽ kết quả có thể ngoài dự đoán mọi người, không chừng nhất định cũng không như vậy!" Nàng cười khanh khách nhìn hân.

Lòng Doãn Thức Câu lập tức rung động, ánh mắt mang theo một chút nghiên cứu nhìn nàng.

Vì sao hân lại có ý nghĩ nàng đang muốn nói cái gì đó, cảm giác lời nàng mang theo ý nghĩa khác nữa? Giống như bây giờ nàng nói không phải việc chơi cờ, mà là cái khác.

Lúc này Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói: "Đúng rồi, nói trước cho người biết, ta chơi cờ chưa bao giờ từng thua."

Hân kinh ngạc nhú mày, bị dời đi lực chú ý. Giọng điệu Đàm cô nương này thật là ngông cuồng!

"Đàm cô nương hân đã nghe qua "kiểu binh tất bại" (Kiểu căng quá sẽ thất bại) đi?" Hân cười khế, theo trong bàn cờ cầm lên một quân rồi hạ xuống, nháy mắt lại hòa giải toàn bộ thế công của quân trắng.

Đàm Chiêu Quân đáy mắt tràn đầy tán thưởng cùng hưng phấn khó nén, suy nghĩ nhanh lại nâng lên một quân trắng, giống như hân không cần như xét hạ xuống bàn cờ.

"Đó là bởi vì thực lực không đủ nhưng lại khoe khoang, nhưng ta không giống như vậy." Nàng tự tin cười nói, ánh mắt lóe sáng, một phương pháp nhanh chóng hình thành. "Người có biết nguyên nhân vì sao nhiều người đến nhà ta đập cửa cầu thân, nhưng lại không có người có thể thành công không?"

Doãn Thức Câu đang cầm một quân đen bỗng dừng tay một chút. Đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn cầu thân với nàng, cũng không ngoài ý nghĩ hân, nhưng trong lòng ề âm khó chịu, trầm nghĩ cũng chỉ bởi lòng riêng của mình thôi.

"Vì sao?" Hân hỏi, sau khi bình phục cảm xúc phập phồng, mới buông quân đen.

"Bởi vì điều kiện ta đưa ra, người nào muốn cầu thân với ta phải cùng ta đánh ba ván cờ, ba ván thắng hai, chỉ cần có thể thắng ta, ta liền gả cho người đó." Đây cũng không phải là nói dối, chỉ là nàng chưa nói rõ ràng, người cầu thân muốn có cơ hội đánh cờ với nàng, trước hết trải qua cửa của cha nàng, cho tới nay vẫn không người nào có thể thành công đạt được phụ thân gật đầu đồng ý.

Doãn Thức Câu kinh ngạc. Nàng nói cái gì? Chỉ cần cùng nàng đánh cờ thắng được, nàng liền nhận lời việc hôn nhân?!

"Hoang đường! Chung thân đại sự, Đàm cô nương sao lại có thể mạo hiểm như thế!" Hân nhẹ khiển trách. Vì sao người nhà của nàng lại không ngăn cản cách thức lỗ mãng hoang đường như vậy?

Đàm Chiêu Quân cười khế, "Mạo hiểm sao?" Nâng lên một quân trắng, bố trí vào một chỗ hiểm, nháy mắt nàng lại cải biến được nguy cơ do Doãn Thức Hoa tạo thành phía trước.

"Đương nhiên mạo hiểm! Nếu người nọ là người lao động bình thường, hay là một tên khất cái tàn tật thì sao? Như thế chẳng phải chôn vùi hạnh phúc của Đàm cô nương." Ngoài mặt hân giống như bình tĩnh nói, nhưng nhìn quân cờ đen hân đang cầm trong tay, lại bị nắm chặt.

"Có lẽ vậy, nhưng thật đáng tiếc, cho đến nay còn không người có thể đánh cờ với ta đến ván thứ ba, ta cũng chưa có lập gia đình." Nàng cười duyên đáp lại, đây cũng là thật sự, chẳng qua đến nay cùng nàng đánh cờ ba ván thắng hai, cũng không phải người cầu thân là được.

Nói cách khác, tựa như nàng nói lúc trước, đến nay nàng vẫn chưa từng thua. Doãn Thức Câu nhận thấy được ý của nàng.

"Sự có vạn nhất, nhân ngoại hữu nhân (ý nói chuyện gì cũng có thể xảy ra, mình giỏi nhưng luôn có người giỏi hơn chẳng qua chưa gặp mà thôi), chờ sự tình thật sự đã xảy ra, Đàm cô nương sẽ khóc không ra nước mắt."

"Doãn trang chủ sai lầm rồi." Nàng lại lắc lắc đầu. "Phạm vi chọn thân của tỷ muội ta từ trước đến giờ không phải là ở chỗ này, mà là ở đây." Động tác nàng chỉ đầu, rồi lại hướng đến ngực. "Không chỉ quân trong đầu hân có chứa những gì, làm cho ta cam tâm thuyết phục thì phải có được một viên tâm chân thành tha thiết, mà không đề ý đến vẻ ngoài tuấn tú đẹp đẽ đến đâu."

Nàng không thêm đề ý đến điều kiện bên ngoài, chỉ đề ý nam nhân có hay không thông minh tài trí, đối với nàng có thiệt tình hay không?

Ngực Doãn Thức Câu hùng hực dấy lên hy vọng.

Như vậy, hẳn có thể chứ? Hắn tự hỏi.

Không thử sao biết? Trong đầu hiện lên vẻ nàng khế nhếch cằm, mang theo biểu tình không chịu thua, bộ dáng khi nói những lời này vô cùng đáng yêu, nhịp tim của hắn chậm rãi gia tốc, là chờ mong, là hưng phấn, lại khẩn trương.

Nàng đến nay chưa từng thua, thực vừa khéo, bắt đầu từ mười ba tuổi, hắn đánh cờ cũng chưa từng bị thua ai.

"Nếu ván cờ hôm nay ta thắng thì sao?" Mất Doãn Thức Câu sáng ngời nhìn chăm chăm nàng, cứ như vậy thuận miệng nói ra.

Trong lòng Đàm Chiêu Quân hoan hô một tiếng. Hắn quả nhiên bước vào cạm bẫy nàng bố trí tốt rồi!

"Không có khả năng." Nàng cố ý hát cầm lên, bày ra bộ dạng tràn đầy tự tin.

"Vậy cứ giả dụ một chút đi." Nguyên là sau khi thoát ra Doãn Thức Câu có một chút hối hận, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của nàng, một chút hối hận lập tức tan thành mây khói. "Nếu ta thắng thì sao?"

"Chính mình đưa ra điều kiện, ta đương nhiên sẽ tuân thủ, rõ ràng, chỉ cầu đấu ba ván hai thắng, chúng ta lấy ván này định thắng thua, nếu ván này người thắng, ta liền gả cho người." Đàm Chiêu Quân nhẹ nhàng hạ chiến thư, "Nhưng nếu ta thắng thì sao?"

"Ta sẽ đáp ứng người một yêu cầu, chỉ cần người nói ra, ta liền thay người làm được."

"Bất cứ chuyện gì?"

"Bất cứ chuyện gì." Doãn Thức Câu mỉm cười chống đỡ.

Nàng cố ý hỏi: "Cho dù ta muốn người giết người phóng hỏa, vi phạm pháp lệnh, hoặc là muốn trăng sao trên trời, loại yêu cầu này không hợp lý, người cũng đáp ứng?"

"Đúng vậy." Hắn cười khê. "Nhưng mà ta biết người sẽ không đưa ra loại yêu cầu này."

"Vậy cũng không nhất định, có lẽ . . ." Rũ mắt xuống, giọng điệu Đàm Chiêu Quân bỗng trở nên có chút lạnh lẽo. "Nếu ta muốn người giúp ta giết chết tri phủ Lạc Dương Trần Định Bang và Tể tướng Chu Lệ thì sao?" Giết chết hai người này, vấn đề Đàm gia liền được giải quyết dễ dàng.

Ai ngờ Doãn Thức Câu không chút do dự gật đầu. "Có thể."

"Đáp ứng rõ ràng như vậy, người chắc chắn ta sẽ không đưa ra loại yêu cầu này sao?" Nàng cười châm biếm. "Ta cũng không thiện lương, thật sự đã từng nghĩ đến con đường này, sợ đi không thực hiện bởi vì võ công của ta không cao, ta thậm chí tính toán tự mình đưa tới cửa tìm thời cơ giết chết Chu Lệ, nếu không biết làm như vậy sẽ làm người nhà rất thương tâm, ta đã sớm . . ."

Tay đang nắm chặt quân trắng bị bao phủ nhẹ nhàng, nàng lạnh lùng nhìn lên, đón nhận ánh mắt thương tiếc của hắn, trong lòng chấn động mạnh mẽ, rốt cuộc nói không được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Đàm cô nương, mặc dù hiện nay chân ta không thể bước ra khỏi nhà, mặc kệ việc sơn trang, nhưng vẫn hiệu lệnh được mọi người, nếu bây giờ người còn muốn âm thầm trừ bỏ hai người kia thì không cần thắng được ván cờ này, ta lập tức sai người đi xử lý, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến Đàm gia." Hắn nghiêm túc nói.

Sự lạnh lẽo trong mắt chậm rãi thôi lui, cuối cùng nàng thở dài.

"Không . . ." Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. "Không cần, ta đã bỏ đi ý tưởng này, nếu không ta sẽ không xuất hiện ở trong này."

Doãn Thức Câu gật đầu, thu tay lại.

"Thật có lỗi, không nói chuyện này nữa, chúng ta trở lại chuyện chính. Ta sẽ đồng ý với điều kiện người nói ra." Nàng rõ ràng đáp ứng, bởi vì đây không phải trọng điểm, ván cờ này thắng thua sớm quyết định. "Người thắng, ta liền gả cho người, ta thắng, người đáp ứng ta một nguyện vọng, yên tâm, tuyệt đối hợp lý mà năng lực người có thể làm được."

"Đàm cô nương cũng xin yên tâm, ta sẽ không yêu cầu người lập tức bái đường, trước tiên chúng ta có thể ở chung một chút thời gian, chờ hai chúng ta

đều không còn lo ngại gì nữa sẽ thành thân sau." Hấn thăm nghĩ muốn có cơ hội cùng nàng một chỗ, mà không phải dùng lý do này bức nàng vội vã gả.

"Không cần nói giống như người đã thắng rồi, Doãn trang chủ."

Hai mắt hấn long lanh sáng ngời đột nhiên nhìn nàng, hoàn toàn tin tưởng vào kỹ năng chơi cờ của chính mình. "Ta sẽ thắng."

"Vậy chúng ta chơi đi!" tim Đàm Chiêu Quân đập nhanh hơn, giờ khắc này, bởi vì ánh mắt hấn nhìn chuyên chú và lại tình thế bắt buộc làm tim nàng đập liên hồi.

Vì thế, ván cờ tiếp tục, song phương người tới ta đi, chém giết hơn một canh giờ.

Sau đó, ván cờ chấm dứt, Đàm Chiêu Quân thua, đây là kết quả trong dự đoán.

Thật ra nàng tính toán thua hấn, sau định ra hôn sự hai người, thậm chí sớm tính muốn thả, lén lút nhường hấn một, hai nước, không nghĩ tới . . . Nàng thua thật sự!

Trong lúc chơi cờ, kỹ năng chơi cờ của hấn cao siêu tiến sát từng bước theo nàng, chút bất tri bất giác nàng cũng dùng toàn lực chơi ván cờ này, kết quả nhưng vẫn là kém thua chàng rể này, thật ngoài dự đoán của nàng.

"Ta . . . thua!" Nhìn mặt bàn, nàng thì thào tự nói, sự khiếp sợ này là hàng thật giá thật.

Doãn Thức Câu thấy nàng giống như không thể nhận kết quả này, trong lòng hơi hơi đau lòng, đột nhiên tràn một nỗi chua xót.

Nàng quá mức tự tin, không cho rằng chính mình sẽ thất bại cho nên mới sáng khoái ung thuận hứa hẹn như vậy, nay sợ đã hối hận, không thể chấp nhận cùng người như hấn định ra hôn ước, phải không?

Nếu thật sự là như thế, hấn có thể nào lại bức nàng?

Hấn thử qua rồi, kết quả tuy rằng không như ý, nhưng ít ra đã thử qua.

"Kỳ thật ván cờ này đối với người cũng không công bằng, đây là một thế tàn, quân trắng bắt đầu đã gần như ở thế xấu, sau khi người tiếp nhận đã thay đổi hoàn cảnh xấu, còn đi rất tốt chỉ kém một chút, nên người thắng." Giọng điệu hấn khàn khàn nói.

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu nhìn hấn, hấn lập tức cúi mắt xuống, tránh đi tầm mắt của nàng, nhưng nàng đã thấy ánh mắt hấn buồn bã, cùng với khóe miệng kia mang cười chua xót.

"Người sai rồi." Nàng nghiêm túc nói."Sau khi ta đã xem toàn bộ thế cờ, nghĩ rằng mình có phần thắng mới tiếp thu sự khiêu chiến của người, cuối cùng thua, không có nghĩa là ta đánh giá cao chính mình hoặc đánh giá sai thế cờ, mà là người quả thật là một kỳ nghệ chơi cờ."

Doãn Thức Câu kinh ngạc giương mắt nhìn nàng.

Là hấn nhìn lầm rồi sao? Mắt nàng đang dị thường lấp lánh sáng trong, là giống như . . . ánh mắt sùng bái sao?

"Cho tới bây giờ ta không hề nghĩ ai có thể thắng ta . . . A, ý tứ của những lời này không phải nói ta tự nhận kỳ nghệ vô địch thiên hạ, mà là lấy hoàn cảnh cuộc sống của ta có thể gặp được kỳ nhân sao." Đàm Chiêu Quân giải thích.

"Ta hiểu." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nói.

"Người có thể làm cho đối phương nhận thức, thậm chí đem tinh lực hoàn toàn xuất sử, cũng không bởi hai ba nước của đối phương mà thua, ván cờ này không hề uống tâm tư chơi cờ đều thắng lại không hề hứng thú cảm giác thành tựu gì đáng nói làm người ta mất nhuệ khí ư?" Hai tay chống cằm, nàng cười khanh khách nhìn hấn.

Doãn Thức Câu nghe vậy nhin cười không được."Đúng vậy, ta có thể nhận thấy."

"Ta biết người biết." Đàm Chiêu Quân hưng phấn nhìn hấn."Trời ạ! Ta đã lâu không được chơi một ván cờ thống khoái như vậy!"

"Người . . . rất vui vẻ?" Nàng thua cờ, cũng thua hôn sự của nàng, không phải coi nhẹ sao?

"Ta đương nhiên vui vẻ, người không thấy được sao?" Biểu hiện nàng còn không rõ ràng sao? Trước mặt hấn nàng không hề che dấu biểu hiện thật tình của nàng nha!

Doãn Thức Câu chậm rãi lộ ra tươi cười."Thoạt nhìn quả thật như thế."

"Còn người? Ta có làm cho người thất vọng không?" Đàm Chiêu Quân hỏi lại.

"Ván cờ này, là nhiều năm qua ta chơi thống khoái nhất một ván."

Lời này lập tức làm cho Đàm Chiêu Quân tràn ra một nụ cười sáng lạn.

"Ai, Doãn trang chủ, người biết không?"

"Biết chuyện gì?" Doãn Thức Câu thắc mắc. Không đầu không đuôi, biết cái gì?

"À ta đã bắt đầu chờ mong cuộc sống tương lai."

Hắn sùng sốt, phút chốc vui sướng tràn ngập khắp lòng hắn, nhưng vẫn nên thật cẩn thận hỏi lại: "Người thật sự . . . không hối hận sao?"

"Làm sao có thể hối hận? Doãn trang chủ không nhìn thấy ta vui vẻ muốn bay lên trời sao?" Đàm Chiêu Quân kỳ quái mắt liếc nhìn hắn. Nàng nói là thật, nàng quả thật rất vui vẻ chờ mong, còn phát hiện nàng sẵn chồng thành công, ngược lại có tài năng thực hiện được hiệp nghị với cặp song sinh con, việc này sao lại không làm nàng vui vẻ nhất.

"Phải không?" Doãn Thức Câu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Đương nhiên." Nàng cười đáp. "Như vậy, người bắt đầu chuẩn bị hôn lễ đi!"

"Đàm cô nương, ta cũng không vội . . ."

"Nhưng sự việc đã được quyết định, tại sao muốn kéo dài?"

"Dù sao Đàm cô nương hiểu biết ta chưa nhiều nên có thể dành thêm chút thời gian cho Đàm cô nương."

"Doãn trang chủ, có bao nhiêu vợ chồng trước khi thành thân có thể nhận thức hiểu biết nhau?" Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn. "Còn không phải đều do lệnh cha mẹ hay người làm mai, đợi đến đêm động phòng hoa chúc, sau khi chủ rể xốc lên hi khăn, đó là hai người lần đầu tiên gặp nhau, chúng ta như vậy là đã rất tốt rồi, chung sống mấy ngày nay, nhiều ít đối với đối phương đã có chút hiểu biết, có phải không?"

Hắn không thể phản bác, đây đúng là tình trạng của đại đa số vợ chồng.

"Ta còn thật thích Doãn trang chủ, trừ phi Doãn trang chủ chán ghét ta, như vậy lại là chuyện khác nữa."

Nàng . . . thích hắn? !

Doãn Thức Câu cơ hồ không thể kiềm nén nội tâm mình mừng như điên. Hắn vậy mà có thể nghe được nàng nói . . . thích hắn?!

"Doãn trang chủ thật sự . . . không thích ta sao?" Đàm Chiêu Quân đột nhiên hỏi, lúm đồng tiền đọng trên mặt, giữa lông mày mang một chút lo âu. "Người xem thường việc đặt cược hôn sự này sao? Cảm thấy ta là loại người phiền toái, cùng ta có quan hệ không mang lại lợi ích gì, không nghĩ . . ."

"Không! Không phải, ta không có ghét người, cũng không có hối hận." Hắn ngắt lời nàng, nâng tay ôn nhu lấy ngón tay xoa nhẹ nếp nhàu giữa hai lông mày nàng. "Đàm cô nương chớ suy nghĩ lung tung, người đã quên sao? Điều kiện của ván cờ này là ta chủ động nhắc tới, tình cảnh Đàm gia ta đã sớm biết được, cũng là ta chủ động nhúng tay, nếu ngại phiền toái, căn bản là sẽ không bắt đầu. Ta chỉ là. . ." Nói một chút, hắn chán nản muốn thu tay.

Đàm Chiêu Quân lấy tay giữ chặt hắn, không cho hắn thu hồi, cũng không làm cho hắn đem lời nuốt trở về.

"Chỉ là cái gì?"

"Đàm cô nương . . ." Lông bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho thân mình hắn cũng theo nóng lên. "Hai chân của ta hành động bất tiện, người thật sự không cần thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ càng sao?"

Nghe vậy, Đàm Chiêu Quân nhin không được cười khanh khách.

"Doãn trang chủ, giống như người nói, đạo lý ta cũng giống như vậy, ta đã sớm biết hai chân của người bất động, nếu ta để ý, căn bản sẽ không đáp ứng đề nghị của người, thậm chí ngay cả điều kiện đáp ứng việc hôn sự cũng sẽ không nhắc tới."

"Đó là bởi vì người không nghĩ tới sẽ thua ta."

"Nói không sai, nhưng ngay từ đầu nhìn đến thế cờ tàn kia, ta liền phân tích được thế cục, chấp người quân đen cùng năng lực chơi cờ, tâm lý ta đã nắm chắc." Đây là sự thật, chính là nàng không nghĩ tới trên bàn cờ kia, quân đen sớm vẫn giữ được thế mạnh hơn so với quân trắng. "Với ta hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu trong đầu Doãn trang chủ có một chút không tình nguyện, ta cũng không thể bắt buộc người không thể không cưới ta." Nàng lấy lui để tiến.

"Ta cũng không có!" Doãn Thức Câu vội vàng nói, chột nhẹ nhàng thở ra, đây là cái thở dài yên tâm. "Nếu Đàm cô nương thật sự rõ ràng, như vậy việc hôn nhân này cứ quyết định như vậy, ta sẽ khiến cho Thức Hoa thay ta đến Lạc Dương hướng lệnh tôn cầu hôn."

"Không cần, Doãn trang chủ đã quên sao? Cha ta vẫn đang trong đại lao."

Như thế, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng hắn đã quên.

"Xem tình cảnh nhà ta trước mắt, việc thành thân của ta tốt nhất đừng phô trương quá, để tránh tự nhiên bị chen ngang, cho nên trước hết ở chỗ này bãi đường, việc khác chờ vấn đề nhà ta giải quyết xong rồi nói sau."

Tuy rằng Doãn Thức Câu cảm thấy không thỏa đáng quá, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. "Liên y như ý Đàm cô nương."

"Vậy làm phiền Doãn trang chủ mở lời, mời nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia bắt đầu chuẩn bị hôn lễ được không?" Nói xong, gò má nàng nổi lên hai đóa đỏ bừng, lộ ra thẹn thùng tươi cười.

Biểu hiện nàng ngượng ngùng làm cho Doãn Thức Câu trong lòng hơi hơi tự trách, hắn lại để nàng nói thẳng đến chuyện này mà đáng lẽ nên từ hắn nói ra.

"Tốt, ta sẽ dặn dò bọn họ."

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, bỗng dung hướng hắn xinh đẹp cười.

Nụ cười của nàng ngọt như thể, làm hắn không thể tiêu áy náy trong lòng.

Không sao, cho dù trước mắt nàng chỉ bởi vì thua một ván cờ, tuân thủ hứa hẹn gả cho hắn nhưng cuộc sống về sau, hắn cũng sẽ dốc hết sức lực đối đãi nàng, làm nàng không hề hối hận với quyết định hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Doãn Thức Hoa cùng Doãn Thức Kiều ở bên ngoài bận rộn một ngày, vừa mới bước vào cửa nhà, tổng quản liền lập tức tiến đến.

"Nhị thiếu gia, tam thiếu gia, trang chủ mời hai vị sau khi hồi phủ, đến Hạnh viện gặp hắn." Tổng quản cung kính bẩm báo.

Hai huynh đệ kinh ngạc nhìn nhau, sau khi cho tổng quản lui, hai người đi đến Hạnh viện.

"Hoa, người cho rằng đại ca vì sự tình gì mà tìm chúng ta?" Doãn Thức Kiều chủ động đặt câu hỏi.

"Ta cũng không biết." Doãn Thức Hoa cũng khó dấu lo lắng, đại ca rất ít khi như vậy.

"Người cảm thấy có thể là đại ca đã biết chuyện hiệp nghị của chúng ta và Đàm cô nương không?" Doãn Thức Kiều nhíu mày.

Hắn lắc lắc đầu. "Khả năng không lớn."

"Như vậy không phải là không có khả năng, đúng không?"

"Dù sao . . . Đi thì biết."

Cho dù bất an, bọn họ vẫn đi vào Hạnh viện, nhưng mà bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, sự tình mà bọn họ đoán thật sự thiên sai địa viễn (khác nhau một trời một vực), nhưng cũng giống nhau đều làm cho bọn họ giật mình.

"Đại ca cùng với Đàm cô nương . . . thành thân?!" Doãn Thức Hoa nhìn đệ đệ ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn không hề khác cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Không thể nào?!

Nhớ ngày đó nàng khoe khoang rằng cho nàng thời gian một tháng thì bọn họ trong lòng đều cảm thấy tuyệt đối không có khả năng, không nghĩ tới một tháng cũng còn không tới, dĩ nhiên đã làm cho đại ca gật đầu đồng ý!

Là sức thuyết phục của Đàm cô nương thật lợi hại như vậy? Hay là đại ca lại không chịu nổi kích động?

"Đúng, hôn sự phiền toái các người thay ta chuẩn bị." Doãn Thức Câu nhìn bộ dáng kinh ngạc của hai đệ đệ, hắn không phải là đã nói rất trực tiếp làm bọn họ sợ?

Doãn Thức Hoa ho một tiếng, miễn cưỡng trấn định tâm trí. "Đại ca cùng Đàm cô nương đã thỏa thuận xong xuôi rồi sao?"

"Đã thỏa thuận tốt."

"Tại sao đại ca lại đột nhiên quyết định muốn cùng Đàm cô nương thành thân?" Doãn Thức Kiều rất muốn biết Đàm Chiêu Quân rốt cuộc dùng biện

pháp gì làm cho đại ca đồng ý.

Nghe vậy, Doãn Thúc Câu trong lòng đột nhiên nổi lên một nỗi bất an, nghĩ đến lúc trước Thúc Kiều lưu luyến Đàm cô nương, sau gặp mặt lại trở nên chán ghét nàng, Đàm cô nương cũng đối với Thúc Kiều không có gì hay để nói, hai người tựa hồ như có chút thủy hỏa bất dung (đối đầu nhau như nước với lửa), vậy lúc này . . . Thúc Kiều sẽ phản đối việc hôn nhân này không?

"Thúc Kiều . . ." Hần muốn nói lại thôi.

"Có việc gì?" Không rõ cho nên Doãn Thúc Kiều tò mò hỏi.

"Nếu người thật sự không tán thành, ta . . ."

"Đại ca, không có chuyện này!" Doãn Thúc Hoa lập tức chen vào. "Kiều làm sao có thể không tán thành được, đúng không, Kiều."

"Đúng vậy, đại ca người suy nghĩ nhiều quá, ta không có không tán thành, chỉ là tò mò thôi." Hần gãi gãi đầu.

"Phải không? Như vậy a." Doãn Thúc Câu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. "Vậy là tốt rồi."

"Đại ca, người kia . . . Ta là nói Đàm cô nương, nàng không phải đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì làm cho đại ca không thể không cưới nàng phải không?" Doãn Thúc Kiều nhìn không được hỏi. Với Đàm Chiêu Quân xảo quyệt, nhất định đã dùng thủ đoạn hèn hạ rồi!

"Đề tiện . . . thủ đoạn?" Doãn Thúc Câu kinh ngạc. Hần không nghe lầm chứ? Thúc Kiều thật nói như vậy sao?

"Đúng vậy, Đàm cô nương không phải là đối đại ca đã Bá Vương ngành thượng cung (cường ép quan hệ), sau đó bắt đại ca phụ trách phải không?" Võ vũ cảm, hần tiếp tục suy đoán khả năng.

Doãn Thúc Câu không dám tin hô: "Thúc Kiều, người đang ở đây nói bậy bạ gì đó! Đàm cô nương làm sao có thể đối với ta làm loại chuyện đó?! Ta là đại nam nhân a!"

"Nhưng người kia nham hiểm quỷ quyệt."

"Kiều!" Doãn Thúc Hoa chịu không nổi ngăn dè dè lại. Hần tính phá hư hôn sự này phải không?

"Thúc Kiều, người . . . chán ghét Đàm cô nương như vậy sao?" Doãn Thúc Câu thành khẩn hỏi.

"Đại ca, không có chuyện này, Kiều không có chán ghét nàng, chúng ta đều cảm thấy nàng tốt lắm." Doãn Thúc Hoa hung hăng tròn mắt nhìn dè dè liếc một cái, bất hần ngậm miệng. "Việc chuẩn bị cho lễ thành thân cứ giao cho chúng ta xử lý, chúng ta tuyệt đối sẽ làm được thỏa thỏa thiệp thiệp (làm rất tốt làm cho người ta hài lòng), đại ca chỉ cần chờ làm chủ rể là được."

Nhưng Doãn Thúc Câu không bị hần hù dọa mà cho qua. "Vậy các người thích nàng sao?"

"Dạ?" Hai người nhất thời nghẹn lời, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

"Ta muốn nghe lời nói thật, Thúc Hoa, Thúc Kiều." Doãn Thúc Câu trầm giọng yêu cầu.

Doãn Thúc Hoa có chút khó xử. "Đại ca, Đàm cô nương . . . là một cô nương tốt."

"Chúng ta có thích hay không cũng không trọng yếu, chỉ cần đại ca thích là được." Doãn Thúc Kiều nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Đáp án này chỉ cho có lệ, không phải cái ta muốn." Hần lắc lắc đầu.

Doãn Thúc Hoa thờ dãi. "Được rồi! Chúng ta nói thực ra là được rồi, chỉ cần đại ca hứa hẹn sẽ không bởi vì chúng ta nói gì đó mà hủy bỏ hôn sự này."

"Nói đi!" Doãn Thúc Câu cũng không có hứa hẹn.

"Nói thật, chúng ta thật sự không ghét Đàm cô nương, hơn nữa nàng lại là một tuyệt sắc giai nhân, muốn chán ghét nàng, trừ phi tính cách của nàng xấu xa tới cực điểm mới có thể như vậy." Doãn Thúc Hoa cẩn thận dùng từ. "Nhưng là không ghét, cũng không đại biểu là thích, tình cảm con người rất phức tạp, không phải cứ không phải đen thì phải là trắng." (nghĩa là cứ không phải không thích thì phải là ghét)

"Cảm giác chúng ta đối với Đàm cô nương là thương thức, là kính trọng." Doãn Thúc Kiều tiếp lời, giữ lại cảm thụ "Tức giận đến nghiến răng muốn óm" cùng với "Rất muốn bẻ gãy cổ của nàng" này. "Chúng ta tán thưởng trí tuệ của nàng có chủ kiến, kính trọng nàng là cô nương ở trong nhà mà không sợ cường quyền, đảm nhận gánh nặng trên vai, nhưng là thích . . ."

Liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đồng thời lắc đầu.

"Nói thực ra, chúng ta cảm thấy cá tính của nàng hơi quá mạnh mẽ, ta cùng Kiều đều cảm thấy một cô nương ôn nhu vẫn làm cho người ta yêu thích hơn." Cuối cùng, Doãn Thúc Hoa tổng kết.

"Giống như ta đã nói, chỉ cần đại ca thích là được, không cần băn khoăn cảm giác của chúng ta!" Doãn Thức Kiều lại cường điệu.

Doãn Thức Câu trầm mặc nhìn bọn họ, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu.

"Thức Kiều, người thành thật nói cho ta biết, người thật sự từng yêu thích Đàm cô nương sao?"

"A?" Cặp song sinh nhìn thoáng qua nhau, lưng đồng thời toát ra mồ hôi lạnh. Như thế nào lại đột nhiên chuyển tới đề tài này rồi!

Doãn Thức Kiều tận lực bảo trì bình tĩnh ở ngoài mặt, cẩn thận hỏi: "Đại ca vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này?"

"Bởi vì ta cảm thấy sự tình có điểm gì là lạ." Thay phiên xem kỹ biểu tình hai đệ đệ, Thức Hoa che dấu tương đối khá, nhưng Thức Kiều đáy mắt chột dạ cũng là nhất thanh nhị sở (biểu hiện rất rõ ràng). . .

Quả nhiên có vấn đề, Thức Kiều chưa từng yêu thích Đàm cô nương!

"Vì sao gạt ta?" Hần khó hiểu.

"Chúng ta không biết đại ca đang nói cái gì . . ." Doãn Thức Hoa còn giả ngu, nhưng với ánh mắt lợi hại của đại ca, cái đuôi sẽ tự giác lòi ra.

Doãn Thức Câu nhìn ánh mắt bọn họ mơ hồ, không dám nhìn thẳng chính mình, bỗng nhiên hỏi, hần nghĩ tới một khả năng.

"Các người . . . đã xem qua bức tranh mỹ nhân ta vẽ kia phải không." Không phải nghi ngờ mà là khẳng định.

Mặc kệ bọn họ là trong lúc vô tình hoặc đặc biệt điều tra, tóm lại là đã phát hiện Đàm Tam cô nương cùng mỹ nhân trong bức tranh rất giống nhau, bởi vậy quyết định can thiệp chuyện Đàm gia, đem Đàm Tam cô nương đưa tới Bích Liễu sơn trang.

Hai người chột dạ gục đầu xuống, chấp nhận.

"Cho nên hết thảy đều do các người thiết kế." Doãn Thức Câu thờ dài. "Ta đoán, các người vốn là tính chính mình nhúng tay chuyện Đàm gia, dẫn Đàm cô nương tới đây, nhưng phát hiện chuyện lớn như vậy không có khả năng giấu diếm được ta, cho nên gạt ta là Thức Kiều thích Đàm Tam cô nương, để cho ta tự mình ra tay. Ta nói đúng không?"

"Vâng." Doãn Thức Hoa cũng thờ dài. Hần đã sớm biết, chỉ cần đại ca bắt đến một chút đầu mối, liền nhất định sẽ cẩn thận thăm dò, toàn bộ hiểu rõ, ôi!

"Cho nên, hết thảy đều là . . . vì ta." Hai người đệ đệ này . . .

"Nếu không phải vì đại ca, ta làm sao có thể tùy khước mình nói cái gì thích người kia a!" Doãn Thức Kiều giễu cợt nói, cũng không giấu diếm nữa.

"Nàng tốt lắm, hơn nữa sau này nàng chính là đại tẩu của các người, đừng dùng từ "người kia" xưng hô nàng." Doãn Thức Câu nhẹ giọng nhưng nghiêm túc nhắc nhở.

Doãn Thức Kiều cứng lại, sờ sờ cái mũi. "Được rồi! Đã biết."

"Đại ca, người không giận chúng ta sao?" Doãn Thức Hoa hỏi.

"Các người hao hết tâm tư cho ta như vậy, ta sao có thể giận các người?" Hần đối với bọn họ lộ ra một cái mỉm cười ôn hòa.

Thấy đại ca thật tình tươi cười, mũi hai người đồng thời hơi chua.

"Đại ca, người . . . Thật sự thực yêu thích Đàm cô nương, đúng không?" Doãn Thức Hoa khàn giọng hỏi.

Trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên, nhưng Doãn Thức Câu vẫn gật đầu.

"Ta thực yêu thích nàng, chẳng qua . . ." Vỗ về chân, ánh mắt hần buồn bã. "Không xứng với nàng."

"Không có chuyện đó!" Doãn Thức Kiều lập tức hô to. "Nếu nàng dám nói đại ca như vậy, ta nhất định . . ."

"Thức Kiều, Đàm cô nương chưa từng ghét bỏ, với việc ta không trọn vẹn như vậy cũng hoàn toàn không thèm để ý, là chính ta . . . tự thấy xấu hổ." Ngắt lời Tam đệ uy hiếp, hần không hy vọng nàng bị hai đệ đệ hiểu lầm.

"Một khi đã như vậy, đại ca nhất định không nên nghĩ quá nhiều, so với điều kiện bên ngoài, ta cảm thấy Đàm cô nương tựa như rất coi trọng nam tử có tâm hồn bên trong trí thức, nàng đối với hai người chúng ta vạn người mê nhưng đặc biệt là sắc mặt lại không chút thay đổi, còn nói chúng ta ếch ngồi đáy giếng, không tri thức kiêu không kiến thức cố tình lại tự cho là đúng . . . Đại ca, người cũng cười hơi quá đáng đi?" Thấy đại ca kiêu mình chịu đựng không cười ra tiếng, Doãn Thức Hoa nhìn không được kháng nghị.

Doãn Thức Câu ha ha cười nhẹ. Hần biết bọn đệ đệ bị nói như vậy rất không công bằng, bọn họ không nàng nói sức lực kém như thế, nhưng mà . . . Ông trời, hần thật sự . . . rất thích nàng!

"Nàng kỳ thật rất ôn nhu ." Cuối cùng sau khi cười đủ, hần mới lau lau nước mắt nơi khóe mắt bật cười nói.

"Đã lâu chúng ta . . . không thấy đại ca nở nụ cười vui sướng như vậy." Doãn Thức Hoa đột nhiên thấp giọng nói.

"Nếu Đàm cô nương có thể làm cho đại ca vui vẻ như vậy, ta . . . ta cũng sẽ miễn cưỡng yêu thích nàng!" Cắn chặt răng, Doãn Thức Kiều ôm nỗi hận hứa hẹn.

"Cám ơn các người." Doãn Thức Câu trong lòng rất cảm động, vươn tay, mỗi một tay cầm một tay đệ đệ.

"Chúng ta bắt đầu chuẩn bị hôn sự được rồi, đại ca có lời nhắn nhủ gì không?"

"Đừng quá mức phô trương, với tình hình Đàm gia trước mắt, Đàm cô nương nói nàng không hy vọng hôn sự quá mức khoa trương, ta tôn trọng ý tứ của nàng."

"Đã biết, chúng ta sẽ cố gắng hết sức." Doãn Thức Hoa gật gật đầu."Chúng ta đi ra, đại ca sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

"Ừ."

"Giang Dung, chiếu cổ trang chủ cho thật tốt." Hần lại dặn dò.

"Tiểu nhân hiểu." Giang Dung cung kính đáp lại.

Hai huynh đệ bước ra Hạnh viện, đồng thời thở ra.

"May mắn đại ca không nghĩ đến việc chúng ta cũng cùng Đàm cô nương thỏa thuận điều kiện." Doãn Thức Hoa vuốt một phen mồ hôi lạnh.

"Đúng a! Làm ta sợ muốn chết." Doãn Thức Kiều cũng quệt quệt mồ hôi lạnh trên trán. "Nhưng mà . . . ta lo lắng đại ca sớm hay muộn cũng sẽ nghĩ đến chuyện này."

Doãn Thức Hoa lắc đầu, vẻ mặt lo lắng. "Ta thấy lo lắng là, đại ca xem ra là yêu Đàm cô nương rồi, đến lúc thời gian vừa hết, Đàm cô nương rời đi, đại ca . . . làm sao bây giờ?"

Nghe vậy, mảy Doãn Thức Kiều cũng nhủ lại. "Thời gian ba năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, có lẽ đến lúc đó, mê luyện của đại ca đối với Đàm cô nương sẽ thanh tỉnh."

"Mê luyện?" Doãn Thức Hoa nghiêng đầu nhìn hần."Người cho rằng đại ca đối với Đàm cô nương chỉ là mê luyện thôi sao?"

"Không phải sao? Đại ca thích là mỹ nhân trong bức vẽ kia, nếu không vì Đàm Chiêu Quân cùng mỹ nhân trong bức vẽ tương tự, làm sao đại ca có thể sẽ thích loại người như nàng a!"

Doãn Thức Hoa lắc lắc đầu. Kiều quá ngây thơ rồi, một người trong bức vẽ một người thực tế bên ngoài làm sao có thể giống nhau? Có lẽ ngay từ đầu là vì bên ngoài tương tự mà chịu hấp dẫn, nhưng chỉ cần ở chung một chút, rất rõ ràng có thể cảm nhận được thiên soa địa viễn trong đó, Đàm cô nương sinh động, có thất tình lục dục, có vui có buồn, hần biết đại ca thật yêu Đàm cô nương, mà không phải xem người thật như mỹ nhân ảo tưởng trong bức vẽ.

Nhưng nói với Kiều những thứ này là vô dụng, Kiều đối Đàm cô nương thật sự . . . rất có thành kiến, ai!

"Người lắc đầu là có ý gì?" Doãn Thức Kiều nhíu mi.

Lời nói hần xuôi theo đệ đệ: "Không có gì, ta chỉ là nghĩ, nếu đại ca không thanh tỉnh thì sao?"

"Còn không đơn giản sao, đến lúc đó nghĩ biện pháp làm cho Đàm Chiêu Quân tiếp tục ở lại thì tốt rồi."

"Nghĩ biện pháp? Có thể nghĩ biện pháp gì làm Đàm cô nương thay đổi quyết định?" Doãn Thức Hoa không lạc quan như đệ đệ.

"Nếu Đàm cô nương có thể dễ dàng làm cho đại ca gật đầu đồng ý thành thân, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng nàng sẽ tuân thủ hứa hẹn, sẽ dùng phương thức ly khai không làm thương hại đại ca."

"Nếu . . ."

"Cái gì?" Doãn Thức Hoa muốn biết ý đệ đệ chưa nói xong.

"Nếu tên kia yêu đại ca, hần cũng không muốn rời đi, đúng không!" Hần nhìn phía ca ca.

Doãn Thức Hoa kinh ngạc một chút, khẽ nhếch miệng, giây lát chậm rãi nhắm lại, lộ ra một chút cười.

"Đúng, đúng vậy, tuy rằng chuyện tình cảm không do người khống chế, nhưng việc này chẳng phải là một loại ưu thế? Đàm cô nương dường như đã quên cảm tình mình cũng bị tính kế vào." Hần cúi đầu cười thông suốt.

Doãn Thức Kiều gật đầu. "Thời gian ba năm, kỳ thật rất dài, chúng ta liền mỗi mắt trông chờ đi!"

"Có lẽ . . . không cần chờ đến ba năm, sẽ có kết quả xuất hiện."

"Kết quả gì xuất hiện?" Đột nhiên, phía sau bọn họ truyền tới một câu hỏi.

Hai huynh đệ hoảng sợ, mạnh mẽ xoay người, đã nhìn thấy Đàm Chiêu Quân đứng ở cách đó không xa .

Nàng đến đây lúc nào? Đến đây đã bao lâu? Vô công bọn họ không kém, vì sao không phát hiện nàng tiếp cận? Trọng yếu nhất là, nàng nghe thấy được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực, liếc nhìn bọn họ. "Các người còn đứng ngẩn ra ở đó làm gì a?"

"Không có gì." Doãn Thức Hoa trả lời lầy lẹ. "Đàm cô nương sao lại ở trong này? Muốn tìm đại ca sao?"

"Không phải, ta muốn tìm bọn các người, nghe tổng quản nói các người đến Hạnh viện, cho nên cứ tới đây." Nàng vừa nói vừa lần lượt nhìn kỹ hai khuôn mặt giống nhau như đúc trước mắt.

"Đàm cô nương tìm chúng ta có việc gì?"

"Đương nhiên có chuyện!" Nàng có chút bất mãn than phiền. "Ta tìm các người rất nhiều ngày rồi, Hường tổng quản không có chuyển lời cho hai vị sao?"

"Hường tổng quản có nói qua, Đàm cô nương mời chúng ta khi có thời điểm rảnh rồi thì thông báo người một tiếng."

Nghe vậy, nàng bất mãn nhũn mày. "Cho nên người đang nói cho ta biết, nhiều ngày như vậy, các người ngay cả chút thời gian cho ta cũng không rút ra được sao?"

"Người nghĩ rằng chúng ta giống như người nhàn rỗi không có việc gì làm sao?!" Doãn Thức Kiều lập tức không khách khí cãi lại.

"Có người có thể làm ít công to, tựa như Doãn trang chủ; mà người vô dụng, thì lại làm nhiều công ít, giống . . ." Nàng liếc xéo bọn hắn. "Hai vị."

"Người, cái tên này!" Doãn Thức Kiều xoa tay nhảy qua từng bước tiến lên, không ngờ bị ca ca chặn lại.

"Kiêu, bình tĩnh!" Doãn Thức Hoa quát khê, đối mặt nàng lựa lời nói, "Đàm cô nương tìm chúng ta có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, đừng có ý khiêu khích Kiều nữa được không?"

"Hừm, bị người nhìn ra rồi." Đàm Chiêu Quân không e dè thừa nhận mình cố ý khiêu khích, nhún nhún vai. "Thật có lỗi a, thấy mỗi ngày Doãn trang chủ công việc tràn ngập, loay hoay sút đầu nề trán, hai vị lại mỗi ngày ở bên ngoài tiêu dao, chơi bời lêu lổng, ta chính là ghen không được muốn thay hắn nói ra bức dọc."

Doãn Thức Kiều nổi giận rống lên. "Chúng ta khi nào thì ở bên ngoài tiêu dao, chơi bời lêu lổng hả?!"

"Mỗi ngày a! Ta nói rất rõ ràng rõ ràng, người không chỉ có đầu là không tốt, còn ngễnh ngãng a!"

"Người —"

"Kiêu!" Doãn Thức Hoa cảm thấy thời gian này số lần thở dài so với quá khứ tổng phải nhiều hơn. "Tốt lắm, Đàm cô nương, van cầu người buông tha chúng ta đi."

"Được rồi! Ta nể Doãn nhị thiếu gia mở miệng cầu, trở lại chuyện chính, ta có việc muốn thảo luận với các người một chút, đi theo ta." Nói xong, nàng xoay người trở lại Hà viện.

"Này . . . người kia, ta thật muốn vặn gãy cổ nàng!" Mở ra mười ngón, Doãn Thức Kiều nghiến răng nghiến lợi.

"Được rồi, Kiêu, đừng quên nàng là đại tẩu tương lai, hơn nữa nàng cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca, người không phát hiện ra sao?" Doãn Thức

Hoa nở nụ cười, cũng bởi vì phát hiện điểm ấy, cho nên hẳn mới có thể hạ mình "Cầu nàng" buông tha bọn họ.

Nghe vậy, Doãn Thức Kiều sừng sốt. Nói cũng đúng, nàng đích xác là cảm thấy giận dữ bất bình thay đại ca!

"Đây không phải đại biểu nàng đối với đại ca."

"Ừ." Doãn Thức Hoa gật đầu.

"Được rồi, vì đại ca ta sẽ không so đo cùng nàng"

"Hai người các người, còn đứng yên ở đó làm cái gì? Muốn làm tượng đá cứ nói..., ta sẽ giúp đỡ bọn người một tay!"

Phát hiện hai người không đuổi theo, Đàm Chiêu Quân quay đầu kêu.

". . . Đáng giận! Ta vẫn muốn bóp chết nàng!"

"Thu Phong, người ra ngoài đi." Vừa vào nhà, Đàm Chiêu Quân lập tức phân phó.

Thu Phong sừng sốt, nhìn thấy hai vị Doãn thiếu gia đi theo phía sau tiểu thư, trong lòng có chút chần chờ. "Tiểu thư . . ."

"Đi giúp ta bị chút điểm tâm cùng trà, một lát nữa ta hẳn sẽ cần." Cùng với cặp song sinh thảo luận xong, nàng phải cần bổ sung một chút đồ ăn.

"Vâng" Thu Phong buộc lòng phải nghe lời lui ra.

"Các người lại đây." Dội nha hoàn lui ra sau, Đàm Chiêu Quân lập tức hướng hai huynh đệ ngoắc, đem việc làm nàng bận rộn vài ngày, bản thiết kế cuối cùng đã được quyết định tốt đặt lên bàn.

Hai huynh đệ tiến lên, mắt nhìn không biết kia là bức vẽ gì, nghi ngờ nhìn nàng.

"Đây là cái quỷ này nọ gì a?" Doãn Thức Kiều dẫn đầu kêu lên.

Doãn Thức Hoa cũng hỏi: "Người nói có việc là muốn chúng ta xem bức vẽ kỳ quái này à?"

"Không phải, là mời các người đến kêu quỷ." Nàng tức giận trắng mặt liếc nhìn hai người vài lần.

"Được rồi, là ta nói lỡ, xin hỏi Đàm cô nương bức vẽ này . . . có dụng ý gì?" Doãn Thức Hoa nhìn tỉ mỉ bức vẽ kỳ quái . . . ghé dựa . . . hẳn là ghé dựa đi, tuy rằng nó có nhiều hơn hai cái bánh xe thật to, phía trước còn có hai cái bánh xe nhỏ.

"Các người có biết thợ mộc nào có tay nghề tốt không? Ta muốn thử làm ra cái ghế kia."

Hắn càng nghi ngờ. "Người thì có, nhưng mà cái ghế này dùng làm gì?"

"Để cho Doãn trang chủ dùng."

"Cho đại ca?" Doãn Thức Kiều kinh ngạc.

"Chỉ cần Doãn trang chủ ngồi trên cái ghế này là có thể hành động độc lập, các người không biết như vậy là rất thuận tiện sao?"

Hai huynh đệ nhìn nhau, không hẹn mà cùng bắt đầu xem kỹ bức vẽ cái ghế kỳ quái kia, càng xem lại càng thấy cách thức kia có thể làm.

"Việc tìm người sẽ do ta phụ trách." Doãn Thức Hoa lập tức nói. "Nhưng mà, ta nghĩ muốn thành hình khả năng có chút khó khăn, một ít chi tiết phải từ người phụ trách cùng thợ mộc thảo luận."

"Ta biết." Nàng sáng khoái gật đầu đồng ý. "Người phải mất bao lâu mới có thể tìm được người?"

"Người thì có sẵn vài cái, nhưng trước hết phải cho bọn họ nhìn xem thiết kế, xem bọn họ có năng lực làm hay không."

"Việc này là đương nhiên, bức vẽ này các người cứ lấy đi đi." Đàm Chiêu Quân đem bức vẽ cuộn tròn lại, giao cho hắn. "Ta hy vọng có thể hoàn thành trước khi ta cùng Doãn trang chủ thành thân."

"Ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng không dám cam đoan, dù sao thời gian không còn nhiều lắm." Hắn gật đầu, nhận lấy bức vẽ.

"Đợi chút." Doãn Thức Kiều đột nhiên nâng tay ngăn bọn họ đang thảo luận lại. "Chuyện này đại ca biết không?"

Đàm Chiêu Quân lắc đầu. "Chưa cùng Doãn trang chủ nhắc tới, thì sao?"

"Ta không cho rằng đại ca sẽ bằng lòng nhồi trên cái ghế kia đi khắp nơi."

Nàng nhún mày. "Vì sao không muốn?"

"Lòng tự trọng của đại ca cực cao, ngồi trên cái ghế kia, không phải là chiều cáo thiên hạ, hẳn là người tàn phế sao?"

"Ta sẽ giải thích, chỉ có điều ta xin hỏi Doãn Tam thiếu gia, toàn bộ Bích Liễu sơn trang, có ai không biết hai chân Doãn trang chủ bị phế?" Đàm Chiêu Quân ung dung hỏi lại.

Doãn Thúc Kiều nhất thời không nói gì được, quả thật tất cả mọi người đều biết.

"Ta lại xin hỏi, toàn bộ Hàm Dương thành, có ai cho rằng Doãn trang chủ hoàn hảo như trước đây?" Nàng lại hỏi.

Hắn lại không nói gì, sắc mặt càng khó nhìn.

"Tốt lắm, nếu thiên hạ đã sớm đều biết, xin hỏi, làm sao phải cần kiêng dè?" Đàm Chiêu Quân hai tay vòng ngực liếc nhìn hai người. "Dù sao các người chỉ cần theo lời của ta đi làm, phụ trách tìm được người có thể làm ra cái ghế kia là được, về phần Doãn trang chủ, ta một chút cũng không trông cậy vào các người, ta sẽ chính mình phụ trách."

"Tốt, người ta sẽ phụ trách tìm được." Doãn Thúc Hoa gật đầu, đúng lúc dè dặt kém chút nữa lại nổi giận. "Kiêu, việc chuẩn bị hôn lễ giao cho người, chúng ta phân công nhau tiến hành."

"Đã biết." Doãn Thúc Kiều buộc phải thôi mặt đáp ứng, nhìn Đàm Chiêu Quân. "Người thật sự không để ý hai chân đại ca bất động, hay là nghĩ bởi vì dù sao chỉ có ba năm, cho nên đại ca như thế nào cũng không sao cả?"

"Người muốn nghe lời nói thật hay nói dối?"

"Người bây giờ không phải nói lời vô nghĩa sao?!" Hắn không kiên nhẫn quát.

"Nói thật, cả hai đều đúng." Nàng nhún vai.

"Cái gì cả hai đều đúng? Người đáp cho có lệ à!"

Nàng chặc một tiếng. "Nam nhân quan trọng là ... trong óc có gì, ta cự tuyệt điều kiện Doãn trang chủ đưa ra – gả cho người, lại cùng các người thỏa thuận, đáp ứng gả cho Doãn trang chủ thì các người nên hiểu ta coi trọng là cái gì mới đúng." Nàng liếc xéo hắn, không quên thuận miệng lại chửi hắn. "Hơn nữa, dù sao ta cũng chỉ tạm thời là Doãn phu nhân, sẽ không nhất định phải để ý đến vấn đề này đi, đây chính là nguyên nhân ta nói là " cả hai đều đúng ", bây giờ Doãn Tam thiếu gia đã hiểu ra chưa?"

"Ý của người là, nếu việc hôn nhân này là cả đời, người sẽ để ý?" Hắn nhún mày.

"Ai —" Đàm Chiêu Quân thở dài thật dài. "Ta nói là đúng, quả nhiên nam nhân trọng yếu trong óc là có gì, ta không thể tưởng tượng được cuộc sống cùng nam nhân chỉ có tứ chi phát triển đầu lại trống rỗng, không cần nói cả đời hoặc là ba năm, ba ngày ta cũng chịu không nổi."

"Người cái tên này, nói không nói thẳng chơi cái gì bí hiểm a?" Doãn Thúc Kiều giận dữ cực độ.

"Kiêu, Đàm cô nương có ý là, nàng sẽ không để ý." Doãn Thúc Hoa vội vã tham gia, miễn cho Kiêu bị tổn thương vẫn còn không tự biết.

"Ta không biết người tại sao muốn hỏi loại vấn đề này, chỉ hy vọng các người không cần có cái gì “phi phân chi tương” (không rõ nên nghĩ sai), nguyên tắc ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu có người không tuân thủ hứa hẹn nghĩ đến âm mưu, ta đương nhiên cũng không còn thiết yếu phải tuân thủ giữ thỏa thuận bí mật gì nữa phải không?" Nàng thẳng cười ngọt ngào. "Đến lúc đó ... ta tin tưởng Doãn trang chủ cũng sẽ không muốn ta trả tiền, ta hẳn là có thể lập tức không còn một khoản nợ nào, thần nhẹ nhàng mà về nhà."

"Đàm cô nương không cần uy hiếp chúng ta, chúng ta cũng không có làm cái gì." Doãn Thúc Hoa cười đáp. Bởi vì chuyện tình cảm a, căn bản người bên ngoài không nên nhúng tay.

"Ha ha, không có đương nhiên là tốt nhất." Nàng ý cười dạt dào, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn bọn họ. "Được rồi, các người có thể đi, đều tự làm việc đi, đừng chậm trễ."

Doãn Thúc Kiều lại bị thái độ của nàng chọc giận, đang muốn há mồm trách cứ, lại bị huynh trưởng đứng lúc ngăn lại.

"Chúng ta rồi đi đây." Hắn kéo đệ đệ rồi đi rất nhanh.

Đến bên ngoài, Doãn Thúc Kiều mới thoát ra khỏi kiểm chế của hắn.

"Hoa! Người ngăn cản ta làm gì?!"

"Bởi vì Đàm cô nương không biết vì sao lại rất nổi giận, người không phát hiện miệng nàng vẫn cười, giọng điệu thoải mái, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng đấy sao?"

"Ta không chú ý, tuy vậy, chẳng lẽ người sợ nàng sao?"

"Không biết vì sao, chính là cảm thấy cả người lưng lạnh, ánh mắt của nàng làm cho ta nhớ tới ánh mắt đại ca trước đây, khi tức giận chuẩn bị "đại khai sát giới", cho nên lập tức quyết định nếu tránh xa được liền nên tránh thật xa, chịu thiệt một chút cũng không sao cả." Doãn Thức Hoa lắc đầu. "Còn có, về sau ngươi cũng đừng luôn cùng nàng gây khó dễ, nàng . . ."

"Ta khi nào lại gây khó dễ cho nàng? Rõ ràng đều do nàng bắt đầu trước!"

"Ta biết, nàng cố ý khiêu khích ngươi, nhưng ngươi cũng đừng luôn ngậy ngốc nhảy vào cạm bẫy của nàng a! Khi nào giận quá mà nói..., nên nghĩ đến đại ca đi, ngươi không hy vọng đại ca biết các ngươi không hòa thuận sao?"

Lời này vừa nói ra, Doãn Thức Kiều hơi nhếch môi, trầm mặc.

"Kiều, ngươi không biết là Đàm cô nương kỳ thật đều vì đại ca suy nghĩ sao?"

"Cũng bởi vì vậy vẽ bức thiết kế cái ghế kia sao?" Hần hừ lạnh. "Có làm được hay không được còn là một vấn đề a!"

"Ngươi cho là bức thiết kế này là tùy tiện vẽ sao?"

"Chẳng lẽ là hao hết tâm tư sao?"

Doãn Thức Hoa nhìn hần, trong lòng đột nhiên có chút nhận thức giống Đàm Chiêu Quân, hần cảm thấy Kiều đầu vừa đụng đến nàng giống như liên biến thành khối rỗng, chỉ muốn cùng đầu với nàng, nhưng hết lần này đến lần khác luôn bị kích đến nổi trận lôi đình.

"Ngươi cho là nàng chỉ vẽ một bức vẽ này thôi sao? Ngươi không phát hiện phía sau bàn có rất nhiều bức vẽ bỏ khác sao?" Doãn Thức Hoa bắt đầu đi lắc đầu. "Nàng đưa cho ta bức vẽ này là bức thiết kế hoàn chỉnh cuối cùng, mấy ngày này nàng nhất định là vắt hết óc mới vẽ ra bức thiết kế cuối cùng này."

"Như vậy thì sao?"

"Ngươi thật đúng là. . . ." Đệ đệ của hần thật sự biến ngu sao?" Ý của ta là, Đàm cô nương nếu đối đại ca vô tình, chỉ muốn vừa đến ba năm trả hết nợ nhẹ nhàng rồi đi, căn bản không cần thiết hao hết tâm tư như vậy!"

Doãn Thức Kiều cuối cùng lúc này mới hiểu được. "Ngươi là nói . . . tên kia thích đại ca?"

Vù — cuối cùng đã thông được đầu óc đáng chết của hần.

"Ta nghĩ. . . ." Doãn Thức Hoa nở nụ cười. "Tám chín mười phần là như vậy!"

Mà trong phòng —

Sau khi hai huynh đệ rời khỏi, nụ cười Đàm Chiêu Quân trên mặt phút chốc biến mất, tràn đầy vẻ lạnh như băng.

"Đáng giận!"

Nguyên là sau khi nghe được hai huynh đệ nói chuyện với nhau đã ngấm ngấm kiềm chế sự tức giận, lúc này toàn bộ bộc phát ra.

Nàng Đàm Chiêu Quân, chỉ là vật thay thế bắt nguồn từ một bức tranh!

Dĩ nhiên Doãn Thức Câu bởi vì nàng giống mỹ nhân trong bức tranh mới thích nàng, căn bản không phải bởi vì chân chính là nàng!

Nguyên là, xem cá tính nàng, đối với người không quan tâm tuyệt đối sẽ không khơi mào làm tâm tình của nàng dao động, theo lý thuyết, chuyện này nàng cũng nên không để ý mới đúng, việc hôn nhân này chỉ là một sự giao dịch, quan hần khi gió chân chính người trong lòng là ai, dù sao ba năm vừa đến nàng sẽ bước đi, không phải thật sự thích nàng ngược lại đối với nàng mới có vẻ có lợi.

Nhưng cố tình nàng vẫn tức giận, nhưng lại tức giận đến không nhẹ, phát hiện phần nợ của chính mình thì nàng mới cuối cùng nguyện ý thừa nhận, căn bản nàng đã thích Doãn Thức Câu rồi!

Cũng bởi vì như thế, nàng không thể thừa nhận chuyện thực mình là vật thay thế, hơn nữa chỉ là một bức họa, căn bản lửa giận này là càng không thể cứu vãn được!

Mỹ nhân trong tranh phải không? Nàng giống mỹ nhân trong tranh phải không?

Tốt lắm, nàng nhất định sẽ làm cho hần sâu sắc cảm nhận được, nàng cùng mỹ nhân trong bức tranh không giống nhau đến cỡ nào!

Chờ xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Doãn Thức Câu nhìn bức tranh mỹ nhân đang mở trên bàn, trong mắt nhìn thấy người nhanh nhẹn bay múa trong rừng Hạnh hoa, người trong óc nghĩ, cũng là Đàm Chiêu Quân.

Nàng đã sáu ngày chưa bước vào Hạnh viện rồi, nói cách khác, hắn đã sáu ngày không nhìn thấy nàng.

Chỉ thị cho Giang Dung đi mời nàng, cũng không có kết quả gì, tỳ nữ của nàng Thu Phong nói, nàng mỗi ngày trời vừa sáng liền đi ra ngoài, bình thường đều đến trời toàn bộ đen mới có thể trở về, hắn để lại lời nhắn, cũng chỉ được đến hồi đáp nói nàng bề bộn nhiều việc.

Hắn không biết phát sinh chuyện gì, chỉ có thể bất an một ngày lại một ngày, nghĩ là nàng không phải đã hối hận?

"Trang chủ." Giang Dung vội vàng đi đến, vội vàng gọi.

"Chuyện gì?" Doãn Thức Câu đem bức tranh mỹ nhân cuộn lại, thu vào bức tranh vào trong một cái rương nhỏ, phủ một tấm vải lên, sau mới phân phó nói: "Đem cái rương cất đi."

Giang Dung tiến lên, đem cái rương chứa bức tranh cất vào vị trí lúc trước của nó rồi mới bảm báo. "Trang chủ, Đàm cô nương đến đây."

Nàng đến đây!

Doãn Thức Câu vui vẻ, nghênh cổ trông chờ, nhưng không thấy bóng dáng thướt tha kia.

"Ở đâu?" Hắn vội hỏi.

"Ở . . . Võ đường." Giang Dung do dự nói. Võ đường là sân nơi trước kia trang chủ luyện võ, là tòa nhà cuối ở Hạnh viện, từ lúc trang chủ biết mình đã không còn có thể luyện võ, cũng chưa từng ghé lại, cũng không có người dám đề cập nơi đây, sợ chạm đến chỗ thương tâm của trang chủ.

"Võ đường?" Hắn kinh ngạc. "Nàng đi đến chỗ đó làm cái gì?"

"Tiểu nhân cũng không rõ, Đàm cô nương nói . . . mời trang chủ đến xem đi."

"Muốn ta đi qua?" Doãn Thức Câu nhíu mi, biểu tình hơi trầm xuống. Nàng . . . muốn làm cái gì?

"Đúng vậy." Giang Dung đáp, lo lắng nhìn trang chủ.

"Giang Dung, ngươi đi mời Đàm cô nương lại đây, nói ta có việc muốn nói với nàng."

"Việc này . . ." Giang Dung vẻ mặt khó xử.

"Như thế nào?"

"Trang chủ, Đàm cô nương nói, trừ phi trang chủ tới võ đường trước, nếu không nàng sẽ không lại đây, còn nói . . . nàng ở võ đường chờ trang chủ thời gian một nén nhang, một nén nhang sau nếu trang chủ không tới, nàng liền rời đi."

"Rời đi?" Doãn Thức Câu chấn động. "Rời đi Hạnh viện? Hay là . . ." Hắn hỏi không ra miệng, cũng không dám hỏi ra lời.

Giang Dung vội vàng nói rõ ràng. "Là rời đi Hạnh viện."

Hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bất quá nghi hoặc trong lòng vẫn như cũ khó giải. Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Trang chủ, Đàm cô nương thật sự ở trước cửa võ đường đốt một nén nhang, từ lúc tiểu nhân rời đó đến bây giờ, qua không sai biệt lắm một khắc rồi, ngài . . . muốn đi không?" Giang Dung lo lắng hỏi.

Hắn muốn gặp nàng, khát vọng thấy nàng, hơn nữa mặc kệ nàng muốn làm cái gì, hắn tin tưởng nàng sẽ không có ý định dả thương hắn.

"Vì sao không đi?" Một khi nghĩ như vậy, Doãn Thức Câu lập tức quyết định. "Chuẩn bị một chút, chúng ta đến võ đường đi."

Giang Dung lĩnh mệnh, lập tức lấy ra một cái ghế dựa được chế mang trên lưng, đem chủ tử đặt lên ghế, ngồi xổm người xuống mang cả người và ghế lên lưng, hướng võ đường bước nhanh đi đến.

Đi vào cửa võ đường, quả thực thấy một nén nhang cắm ở trên mặt đất, còn thừa hơn nửa cây.

"Doãn trang chủ tới mau hơn so với ta dự đoán." Đàm Chiêu Quân đứng ở cửa, khoe môi nhếch lên cười yếu ớt. Còn tưởng rằng hần cần một ít thời gian tự đấu tranh.

Doãn Thức Câu nghiêng đầu trông qua, mày hơi hơi chau lên. Như thế nào sáu ngày không thấy, nàng nhưng lại gầy đi?!

"Giang Dung, thả ta xuống." Hần thấp giọng phân phó.

Đàm Chiêu Quân lắc lắc đầu, xoay người liền đi vào cửa. "Không cần buông xuống, trực tiếp vào đi."

"Trang chủ?" Giang Dung hỏi ý tứ của chủ tử.

"Vào đi thôi!" Doãn Thức Câu lập tức nói, hoàn toàn đã quên cái gì cảm xúc "Thấy cảnh thương tâm".

Sáu ngày, đối với tương tư mà nói rất dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ "Mới" sáu ngày, cũng đã nhìn ra được nàng rõ ràng gầy yếu đi, nàng là làm sao vậy? Sáu ngày này cũng chưa ăn không uống sao?

Giang Dung lĩnh mệnh, đem người lưng tiến vào võ đường, vào cửa liền kinh ngạc cúi đầu nhìn một cái. Kỳ quái, như thế nào lại không thấy cửa? Hơn nữa khi nào thì nơi này được đặt thêm một tấm ván dóc?

Thấy hần bất động, Doãn Thức Câu nghi hoặc. "Làm sao vậy?"

"Trang chủ, không thấy cửa đâu." Giang Dung theo thực tế mà bẩm báo.

Doãn Thức Câu cúi đầu cũng thấy, cũng khơi mào lông mày. "Khi nào thì sửa?"

"Tiểu nhân cũng không rõ."

"Quên đi, đi vào trước đi."

"Vâng" Giang Dung cất bước đi vào võ đường, đang định hỏi Chiêu Quân chỉ định chỗ đem người đặt xuống.

Doãn Thức Câu ngẩng đầu nhìn người trong lòng, sáu ngày không thấy, tương tư như điên, nhưng là giờ phút này, trong lòng hần bận tâm nhất, là vì sao nàng gầy yếu? Vì sao tiêu tụy? Vết thâm trên mặt vì sao lại rõ ràng đến như thế?

"Đàm cô nương . . ."

Nàng nâng tay, ngăn hần nói lại.

"Ta bây giờ đang giận Doãn trang chủ, không muốn nghe không muốn nói chuyện với ngươi." Nàng thẳng thắn nói thẳng, quyết định phải tùy hứng, phải điều ngoa, làm cho hần thấy rõ ràng, nàng không phải nữ nhân trong bức vẽ không có sinh mệnh, không có tính tình như đứa trẻ như vừa rồi!

Doãn Thức Câu chấn động, kinh ngạc khẽ nhếch miệng. Nàng không muốn nghe hần nói, như vậy . . . hần phải như thế nào để hỏi nàng "Vì sao lại giận mình"? Phải như thế nào để hỏi nàng "Ta đã làm sai cái gì"?

"Ngươi gầy yếu đi rất nhiều, bị bệnh sao?" Cuối cùng cường không lại quan tâm, hần vẫn là về mặt lo lắng mờ mờ miệng hỏi.

Đàm Chiêu Quân trừng hần. "Ngươi không nghe thấy lời ta vừa mới nói sao?"

"Ta nghe thấy" tầm mắt của hần vẫn là giằng co ở trên mặt nàng. "Đàm cô nương bao lâu không ngủ rồi?"

"Ta nói ta đang giận ngươi, ngươi không nghe thấy sao?!"

"Ta có nghe thấy." Hần duỗi thẳng tay kéo cổ tay của nàng, đem nàng gần hơn, ngửa đầu nhìn nàng. "Nói cho ta biết, ngươi sinh bệnh sao? Hay là phát sinh chuyện gì?"

"Ngươi này . . . Ha! Thật sự là. . . ." Đàm Chiêu Quân rống to, nhưng rống lên một nửa thì nản lòng, rút tay về, dứt khoát ngồi xuống đất ngồi, giương mắt trừng hần. "Xem ra căn bản ngươi không biết ta là tức giận cái gì." Nàng hai tay ôm ngực, cổ ý nói như vậy.

Quả thực, đáy mắt Doãn Thức Câu hiện lên một chút kinh hoàng.

"Đàm cô nương, ta thực để ý, nhưng ta càng để ý ngươi có phải hay không đã phát sinh chuyện gì." Nâng tay mềm nhẹ đụng vào gương mặt của nàng, ngón cái của hần nhẹ nhàng xẹt qua vết thâm trên mặt nàng. "Ngươi đã nhiều ngày không có lấy gương soi mình? Có biết chính mình biến thành bộ dáng gì rồi hay không?"

"Rất xấu a? Làm bị thương mắt Doãn trang chủ phải không?" Nàng nhẹ nhàng mĩa mai.

Hắn nhủ mi, hai tay nâng mặt của nàng đem nàng gần hơn. "Ta xác định ngươi thật sự đang giận ta."

"Ui! Ngươi muốn vặn gãy cổ của ta à?" Đàm Chiêu Quân kháng nghị, hung hăng trừng hắn liếc mắt một cái. "Ta đương nhiên thật sự đang tức giận, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta nói giỡn chơi với ngươi sao?" Xoay người liếc một cái, nàng kéo tay hắn xuống, nhu nhu cổ. Đáng giận, hắn nhất định là cố ý!

Hắn hỏi, "Vì sao?" Nghĩ không ra khi nào thì mình chọc nàng không vui.

"Hừ! Không nói, chính ngươi tự nghĩ đi!" Nhảy dựng lên, nàng xoay người bước ra xa.

"Đàm cô nương!" Doãn Thức Câu khẩn trương kêu, nghĩ nàng muốn rời đi, nhưng không có, hắn thấy nàng đi đến cách đó không xa, một vật dùng một tấm vải đang phủ lên trên nên không rõ là vật gì.

Đó là cái gì? Mới vừa rồi tất cả sự chú ý của hắn đều ở trên người nàng, không chú ý tới trong võ đường khi nào nhiều hơn vật kia.

"Ta muốn đưa ngươi một món lễ vật." Đứng ở một bên, Đàm Chiêu Quân nghiêm túc nhìn hắn.

Hắn nhíu mày. "Đàm cô nương không phải đang giận ta sao?"

"Đây là hai việc khác nhau!" Trên mặt nàng vẽ hơi lúng túng, tiếp theo hung hăng trừng hắn. "Không cần chuyển hướng đề tài!"

Doãn Thức Câu nhìn cười không được. Nàng . . . thật đáng yêu.

Lại chứng kiến nàng thay đổi tính tình cùng bộ dạng nhanh chóng, hắn phát hiện mình càng vui càng yêu nàng hơn.

"Đáng giận!" Nhìn hắn nở nụ cười, Đàm Chiêu Quân lại không công "Quả nhiên là một cây làm chẳng nên non." Nàng lăm lăm, nghĩ tức giận như vậy muốn cãi nhau đều thực không thú vị chút nào nha!

"Cho ta xem lễ vật ngươi tặng cho ta đi, Đàm cô nương." Doãn Thức Câu mỉm cười nói.

Nàng đành phải không cam lòng không gạt đầu, lấy tay kéo mở tấm vải phủ.

Khi "Lễ vật" lộ ra thì Doãn Thức Câu lúc đầu có chút hồ nghi, nhưng sau khi cẩn thận xem kỹ, dần dần, mắt có chút hiểu rõ, đoán được mục đích sử dụng của "Lễ vật".

Về mặt hắn nháy mắt lạnh đi.

"Giang Dung, trở về phòng." Hắn lạnh lẽo hạ lệnh.

Giang Dung lập tức tiến lên, cúi đầu từ từ, lo lắng liếc Đàm cô nương một cái, cũng đoán ra vật kia là dùng làm gì. Hắn thực kinh ngạc Đàm cô nương thế nhưng lại muốn trang chủ ngồi lên vật kia đi chung quanh rêu rao, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì a? Ý định nhục nhã trang chủ sao?

"Đứng lại!" Đàm Chiêu Quân quát khế, giương mắt nhìn nam nhân ngồi ở lưng ghế. "Lễ vật này ngươi không có quyền cự tuyệt nhận, nếu không . . . ta cũng không để ý tới ngươi nữa!"

Doãn Thức Câu nhìn lại nàng, đau kịch liệt bị giấu dưới vẻ lãnh khốc.

"Giang Dung, còn đứng đó làm gì? Trở về phòng!" Hắn đông lạnh mệnh lệnh.

"Dạ, trang chủ."

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

"Doãn Thức Câu!" Đàm Chiêu Quân bỗng kêu to, cứ như vậy trừng mắt nhìn hắn, vì tâm ý mình lại bị đối đãi như vậy, nhưng điều thật sự làm nàng thương tâm là vì hắn không đếm xỉa đến uy hiếp của nàng.

Hắn căn bản không cần nàng để ý hay không để ý tới hắn, bởi vì nàng chẳng qua chỉ là vật thay thế, vật thay thế của một bức tranh mỹ nhân, chính xác là vậy . . .

Trước mắt dần dần biến thành một mảnh mơ hồ, sau đó thanh minh, lại mơ hồ, lại thanh minh, nước mắt nàng không tự giác cũng rơi như mưa, chính là

cổ chấp mở to mắt, nhìn thẳng cặp mắt nguội lạnh kia cho đến khi bọn họ ra khỏi võ đường.

Vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nàng che mặt cúi đầu khóc ròng.

Nước mắt của nàng hòa tan vô trang nguội lạnh của hấn, tiếng khóc thương tâm kia đánh tan tự tôn cao vợi của hấn.

Doãn Thức Câu nhắm mắt lại, than khẽ.

"Giang Dung."

Giang Dung dừng bước lại, trong tai cũng nghe thấy tiếng khóc lóc từ trong võ đường truyền đến.

"Vào đi thôi." Hấn không thể chịu đựng được việc làm nàng thương tâm như vậy, buộc lòng phải áp chế cảm xúc tự ti trong lòng.

Giang Dung lĩnh mệnh, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. "Dạ, trang chủ."

Lại bước vào võ đường, hấn theo bản năng bước nhẹ chân, ở cách khoảng Đầm cô nương chừng hai bước xa đem chủ tử đặt xuống, từ đầu tới đuôi Đầm cô nương vẫn chưa phát hiện, chỉ che mặt khóc nức nở.

Doãn Thức Câu vẫy tay, ý bảo hấn lui xuống trước đi, nhìn người trước mắt ngồi dưới đất che mặt khóc thương tâm thiên hạ, trong lòng hấn thật là tự trách, hấn bởi vì tự tôn . . . Không, là tự ti, hấn bởi vì tự ti, lại lựa chọn thương tổn nàng!

"Đừng khóc." Hấn thấp giọng mở miệng.

Đầm Chiêu Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn người chẳng biết lúc nào lại quay về.

"Người . . ." Nàng nghẹn ngào, "Người . . . không phải . . . đi rồi sao?"

"Người đang khóc ở đây, ta đi như thế nào được?" Doãn Thức Câu nâng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng.

"Ta nói . . . Người đi rồi, sẽ không để ý người, nhưng . . . người vẫn . . . đi rồi . . ." Nàng thương tâm lên án.

"Là ta không đúng, phá hư tâm ý người." Lau không hết cang làm nàng đỏ nước mắt, hấn cực kỳ đau lòng. "Đừng khóc, ta không ly khai, người muốn đưa ta lễ vật, ta nhận, người đừng khóc nữa."

Nghe vậy, Đầm Chiêu Quân quỳ lên, ôn nhu nâng hai gò má của hấn, một đôi mắt khóc hồng chấm chú nhìn thẳng vào mắt hấn.

"Người cảm thấy, ta đưa lễ vật này là để nhục mạ người sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hấn lắc đầu, "Người sẽ không như vậy." Điểm ấy hấn không chút nghi ngờ.

"Người biết ta sẽ không như vậy, nhưng vẫn cảm thấy bị nhục nhã, phải không?"

Nhẹ nhàng kéo tay nàng xuống, nắm trong tay, hấn cúi đầu, ôn nhu vuốt ve.

Đó chính là vấn đề của hấn, bởi vì hấn tự biết xấu hổ, khi ngồi ở trên ghế bình thường, cho dù hành động bất tiện, nhưng bên ngoài hấn vẫn giống người thường, chỉ khi nào ngồi trên cái ghế kia, giống như hướng người trong thiên hạ tuyên bố hấn là người tàn phế, đem phần tự ti nhất của chính mình lộ ra . . .

"Doãn Thức Câu, nhìn ta!"

Hấn từng chút, chậm rãi ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt nàng. Chỉ có nàng, dám đối với hấn vô lễ như vậy, hơn nữa đúng lý hợp tình kiều ngạo như vậy.

"Người nghe rõ ràng cho ta, không ai có thể nhục nhã người, có thể nhục nhã người, chỉ có chính người." Đầm Chiêu Quân nghiêm túc nói: "Hai chân tàn thì thế nào? Thực mất mặt sao? Phải nhận mệnh, bản thân chỉ được ở trong phòng không thể gặp người sao?"

"Đầm cô nương . . ."

Một tay nàng đập nhẹ vào môi của hấn.

"Hiện tại ta không muốn nghe người nói, người ngoan ngoãn nghe cho ta! Ta cho người biết, về sau ta muốn cuộc sống như thế nào." Nàng nghiêm túc nhìn hấn.

"Về sau, ta muốn cùng người chơi cờ, vẽ tranh; ta muốn cùng người xem sổ sách công văn buôn bán, người dạy ta làm ăn buôn bán như thế nào; khi ta muốn giáo huấn hai cái đệ đệ không ra gì kia của người thì người phải ủng hộ ta, cùng ta đứng trên một trận tuyến; người không thể luyện võ, có thể dạy ta, ta sẽ luyện, về sau ta sẽ bảo vệ người; ta còn muốn người phân ra hơn phân nửa công việc cho đệ đệ người, dành ra nhiều thời gian theo giúp ta tản bộ, ngắm hoa, đập thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), còn muốn cùng ta ra phố, tham gia chương khánh (các lễ hội quan trọng như lễ thành lập, chúc mừng, ...), cho dù là tết đầu năm hay tết hoa đăng, tết đầu mùa, đoan ngo hay đua thuyền rồng, lễ Vu Lan, lễ thần linh, Trung thu ngắm trăng, ..., ta đều

không cho người bỏ qua, trừ phi ta lười xuất môn."

Doãn Thức Câu trong lòng chua xót, hốc mắt có chút nóng lên, nàng vừa nói, trong đầu hẳn liền nghĩ đến hình ảnh kia, nếu có thể làm được thì thật hay bao nhiêu, nếu sớm nhận thức nàng, trước khi mình bị phế có thể nhận biết nàng, hẳn nhất định sẽ không chút do dự cùng nàng làm bất cứ việc gì nàng muốn, nhưng bây giờ . . . đã quá muộn.

"Không cần nói người làm không được!" Nàng vừa lớn tiếng quát, đứng lên, đi đến mở ra ghế có bánh xe kia, đem nó đưa đến trước mặt hắn. "Có nó, người sẽ làm được!"

Doãn Thức Câu trừng mắt nhìn cái ghế, giống như nó là vật quái dị có thể ăn thịt người, thân mình căng thẳng, không thể nhúc nhích, ngay cả hai tay cũng không thể duỗi ra được.

"Thức Câu." Nàng mềm mỏng khẽ gọi tên hắn.

Cả người hắn chấn động, gương mặt nhìn nàng, rõ ràng thấy mắt nàng đầy vẻ ôn nhu.

"Ta hy vọng nhất là thời điểm chúng ta báỉ đường, người có thể "chính mình" cùng ta báỉ đường." Nàng hướng hắn vron một bàn tay, ôn nhu nói nhỏ, "Thử cho ta xem, được không?"

Mình và nàng báỉ đường, ngồi trên cái ghế kia?

Trừng mắt nhìn cái ghế quái dị kia, lại nhìn thấy tay nàng vron đến trước mặt hắn, Doãn Thức Câu đột nhiên hít mắt lại, thấy tay nàng từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay đầy các vết thương nhỏ.

"Có chuyện gì xảy ra với tay người?" Hắn bắt lấy tay nàng, vội vàng hỏi.

Nàng cố tình bình thản nói không kiêng dè. "Có chút chi tiết thợ thủ công không biết xử lý như thế nào, chỗ máu chốt là ý tưởng của ta, bản thiết kế là do ta vẽ, chỉ có ta biết chính xác là như thế nào, cho nên ta cùng bọn họ cùng nhau nghiên cứu, tự hỏi làm như thế nào, cùng nhau động thủ, những thứ này là do không cẩn thận làm cho các mảnh gỗ quẹt làm cho bị thương."

"Vì ta . . ." Hít một hơi thật sâu, Doãn Thức Câu cố đè xuống sóng nhiệt xông lên hốc mắt, lại kiềm chế không được lòng tràn đầy kích động.

Hắn đã đoán được nàng vì sao gầy yếu tiêu tụy, vì sao vẻ mặt mệt mỏi, đã nhiều ngày nàng là đi sớm về trễ, mất ăn mất ngủ vì hắn làm cái ghế này có thể làm cho hắn hành động tự do, mà ngay cả cửa võ đường cùng sườn dốc, cũng đều là mới được cải biến để cho hắn ngồi trên cái ghế kia có thể tự do xuất nhập.

"Đưa ngọc, liền vì ta, hao hết tâm tư như vậy, người thật sự . . . thật là ngu . . ."

"Mới không phải vì người đâu!" Hướng hắn nhăn cái mũi, nàng ngồi lên cái ghế có bánh xe, chuyển động bánh xe, ở bốn phía hắn chuyển vài vòng, lại dùng thành quả hai ngày này luyện tập, đến tại chỗ xoay quanh, sau đó không sai chút nào đứng ở trước mặt hắn.

Doãn Thức Câu kinh ngạc nhìn nàng kiểm soát cái ghế một cách lưu loát, không nghĩ tới ghế này có thể chuyển động trôi chảy như vậy.

"Ta là vì chính ta, ta không phải đã nói muốn người theo giúp ta làm rất nhiều việc sao?" Nàng nở nụ cười, đứng dậy đem ghế có bánh xe đến bên cạnh hắn. "Thử cho ta xem, được không?"

Nhìn cái ghế một hồi, hắn mới khàn giọng nói: "Ta không biết ngồi lên như thế nào."

"Việc này đại khái cần luyện tập, nhưng bây giờ . . ." Nàng dừng lại, gương mặt nhìn hắn. "Ta gọi Giang Dung vào, có thể chứ?"

Hít sâu vài hơi, Doãn Thức Câu mới chậm rãi gạt đầu.

Đàm Chiêu Quân vui sướng, xúc động gương tay ôm quanh hắn, gấp đôi mắt kính ngạc của hắn mới đỏ mặt buông ra, chạy đến cửa gọi người vào.

Nhìn bộ dáng nàng cao hứng, giầy dựa trong lòng Doãn Thức Câu đột nhiên tiêu tán hết, nghĩ bộ dạng nàng mới vừa rồi linh hoạt kiểm soát chuyển động ghế, không tự chủ được trong đầu hiện lên cảnh tượng hắn cùng nàng cùng nhau tản bộ, ngắm hoa, đạp thanh, cùng làm nhiều chuyện tốt.

Trong lòng hắn bắt đầu có chờ mong. Không phải không khả năng, phải không?

Bích Liễu sơn trang gần nhất bốn phía tu sửa, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, đem tất cả cầu thang hoặc chướng ngại nơi bậc cửa diệt trừ, không phải chỉ đổi thành bằng phẳng mà hơn nữa tạo thành sườn dốc nhẹ, làm tốt thuận tiện để trang chủ "Tòa giả" (ngồi điều khiển) đi chung quanh, mà địa phương đầu tiên hoàn thành chính là Hạng viện cùng Hà viện.

Chuyện thành thân đồng thời cũng được chuẩn bị bùng bùng khí thế, nghe nói, chờ ngày sơn trang tu sửa hoàn thành cũng chính là ngày trang chủ thành thân.

Vì thế, mọi người đều vội loay hoay sửa đầu mẻ trán, ngay cả Đàm Chiêu Quân cũng không ngoại lệ, bởi vì nàng phải đi khắp sơn trang, ghi lại tất cả những chỗ cần cải biến, dẫn đo suy tính một chút, phụ trách vẽ ra thiết kế cải biến.

Bè bọn nhiều việc, nhưng luôn luôn có lúc kết thúc, tựa như hiện tại.

Chỗ cuối cùng trong bức tranh đã hoàn thành, Đàm Chiêu Quân quăng bút, đứng lên, cả người hướng giường êm bên cửa sổ đánh lên.

"Ta mau mệt chết đi được, mệt mỏi quá mệt mỏi quá nha!" Nàng ghé vào trên giường hét lớn. "Thu Phong, giúp ta xoa xoa, cổ của ta giống như muốn chặt đứt."

"Tiểu thư, ngài vẽ suốt một đêm nha, thậm chí đi ngủ cũng không ngủ, không phiền lụy mới là lạ chứ." Thu Phong lẩm bẩm, đi đến trước giường mát xa cho chủ tử.

"Ta muốn chấm dứt nhanh chút a!"

Thu Phong giễu cợt. "Nhanh chút chấm dứt bỏ đi tìm Doãn trang chủ, phải không?"

"Đúng vậy!" Nàng thành thật thừa nhận.

"Tiểu thư, nếu ngài thật sự lén lút lập gia đình như vậy? Lão gia nếu biết tâm nhất định sẽ rất đau đớn." Thu Phong thờ dãi.

"Có biện pháp nào đây, hiện tại cha ta đang trong đại lao a!" Nàng đáp lời, lực đạo mát xa vừa vặn, làm nàng thoải mái mắt nhắm lại.

"Vậy cũng nên chờ cứu ra lão gia sau mới thành thân thôi! Có tất yếu phải vội vã như vậy, nhất định phải lập tức thành thân sao?" Nàng thật sự không hiểu nổi, làm sao phải quyết định chiếm giữ như vậy, tuyệt không giống Tam tiểu thư.

Từ từ nhắm hai mắt, nàng ngửi điệu chuyển trầm. "Thu Phong, chuyện này ngươi không cần nhiều miệng."

"Nhưng tiểu thư, Thu Phong thực lo lắng a! Từ sau khi đi vào Bích Liễu sơn trang, ngài cũng trở nên không giống Tam tiểu thư Thu Phong nhận thức."

Đàm Chiêu Quân nghi hoặc, "Có sao?" Trừ bỏ trước mặt Doãn Thức Câu, nàng ngẫu nhiên sẽ cố ý bày ra mỹ mạo bên ngoài của mình, không biết chính mình có cái gì không giống mình a! Còn nghiêm trọng đến không giống mình trước kia, quá khoa trương đi?

"Đương nhiên là có, trước kia Tam tiểu thư đối nam nhân luôn chẳng thèm ngó tới, nhưng bây giờ lại mỗi ngày hướng Hạnh viện chạy đi, chủ động quần quít lấy Doãn trang chủ, còn thay hẳn làm nhiều chuyện như vậy, trước kia Tam tiểu thư căn bản không có khả năng vì một người nam nhân trả giá nhiều như vậy."

"Đó là bởi vì ta thích hẳn nha!" Nàng đương nhiên trả lời. Tuy rằng quần quít lấy Doãn Thức Câu là vì kế hoạch săn chồng cần đến, nhưng chuyện khác, hoàn toàn là xuất phát từ thiện tình của nàng, hay là nàng trước khi đối với chính mình thừa nhận thích hẳn cũng đã bắt đầu làm.

"Tiểu thư, ngươi thật không e lệ!" Người nói mặt mũi không hồng, người nghe lại đỏ mặt.

"Đây là sự thật a, có cái gì thật kinh khủng sao?" Đàm Chiêu Quân ách xì một cái. "Được rồi, ta ngủ một chút, ngươi không cần ở lại chỗ này."

"Vậy Thu Phong đi xuống." Lấy chân bông thay tiểu thư đắp lên nàng mới lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Không khí bay tới mùi hoa tự nhiên, Đàm Chiêu Quân dần dần ngủ say . . .

"Uy! Nha đầu!" Đột nhiên, một tiếng kêu to khàn khàn truyền đến.

Nghe tiếng, Đàm Chiêu Quân đột nhiên mở mắt ra, buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, vội không ngừng theo trên giường bò dậy, đã nhìn thấy trên bệ cửa sổ ngồi một cái . . . lão nhân.

"Quý Đầu Con! Làm sao ngươi lại ở chỗ này?" Nàng kinh ngạc kêu. "Wow! Da gương mặt ngươi hôm nay thật đáng yêu nha! Nếp nhăn này đó đều đều, cả khuôn mặt tìm không thấy một chỗ không nhăn nha!" Tầm tắc lấy làm kỳ ti mỉ xem xét da mặt kia.

Quý Đầu Con thật ra là tên hiệu nàng đặt cho hắn, ai bảo lúc trước hỏi hắn xưng hô như thế nào, hắn nói không nhớ rõ, dù sao bất kể là thật sự không nhớ rõ, hay là không nghĩ nói cho nàng biết cũng không quan hệ, chỉ là một cái xưng hô nha, vậy đặt một cái là được.

Mà sở dĩ nàng gọi hắn là Quý Đầu Con, cũng không quan hệ tuổi tác, mà là bởi vì hắn luôn lảm la lảm lét, luôn nghĩ chút mưu ma chước quỷ.

"Ngươi vào bằng cách nào? Thủ vệ Bích Liễu sơn trang coi như không tệ nha! Ngươi không có bị người ngăn lại sao?"

"Làm ơn, ta Quý Đầu Con là thần thánh phương nào, những cái tiểu quỷ này ngay cả bóng dáng ta cũng không nhìn thấy." Quý Đầu Con hừ lạnh nói, rất là oai.

"Là nha là nha, ngài thần công cái thế, thiên hạ đệ nhất, được rồi đi!" Đàm Chiêu Quân đáp có lệ, tuyệt không tin tưởng, bởi vì trừ bỏ ngoài khinh công, nàng chưa từng gặp qua Quý Đầu Con dùng qua võ công gì, nhưng thật ra dịch dung thuật số một là được. "Ngươi đến tìm ta?"

Quý Đầu Con bấm tay bắn một chút cái trán của nàng. "Vô nghĩa, chúng ta không phải ở trong này sao?"

"Rất đau nha!" Đàm Chiêu Quân sờ trán kháng nghị. "Người tìm ta làm chi !"

"Nghe nói người phải lập gia đình?"

"Tin tức người thật đúng là linh thông, làm sao mà biết là ta?" Nàng còn tưởng rằng người ở bên ngoài chỉ biết là Doãn Thức Câu muốn thành thân mà thôi.

"Vốn không biết, bên ngoài chỉ truyền nói Bích Liễu son trang trang chủ muốn thành thân thôi, bắt quá hiện tại ta đã biết." Hấn vẻ mặt cười gian.

Đàm Chiêu Quân xoay người liếc một cái. "Cho nên a?"

"Người đã sắp trở thành trang chủ phu nhân, kia còn nợ ta một cân Vân Đình trà đi!"

"Thì ra là đến đòi nợ a!" Nàng thở dài. "Được rồi, buổi tối người tới nữa lấy." Xem ra phải cùng Doãn Thức Câu hỏi trà .

"Hà! Nha đầu, người thành thân là vì trả nợ sao?" Quý Đầu Con đột nhiên hỏi.

"Lúc đầu là vậy, nhưng hiện nay không phải!" Nàng cũng không giấu diếm, nàng cùng Quý Đầu Con là anh em kết nghĩa, thỉnh thoảng cùng nhau lập mưu chơi đùa, nhưng rất ít giấu diếm đối phương.

Quý Đầu Con hì hì cười. "Vậy sao, nha đầu thích người ta."

"Đúng vậy, không được sao?"

"Được chứ, đương nhiên được, tiếp tục cũng không sao, nhưng thật ra tướng công tương lai của người suy cho cùng được không?" Nói xong lời cuối cùng, nhưng hấn lại bắt đầu có giọng điệu đùa cợt.

"Nghe nói là được, bắt quá vẫn phải đợi đêm động phòng hoa chúc qua đi mới biết được." Xong pha giang hồ lâu, nàng đã sớm đổi với lời này thờ ơ. "Người muốn ở Hàm Dương chơi bao lâu? Có muốn ta gọi người chuẩn bị khách phòng cho người ở lại hay không?"

"Không cần chuẩn bị phòng, ta thói quen lấy trời làm nhà, chờ lấy được Vân Đình trà, uống xong rượu mừng của người sẽ đi." Quý Đầu Con vội khoát tay cự tuyệt.

"Được rồi." Đàm Chiêu Quân cũng không miễn cưỡng hấn. "Bên cạnh ta hiện không có thân nhân ở, có người ở đây, ta cũng vậy cảm thấy an tâm chút."

"Ai hừm! Xú nha đầu, người không cần có ý định hại ta khóc!" Quý Đầu Con giả bộ động tác nhu nhu cái mũi. "Quên đi quên đi, tiếp đón đã xong, ta đi thôi!" Nói vừa xong, nhanh như chớp người đã không thấy.

Trùng mắt nhìn, Đàm Chiêu Quân thở dài một hơi, một lần nữa lại nằm xuống giường, nhưng buồn ngủ đã sớm mất hết.

"Quên đi, đi Hạnh viện."

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

"Ta muốn một cân Vân Đình trà." Vào Hạnh viện, Đàm Chiêu Quân liền đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát nói.

Đang cúi đầu phê duyệt sổ sách Doãn Thức Câu nghe tiếng, chỉ gật gật đầu, liền mở miệng phân phó Giang Dung.

"Giang Dung, đi lấy một cân Vân Đình trà lại đây."

"Trang chủ, tiểu nhân lại chỗ tổng quản lấy được không?" Bởi vì Vân Đình trà ở chỗ tổng quản là loại kém nhất nhưng đương nhiên so với các loại trà khác, Vân Đình trà này vẫn còn hơn rất nhiều.

"Không cần, lấy ở chỗ ta."

Đàm Chiêu Quân tò mò. "Như thế nào? Vân Đình trà chỗ nào phân biệt khác nhau sao?"

"Chỗ Trang chủ là trà xuân năm nay, chỗ tổng quản đều là hạ trà, còn lại chỗ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia là đông trà."

"Vậy thu trà đâu?" Nghe nói Vân Đình trà là một năm bốn mùa đều có thể thu hoạch.

"Thu trà dùng để lễ tặng, đã sớm không còn."

"Oh, thì ra là vậy !" Kỳ thật vừa nghe như vậy, đại khái nàng đã hiểu là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cố ý hỏi.

"Cấp bậc Vân Đình trà chia làm bốn loại, cao cấp nhất chính là trà xuân, sau là đông trà, sau đó là thu trà, cuối cùng là hạ trà." Giang Dung ngốc ào ào giải thích.

"Ah! Cho nên ta chỉ xứng uống hạ trà, ý tứ ngươi là vậy phải không?" Nàng cười mị mị gầy gầy ngón tay.

"Oh?" Giang Dung nhất thời nghẹn lời, thu được chủ tử cho hắt một ánh mắt "Xứng đáng", lại khóc không ra nước mắt. "Tiểu nhân . . . đi lấy trà, trà xuân." Nói xong, hòa tóc chuồn mất.

"Trực tiếp mang đến Hà viện, để trên bàn ta, cảm ơn." Đàm Chiêu Quân đối với bóng lưng của hắt kêu.

"Vâng!" Giang Dung hô đáp lại, người lập tức đã vọt đến phía sau.

"Hi hi." Đàm Chiêu Quân thấy thế, nhin cười không được. Hừ hừ, hừ chết ngươi!

"Giang Dung không có ý tứ kia, bởi vì sản lượng trà xuân cho tới nay đều rất ít, cho nên chỉ có ở chỗ ta."

"Ta biết hắt không ý tứ này." Nàng cũng không có tức giận, chỉ muốn trêu hắt một chút thôi. "Sản lượng trà xuân năm nay bao nhiêu?" Sản lượng ít nhưng cũng có chừng trăm cân đi?

"Tám cân."

"Ah?" Nàng vốn tưởng rằng mình nghe lầm, gặp Doãn Thúc Câu cười yếu ớt gật đầu, mới xác định không có nghe sai. "Ít như vậy? Vậy ngươi hỏi cũng không hỏi đưa một cân cho ta ?!"

"Không cần thiết hỏi, ngươi muốn liền cho ngươi, không sao." Hắt tâm tình tốt cười nói.

Nhìn hắt như vậy, ngược lại Đàm Chiêu Quân cảm thấy thật xin lỗi, chủ động đem dụng ý nói cho hắt biết. "Ta là muốn đưa cho ngươi, tặng cho một anh em kết nghĩa của ta, võ công của ta là do hắt dạy."

"Là sư phụ ngươi?"

"Không phải, không báai sư, hắt cũng chỉ dùng đầu lưỡi dạy ta mà thôi." Cho nên nàng mới nói chưa thấy qua võ công của hắt a!

"Không sao, ngươi muốn đưa, chắc phải có lý do."

"Ngươi đã nói như vậy, ta không khách khí nhận lấy." Nàng cười nhìn hắt. "Ngươi đối với ta thật tốt."

Doãn Thúc Câu cười với nàng, lại tiếp tục cúi đầu xem xét sổ sách buôn bán.

Tay chống cằm, nhìn hắt chăm chú bận rộn, không biết qua bao lâu, Đàm Chiêu Quân dần dần cảm thấy nhàm chán.

"Nghe nói Hoa vương hoa mẫu đơn ở trong vườn Mai trang kia ngày hôm nay nở hoa rồi."

"Phải không?" Doãn Thúc Câu thuận miệng đáp, một quyển sổ buôn bán đã được xem xong đặt xuống một bên, lại lập tức cầm một quyển khác, nhưng chưa kịp mở ra đã bị một cánh tay mảnh dẻ xinh đẹp đoạt lấy. "Chiêu Quân?"

"Doãn trang chủ, ngươi có phải đã quên ta còn giận ngươi hay không?" xếp lại quyển sổ vứt xuống một bên, mắt hạnh nàng tròn trừng hắt.

"Giận ta?" Doãn Thúc Câu rất kinh ngạc. Vừa mới không phải hoàn hảo tốt sao? Không phải nàng vừa nói "Ngươi đối với ta thật tốt", lại như thế nào vô duyên vô cớ liền tức giận? "Vì sao?"

"Giời! Ngươi căn bản không nghĩ ra ta tức giận cái gì đúng hay không?" Đàm Chiêu Quân lập tức trở nên giận dữ. "Ngày đó ở vô đường, ta không phải đã nói muốn chính ngươi nghĩ sao? Ngươi căn bản không quan tâm!"

Hắt lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. "Thì ra là giận vì sự kiện kia! Nhưng ta nghĩ . . . đã không còn việc gì rồi mà."

"Làm sao có thể không có việc gì! Ngươi đã giải thích với ta rồi sao? Không có phải không! Ngươi căn bản ngay cả vì sự tình gì làm ta tức giận cũng không biết!" Nàng hai tay vòng ngực, mặt phồng lên vì giận dữ.

Hắt có chút đau đầu. "Chiêu Quân, ngươi liền trực tiếp nói cho ta biết chuyện gì chọc giận ngươi tức giận, không phải được rồi sao?"

"Không cần, chính ngươi nghĩ xem ngươi có chuyện gì thực xin lỗi ta, chính mình khai nhận." Nàng cố ý không nói, chính là rút bút trên tay hắt vứt xuống

một bên. "Hiện tại, ta muốn đi Mai trang ngắm mẫu đơn."

"Ta phải hai gã hộ vệ cùng đi với ngươi"

"Không, ta muốn ngươi đi với ta."

Trên mặt Doãn Thúc Câu hiện lên một tia khó xử.

Nàng thờ dãi: "Ngươi vẫn không nghĩ xuất môn sao"

"Không phải. Đúng vậy mặc dù có chút nhút nhát, nhưng ta đã hứa với ngươi nhất định sẽ làm." Ở trước mặt nàng, thừa nhận chính mình sợ sệt đúng là một sự kiện tự nhiên. "Nhưng thật sự ta phân thân không được, chờ ta xử lý xong công việc, chúng ta mới đi được không?" Hắn bắt đầu đi nhìn một cái bàn đầy sổ sách.

"Không được." Nàng lập tức phủ quyết. "Trừ phi đem việc làm ăn của Bích Liễu sơn trang chấm dứt hơn một nửa, nếu không công việc của ngươi vĩnh viễn đều làm không xong."

"Ít nhất để cho ta đem công việc trên bàn này xử lý tốt trước . . ."

"Đến lúc đó trời đã tối đen, ngắm hoa gì nữa!" Đàm Chiêu Quân phiết môi, đột nhiên linh quang chợt lóe. "Chỉ cần đem công việc trên bàn giải quyết xong, ngươi sẽ theo ta ra ngoài phải không?"

"Ừ." Hắn gật đầu.

"Vây đơn giản!" Cười giảo hoạt, nàng lập tức quay đầu kêu to. "Giang Dung, đi tìm năm người lại đây." Một bên phản phó, một bên nàng cũng động thủ, liên tục rút ra mấy quyển sổ, xếp thành một đồng đặt bên trái bàn.

"Dạ?" Vừa mới vào cửa Giang Dung nhìn phía chủ tử.

Doãn Thúc Câu tuy rằng không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng vẫn đối với hắn gật đầu, muốn hắn làm theo.

Đội Giang Dung lĩnh mệnh đi ra ngoài tìm người, Doãn Thúc Câu mới hỏi: "Chiêu Quân, ngươi cần người đến tính làm cái gì? Bọn họ không có khả năng giúp ta phê duyệt các khoản sổ sách đó."

"Ta đương nhiên biết chuyện này, làm sao ta ngu đến như vậy được!" Đàm Chiêu Quân liếc trắng mắt, thấy Giang Dung dẫn năm người bước nhanh gấp trở về, lập tức vui vẻ ngoắc. "Toàn bộ các người lại đây, mỗi người chuyển một chồng, đem chúng trở về phòng ghi chép sổ sách giao cho Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia xử lý."

Doãn Thúc Câu cuối cùng hiểu "Biện pháp giải quyết" của nàng.

"Chiêu Quân, Thúc Hoa cùng Thúc Kiều bề bộn nhiều việc . . ."

"Nhưng không nhiều bằng ngươi, hơn nữa bọn họ còn độc thân, không giống như ngươi có vị hôn thê cần chăm sóc." Nàng đứng lý hợp tình chỉ huy người. "Chồng bên trái kia lưu lại, toàn bộ còn lại chuyển đi hết."

Vị hôn thê . . . Nghe nàng tự xưng như vậy, Doãn Thúc Câu ánh mắt nhu hòa, biểu tình cũng mềm mỏng.

Nhìn trên bàn chồng chất như núi gì đó không đến ba lượt chuyển đi chỉ còn vài quyển nàng lựa ra, hắn nhìn không được cười hỏi: "Cho nên, nhiều đó chính là công tác ta hôm nay?"

"Đúng, chờ ngươi theo giúp ta ngắm hoa về, ta lại cùng ngươi xử lý công việc." Đàm Chiêu Quân thực đầy nghĩa khí vỗ ngực.

Tưởng tượng Nhị đệ cùng Tam đệ thấy sổ sách này chuyển trở lại khi đó có thể sẽ có biểu tình gì, Doãn Thúc Câu liền không nhịn được muốn cười. "Thúc Kiều hội phát cuồng, ta xem chúng ta nên nhanh chóng xuất môn đi."

"Giang Dung, nhanh chút thay trang chủ chuẩn bị." Đàm Chiêu Quân vui vẻ nhảy dựng lên, thấy Giang Dung vừa vặn trở về, lập tức phản phó. "Ta cũng quay về Hà viện chuẩn bị, một khắc sau gặp tại cửa Hạnh viện."

"Tốt." Nhìn theo bóng dáng nàng nhảy nhót rồi đi, Doãn Thúc Câu tươi cười không ngừng.

Hắn biết hiện nay mỗi người đều vội vàng sửa đầu mặt, ngay cả nàng cũng giúp đỡ mọi người, đã nhiều ngày cùng hắn không đi ra khỏi cửa, mà phương thức hắn bồi thường cho nàng cũng chỉ là hết bận rộn công việc, cùng nàng chơi cờ.

Cũng bởi biết như vậy cho nên cho dù trong lòng hắn đối với xuất môn vẫn cảm thấy không yên như cũ nhưng hắn vẫn đáp ứng nàng. Mà thấy bộ dạng nàng vui vẻ, cho dù biết lần này xuất môn chính mình sẽ trở thành chú mục tiêu điểm, thậm chí bị mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, hắn cũng không quan tâm.

"Trang chủ, tiểu nhân giúp ngài thay quần áo." Giang Dung đang cầm xiêm y, từ sau khi gặp chuyện không may, đây là lần đầu tiên trang chủ ra trang, ngay cả hắn cũng khẩn trương lên. "Trang chủ xin yên tâm, tuy rằng bên ngoài không giống trong sơn trang khắp nơi đều sửa lại sườn dốc, nhưng tiểu

nhân cao lớn khí lực nhiều, cho dù gặp bất cứ cầu thang gì, tiểu nhân vẫn hoàn toàn nhấc ghế đưa lên được."

"Ừ, vậy làm phiền người, Giang Dung." Hắn gật đầu mỉm cười. Kỳ thật Giang Dung vốn là hộ vệ của hắn, sau khi gặp chuyện không may Giang Dung vẫn luôn tự trách ngày ấy không ở bên cạnh hắn, cho nên kiên trì lưu lại làm người hầu của hắn, bắt đầu chiều cố cuộc sống hàng ngày của hắn, đối với Giang Dung mà nói, thật sự là đại tài tiểu dụng (khả năng nhiều nhưng chỉ sử dụng một ít thật là lãng phí). "Đợi lát nữa Thúc Kiều chắc sẽ đi qua, động tác chúng ta nhanh lên một chút."

Không đến một khắc, một hàng bốn người chạm trán ở cửa vào Hạnh viện, chậm rãi từ cửa sau chuẩn mất.

Cùng thời khắc đó, trong phòng ghi chép sổ sách đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó Doãn Thúc Kiều vọt ra, hướng Hạnh viện bay vút đến.

Chỉ tiếc, chậm một bước, Hạnh viện đã là vườn không nhà trống, không thấy bóng dáng một ai.

Bạn đang đọc truyện *Chiều Quân Sơn Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Hắn lập tức lại xông tới Hà viện bên cạnh, cũng không thấy Đàm Chiêu Quân cùng cái tỷ nữ kia của nàng.

Hắn nổi giận thuận tay chụp một người hầu ở Hà viện. "Người đâu?!"

"Tam thiếu gia là chỉ . . . Đàm cô nương sao?" Tỷ nữ xác nhận.

"Vô nghĩa! Nàng đâu? Có phải Trang chủ cùng nàng ở một chỗ hay không?"

"Đúng vậy, mới vừa rồi Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe cho trang chủ, Thu Phong cũng đi theo, Đàm cô nương thì ở bên cạnh trang chủ, hai người nắm tay nhau thật chặt!" Tỷ nữ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, nhịn không được che miệng cười, đã quên tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm. "Đàm cô nương nói Hoa vương Mẫu đơn ở Mai trang rốt cục nở hoa rồi, cho nên vừa rồi bốn người bọn họ từ cửa sau ra ngoài, muốn tới Mai trang ngắm mẫu đơn."

Doãn Thúc Kiều nhất thời ngẩn ra. Đến Mai trang ngắm hoa?

Cho nên, đại ca ngồi trên ghế có bánh xe kia . . . ra cửa?!

Đàm Chiêu Quân a Đàm Chiêu Quân! Coi như người giỏi!

"Tốt! Doãn Thúc Kiều ta thật sự phục người rồi!"

Cho dù mùa mẫu đơn sắp kết thúc, nhưng khắp nơi hoa mẫu đơn vẫn còn nở rộ như cũ, trên đường các mỹ nhân người người đều cài hoa, ganh đua sắc đẹp, cử chỉ đầu hoa này thật là thú vị.

Kết quả, bọn họ không đến Mai trang ngắm mẫu đơn mà lại đi dạo trên đường.

Trong dự đoán, từng đạo ánh mắt có tò mò có kinh ngạc phóng lại hướng bọn họ, tất cả đều hướng về phía Doãn Thúc Câu đi lại mà xem, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thứ này, hơn nữa có người nhận ra Doãn Thúc Câu, vì thế bắt đầu có người xì xào bàn tán, chỉ trỏ.

Doãn Thúc Câu vẻ mặt kiên cường không chút thay đổi, Đàm Chiêu Quân cố tình như là không thấy gì hết, một tay lôi kéo tay hắn, thật vui vẻ thăm từng quầy hàng, thỉnh thoảng hơi gặp người hỏi ý kiến của hắn, nàng cười tươi xinh đẹp, bộ dáng cùng đôi mắt đẹp đầy trông đợi dần dần hấp dẫn hầu hết tuyệt đại đa số ánh mắt hiếu kỳ khỏi trên người Doãn Thúc Câu, tình huống này làm cho hắn rốt cục thoáng buông lỏng một chút.

"Ai nha! Đây không phải Thúc Câu hiền chất sao?" Đột nhiên, một thanh âm vang dội truyền đến, ngay sau đó một người đàn ông trung niên gạt đám người hai bên đi đến trước mặt bọn họ. "Hiền chất, đúng là người!"

Về mặt Doãn Thúc Câu vừa mới buông lỏng lập tức lại trở nên cứng nhắc.

Thanh âm căng thẳng, hắn khách khí chấp tay làm lễ. "Tư Mã tiên bối."

Tư Mã? Đàm Chiêu Quân chau mày, họ này có vẻ quen tai.

"Đã lâu không gặp người, từ . . ." Tư Mã Thịnh mang vẻ mặt nhớ lại.

"Thức Câu, vị này là?" Đàm Chiêu Quân không nhanh không chậm ngắt lời người mới tới đang chuẩn bị bắt đầu nói "Nhớ năm đó".

"A? Cô nương này . . ." Tur Mã Thịnh lúc này mới chú ý tới nữ nhân đứng ở bên cạnh, nguyên là khi bị ngắt lời đang rất không cao hứng nhưng khi chăm chú nhìn lên, thật giật nảy mình a! Như thế nào có cô nương đẹp như vậy, dù cho kiến thức hần rộng rãi, mỹ mạo giống như vậy vẫn hiếm thấy nha.

"Tur Mã tiền bối, vị này là hôn thê của vãn bối; Chiêu Quân, vị này là Tur Mã tiền bối, Tur Mã phủ là võ lâm danh môn thế gia, đối với giang hồ võ lâm có công hiển rất nhiều." Doãn Thức Câu vì hai người giới thiệu, vẻ mặt khẩn trương có chút hòa hoãn trở nên tương đối tự nhiên.

"Vị hôn thê" ba chữ rơi vào trong tai mọi người, tiếng bàn luận xôn xao kia càng thêm vang dội .

"Vậy cũng thật là, không nghĩ tới hiền chất có thể có giai nhân này, thật sự thật đáng mừng." Tur Mã Thịnh cứng mặt nhưng lập tức lại khôi phục khuôn mặt tươi cười. "Đúng rồi, buổi trưa ta ở Thụy Thăng từ lâu bày biện mấy bàn tiệc rượu, mời hiền chất nhất định phải đến, rất hân hạnh được đón tiếp." Tur Mã mở to miệng mời, từ trong ngực rút ra thiệp mời đưa cho hần.

Doãn Thức Câu nhìn thoáng sơ qua nội dung thiệp mời. "Thì ra là tiệc mừng Tur Mã tiền bối có thêm kim tôn (cháu trai), chúc mừng tiền bối."

"Ha ha, đứa con chẳng ra gì kia cuối cùng cũng làm được một chuyện công hiển cho Tur Mã gia!" Tur Mã Thịnh ha ha cười không ngừng, theo vẻ mặt đó có thể nhìn ra được đây chỉ là lời nói khách sáo, người con "không ra gì" kia luôn làm cho hần phi thường hài lòng, vẫn rất lấy làm kiêu ngạo.

"Tur Mã tiền bối khách khí, theo phẩm chất bất phàm của Ân huynh, Tur Mã tiền bối nên lấy làm kiêu ngạo mới đúng." Doãn Thức Câu cười nhạt đáp lời.

"Đâu phải, nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ân nhi cũng có thành tựu, Ân nhi cũng sẽ không có cơ hội cưới được Thụy Lăng . . ." Nói đến đây, biểu tình Tur Mã Thịnh đột nhiên có vẻ có chút xấu hổ, còn liếc Đàm Chiêu Quân liếc mắt một cái. "Không nói chuyện này, hiền chất nhất định phải tới biết không?"

"Đa tạ tiền bối, nhưng mà ..."

"Không có nhưng nhị gì hết, hiền chất không đến chính là xem thường ta!" Tur Mã Thịnh cường ngạnh ngắt lời của hần.

"Việc này . . ." Doãn Thức Câu có chút khó xử, giương mắt nhìn vị hôn thê bên cạnh. Hần thì không sao cả nhưng nếu nàng không bằng lòng, hần cũng không muốn miễn cưỡng nàng. "Chiêu Quân?"

"Người làm chủ là được." Đàm Chiêu Quân lộ ra một cái mỉm cười xinh đẹp, nếu hần sẵn lòng trước mặt mọi người tôn trọng nàng, nàng đương nhiên cũng sẽ cho hần mười phần mặt mũi, hơn nữa . . .

"Tur Mã" hơn nữa tên "Ân" này, gọi lên trong trí của nàng, không phải là người cặp song sinh kia tức giận đến nghiêng răng ngựa, nói chính xác là đối thủ một mất một còn của Doãn Thức Câu – Tur Mã Ân đó sao?

Nếu nàng nhớ không lầm, vị tiền hôn thê của hần gả cho người khác chính là Tur Mã Ân.

Doãn Thức Câu chăm chú nhìn nàng, sau khi xác định nàng không có một chút miễn cưỡng mới gật đầu.

"Vậy vãn bối liền cung kính không bằng tuân mệnh." Hần hướng Tur Mã Thịnh chấp tay, nhận lời mời của hần.

"Thật tốt quá, như vậy vào buổi trưa, tại Thụy Thăng từ lâu, nhất định phải tới, người cùng Ân nhi cũng đã rất lâu không gặp rồi, hôm nay liền uống vài chén." Tur Mã Thịnh ha ha cười, sau vỗ vỗ vai hần mới cười lớn rồi đi.

Nhìn bóng lưng Tur Mã Thịnh, đáy mắt Đàm Chiêu Quân hiện lên một tia ánh sáng lạnh.

Ý trong lời nói nam nhân kia làm nàng nghe xong rất không sáng khoái, cái gì gọi là "Nếu không có sự cố kia, nhất định hiền chất so với Ân nhi cũng có thành tựu"? Nàng không phải muốn nói, nhi tử nhà hần so với Doãn Thức Câu là thành công sao?

Hừ! Đúng là một con chồn!

Còn có, cái "Thụy Lăng" kia là vị tiền hôn thê của Doãn Thức Câu đi?

Bằng lời nói nửa chừng vừa rồi của con chồn kia mà nói..., nàng liền tin tưởng con chồn đó biết con của hần cưới vị hôn thê của "hiền chất" hần, như vậy cũng còn mặt mũi mời "hiền chất" đi uống rượu trăng tròn gì đó sao, rốt cuộc tồn cái tâm gì a!

"Chiêu Quân, làm sao vậy?" Phát hiện nàng mặc dù vẫn duy trì mỉm cười, nhưng đáy mắt tựa hồ có chút không vui, Doãn Thức Câu săn sóc nói: "Nếu người không muốn đi, ta sẽ kêu Thức Hoa làm một cái lễ đi qua bồi tội, người không cần miễn cưỡng chính mình."

"Còn người?" Nàng hỏi lại, cúi đầu xem xét hần.

"Ta không sao cả, Tur Mã tiền bối là hảo hữu trước kia của cha ta, ta cùng Tur Mã Ân cũng là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, nếu ra trang lại biết việc vui này, đi chúc một tiếng cũng là lễ nghi cần thiết." Hần nói tự nhiên không có một tia miễn cưỡng.

Đàm Chiêu Quân nhũ mây nhìn hần, không nói.

"Làm sao vậy?" Hân rốt cục phát hiện có gì không đúng.

"Người cùng Tư Mã Ân . . ." Nói một chút, phát hiện quanh mình tầm mắt tò mò dò hỏi nhiều lắm, tất cả mọi người đều kéo dài lỗ tai muốn nghe bát quái mới nhất, may mắn nhú thành một đường chỉ nói: "Ta mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút."

"Vậy đến Phàm Hương phường uống trà đi."

Một hàng bốn người tới cửa Phàm Hương phường làm ăn thịnh vượng, nhìn thấy cầu thang ở cửa vào cao, Giang Dung lập tức tính đem cả người và ghế nâng lên.

"Khoan đã!" Đàm Chiêu Quân ngăn lại hân. "Người vào mời quản sự ra."

"Chiêu Quân?" Doãn Thúc Câu cũng không hiểu.

"Lần này nghe ta." Nàng mỉm cười với hân.

Giang Dung lập tức đi vào Phàm Hương phường. Chỉ trong chốc lát, quản sự Phàm Hương phường liền vội vàng vọt ra, phía sau còn đi theo vài người giúp việc, tất cả đều mang vẻ mặt kích động, vừa nhìn thấy người bên ngoài quả thật là trang chủ bọn họ, đôi mắt của người quản sự già lập tức hiện hồng.

"Trang chủ, thật là ngài a! Tiểu nhân . . . tiểu nhân đã lâu không gặp ngài, người xem . . . tốt lắm, tốt lắm . . ." Thích quản sự kích động nói cũng nói không được đầy đủ.

"Thích lão, Thúc Câu rất tưởng niệm ngài phao Tử Dương Mao Tiêm đâu!" Doãn Thúc Câu mỉm cười vuốt cằm.

Lời của hân lập tức làm nước mắt Thích quản sự tuôn đầy mặt, một bên lau nước mắt, một bên vừa khóc vừa cười nói: "Hôm nay tiểu nhân liền vì trang chủ tự tay phao một bình Mao Tiêm, trà xuân năm nay vừa chế xong, vừa vịn mời trang chủ đánh giá."

"Thích quản sự." Đàm Chiêu Quân rốt cục mở miệng.

Thích quản sự nghe tiếng, lúc này mới chú ý tới cô nương bên cạnh, này vừa thấy liền kinh ngạc nghĩ. "Này . . . vị này chính là phu nhân trang chủ tương lai?!"

"Đúng vậy, Thích lão, nàng chính là vị hôn thê của Thúc Câu. Chiêu Quân, Thích lão là người xem ta từ nhỏ đến lớn, hân pha trà là số một, lần khác mang chút Vân Đình trà lại đây mời Thích lão phao một bình, người sẽ phát hiện so với người hiện nay uống sẽ dễ uống gấp đôi."

"Ta rất chờ mong." Nàng ôn nhu cười yếu ớt, nhìn ra được Thích quản sự này đối với Doãn Thúc Câu là thật tâm yêu thương tôn kính.

Nàng cúi đầu nhìn một cái người bên cạnh, nhìn thấy hân cũng vừa ngửa đầu cười với nàng, nàng hơi hơi đỏ mặt, vội vàng ngẩng đầu, nhìn tầm mắt bọn hân hai người qua lại, Thích quản sự sau đó lộ ra tươi cười vui mừng.

"Thích quản sự, làm phiền người tìm hai tấm ván gỗ dài tựa vào trên cầu thang, để trang chủ thuận tiện ra vào."

"Sao?" Thích quản sự hồ nghi, lúc này mới thấy chủ tử nhà mình ngồi trên một cái ghế kỳ quái. "Thật là một cái ghế kỳ lạ, như vậy quả thật rất thuận tiện!" Thích quản sự một bên khen, một bên phân phó người giúp việc tìm tấm ván gỗ.

"Đây là phu nhân thiết kế cho trang chủ." Giang Dung đặc biệt chỉ ra.

"Sao? Là do phu nhân thiết kế?! Phu nhân, ngài thật sự quá lợi hại, quá thông minh!" Thích quản sự dốc sức tán thưởng, cũng theo sửa miệng xưng phu nhân.

Thu Phong nhìn không được cũng bùng nổ. "Tiểu thư là không ngủ không nghỉ mệt mỏi vài ngày đêm, vẽ vài trăm bức vẽ, rốt cục cuối cùng mới hoàn thành đây này." Những ngày kia làm nàng đau lòng muốn chết, nhưng tiểu thư cố tình không cho nàng nói.

"Thu Phong!" Đàm Chiêu Quân trừng mắt nhìn tỷ nữ liếc một cái.

Doãn Thúc Câu nắm chặt tay nàng, nàng lập tức cúi đầu nhìn hân trấn an. "Mới không như Thu Phong nói khoa trương như vậy, đừng nghe lời nàng."

"Người ta mới không nói bậy đâu . . ."

"Người muốn ta đuổi người trở về sao?" Nàng nhẹ giọng uy hiếp, cộng thêm một cái mắt lạnh.

Thu Phong quyết môi, không dám nói nữa .

"Đến đây đến đây, tấm ván gỗ đến đây!" Nhóm người giúp việc mang hai tấm ván gỗ chạy trở về.

Đàm Chiêu Quân chỉ huy bọn họ đem tấm ván gỗ y theo độ rộng ghế dựa dọn xong để ổn, lúc này mới bảo Giang Dung đem người đẩy mạnh lên.

Giang Dung dễ dàng đem ghế có bánh xe đẩy lên cầu thang, quả nhiên so với vận khí di chuyển cái ghế thoải mái hơn rất nhiều, tin tưởng trang chủ ngồi trên cũng có vẻ thoải mái.

"Thích quán sự." Đàm Chiêu Quân chưa cùng đi vào, ngược lại lại gọi Thích quán sự. "Làm phiền Thích quán sự y theo độ rộng như vậy, dùng đá tạo một cái sườn dốc, độ dốc tận lực nhỏ một chút, nếu không gian không đủ, có thể làm thành hình cung, hướng bên cạnh kéo dài . . ." Thấy vẻ mặt hần mờ mịt, giống như càng nghe càng không hiểu nàng đang nói cái gì, trong lòng nàng khe khẽ thở dài, bất quá vẫn là cười nói: "Thôi như vậy, sau khi ta trở về son trang sẽ vẽ một bức thiết kế sai người đưa lại đây, đến lúc đó làm phiền Thích quán sự mời người làm theo, nếu ra vào dễ dàng, sau này trang chủ sẽ thường thường lui tới." Cuối cùng, nàng bỏ ra mòi câu.

"Vâng, tiểu nhân nhất định lập tức mời người cải biến!" Thích quán sự lập tức kích động đáp ứng.

Lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, nàng lúc này mới theo quán sự đi vào. "Vào đi thôi, trang chủ chờ Thích quán sự phao trà ngon."

Đội vào trà phòng, bọn họ chọn một góc yên lặng, sau khi ngồi vào chỗ của mình, Thích quán sự lập tức đi xuống chuẩn bị, nhóm người giúp việc lập tức đưa đến một cái bình phong, vì bọn họ làm một cái phân cách với bên ngoài, làm cho không gian bọn họ trở nên riêng tư.

"Cám ơn ngài." Đàm Chiêu Quân đột nhiên nói.

Doãn Thức Câu vẻ mặt nghi hoặc. "Vì sao cảm tạ ta?"

"Cám ơn ngài vừa mới ở ngoài cửa buông tay để cho ta xử lý." Hành vi của hắn cho mọi người một cái ý tứ rõ ràng, chính nàng nói chuyện rất có phân lượng, có thể làm chủ là trang chủ phu nhân.

Doãn Thức Câu ngượng ngùng nghiêng mặt, không tự giác lại thay đổi giọng điệu.

"Ta chỉ là không hiểu ngài muốn làm cái gì, mới không nói chuyện."

Nàng buột miệng cười. "Doãn trang chủ, ngài lại như vậy nữa, tự nhiên nhận lòng biết ơn thật khó khăn sao?"

Hắn thẹn thùng, "Muốn nói tạ, cũng là ta nên tạ ngài, ngài làm cho ta rất nhiều . . ."

"Tốt lắm." Đàm Chiêu Quân ngắt lời hắn, có ý làm bộ không được tự nhiên gãi gãi đầu. "Ta biết cảm giác của ngài rồi, như vậy thật sự làm cho người ta ngượng ngùng."

Doãn Thức Câu không khỏi bật cười, không hề kiêng dè những ánh mắt thăm dò xa cách nữa, buông lỏng xuống.

Thích quán sự chuẩn bị tốt trà cụ, tự mình pha trà cho bọn họ, chăm chú xem công phu thật đẹp, phao ra tới trà quả thực ngon hơn hẳn, sau đó hắn lại cùng Doãn Thức Câu nói chuyện phiếm trong chốc lát, bởi vì trong điểm bận rộn lại đi xuống làm việc.

"Thu Phong, ta biết ngài không thích uống trà, không cần ngài ở nơi này với ta, tự mình đi dạo một chút đi." Đàm Chiêu Quân nói, hướng Doãn Thức Câu vờn tay. "Túi tiền cho ta."

Hắn cũng không hỏi nhiều, cõi xuống túi tiền giao cho nàng.

Đàm Chiêu Quân cười như không cười liếc mắt nhìn hắn, mới mở túi tiền ra, móc mấy khối bạc vụn đưa cho Thu Phong.

"Cầm, muốn mua gì không cần khách khí, đây là Doãn trang chủ thưởng cho ngài."

"A? Nhưng là . . . ta lại không quen nơi này sợ sẽ lạc đường . . ." Tiếp nhận bạc vụn, Thu Phong còn đang do dự.

"Giang Dung, ngài cùng Thu Phong cô nương đi thôi." Doãn Thức Câu lập tức nói.

"Dạ, trang chủ." Giang Dung lĩnh mệnh, biết ở chỗ này trang chủ không cần hầu hạ.

"Đi thôi!" Đàm Chiêu Quân đẩy tỳ nữ nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Rốt cục đem hai người ly khai sau, Đàm Chiêu Quân bung chén lên, khẽ nhấp hớp trà, tầm mắt ở trên mặt Doãn Thức Câu lưu một vòng, nhìn thẳng mắt

hắn nhợt nhạt cười.

"Người có vấn đề muốn hỏi ta sao?" Nàng chủ động mở miệng.

"Ừ." Doãn Thúc Câu gật đầu. "Chiêu Quân, người biết Tư Mã Ân phải không?"

"Từ miệng Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia nghe được một ít." Đàm Chiêu Quân cũng không giấu diếm. "Ta nghĩ người đại khái cũng đoán được bọn họ nói cái gì, người có muốn bổ sung không?"

Trầm mặc một hồi lâu hắn mới chậm rãi mở miệng.

"Ta cùng hắn vốn là bạn tốt, nhưng không biết bắt đầu từ đâu khi nào, hắn liền cạnh tranh mọi chuyện với ta, mặc kệ ta làm cái gì, hắn cũng sẽ làm theo, không thể không cùng ta bắt chước, cố tình . . ." Dừng lại, hắn không nói thêm gì nữa.

"Cố tình lại luôn không bằng người, phải không?"

Hắn thở dài, xem như ngầm thừa nhận.

"Kết quả bởi vì dạng này, hắn càng căm thù ta, sau ta mới biết được là do cha hắn. Tư Mã tiền bối luôn cố ý lấy ta kích hắn, như vậy oán khí tích lũy theo năm tháng cuối cùng thành thù."

"Còn người?" Đàm Chiêu Quân hỏi, Tư Mã Ân nghĩ như thế nào không quan hệ đến nàng, nàng chỉ muốn biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào, nhất là sau khi Tư Mã Ân đoạt vị hôn thê của hắn.

"Ta đối với hắn không cừu không oán."

Một tay chống má, Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu liếc xéo hắn. "Phải không? Vậy . . . Thủy Lăng thì sao?"

Hắn kinh ngạc nhìn nàng. "Làm sao người biết . . . cũng do bọn Thúc Hoa nói?"

"Bọn họ không nhắc tới tên, do Tư Mã lão đầu vừa mới nói."

Hắn nhíu mày. "Chiêu Quân, Tư Mã tiền bối là tiền bối danh vọng trong chốn võ lâm, người không . . ."

"Thủy Lăng là vị hôn thê của người." Nàng ngắt lời hắn, không muốn nghe hắn giảng giải lý lẽ.

"Là vị ‘tiền’ hôn thê, vị hôn thê của ta họ Đàm tên Chiêu Quân." Tay hắn nhanh chóng cầm bàn tay mềm của nàng, không cho nàng rời đi hắn một chút. "Sau khi gặp chuyện không may nàng chủ động từ hôn, ta cũng không oán trách nàng, ngược lại còn nhẹ nhàng thả ra, nếu nàng thể sống chết không thể không gả ta, ngược lại ta mới phiền não, bởi vì ta vĩnh viễn không có khả năng thực hiện hi vọng của nàng."

"Nàng có hi vọng gì?"

"Nàng vẫn hi vọng ta có thể đi theo cước bộ cha ta . . ."

"Nàng hi vọng người chết sớm?" Nàng ngạc nhiên.

Doãn Thúc Câu nhin không được. "Không phải, nàng hi vọng ta có thể đấu thắng vị trí minh chủ võ lâm, làm nàng trở thành minh chủ phụ nhân."

"Nhưng người lại xảy ra tai nạn xe ngựa ngoài ý muốn, không chỉ không thể đi được, cũng từ đó không thể luyện võ."

"Không phải, cho dù không phát sinh ngoài ý muốn, cũng không thể có thể." Hắn lắc đầu. "Bởi vì khi cha ta mất thì trước linh đường cha, ba huynh đệ chúng ta liền ở trước mặt mẹ thê, đời này sẽ không giao thiệp với giang hồ, mặc kệ việc võ lâm, bởi vậy cho dù ta không biến thành như vậy, cũng không thể hoàn thành hi vọng của nàng."

"Cho nên người là tự từ bỏ, không có oán hận?"

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao hai cái đệ đệ kia của người lại nói, sau khi người bị từ hôn còn tính mời vị tiền hôn thê đến phủ một chuyến, kết quả người ta đưa tới một phong thư, làm người bị đá kích trầm trọng, từ đó về sau chân không bước ra khỏi nhà, đưa ra quyết định suốt đời không cưới?"

Lúc này đôi Doãn Thúc Câu ngạc nhiên. "Ta không có quyết định này, nếu không thì người là gì?"

"Nói như vậy tốt lắm, vậy phong thư bị người thiêu hủy viết những gì?" Chân không bước ra khỏi nhà là sự thật, lá thư này nhất định xúc phạm tới hắn!

"Sự tình đã qua, cũng đừng nhắc lại." Hắn không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, bởi vì thật sự đã qua.

Nàng cũng không ép hỏi. "Được rồi, ta không hỏi nội dung, chỉ hỏi người còn để ý chuyện ma quỷ viết trong thư không?"

"Đã không thêm đề ý." Hấn lắc đầu, mỉm cười với nàng. "Ta không thể phủ nhận, lá thư đó thật làm tổn thương người, câu chữ đó vẫn khắc sâu trong trí nhớ của ta như cũ, thế cho nên lúc gặp người, thời điểm biết yêu người nhưng ta vẫn giậm chân tại chỗ, nhưng bây giờ ta đã thoát ra, hiện tại ta có người, như vậy đã đủ."

"Thật sự không thêm đề ý nữa?"

Hấn cười. "Nếu còn đề ý mà nói..., ta sẽ không muốn cưới người, sẽ không ở đây."

"Xem ra công lao ta không nhỏ." Đàm Chiêu Quân ngạo nghễ ngẩng cằm.

Thấy bộ dáng nàng cố tình ngạo mạn thật đáng yêu, hấn nhin không được cười. "Không phải không nhỏ, mà toàn bộ đều là công lao của người."

"Cho nên, cho dù lát nữa đến tiệc rượu mừng trẻ mới sinh, cũng sẽ không thành vấn đề phải không?"

Thì ra quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, là vì nàng đang lo lắng cho hấn!

Thật là khiến người ta cảm động.

"Sẽ không. Tư Mã tiền bối hấn..."

"Là một con chồn." Đàm Chiêu Quân tiếp lời. "Hấn là người khôi xướng, ở trong lòng nhĩ tử gieo xuống mầm mống oán hận ghen tị, còn giả mù sa mưa (ý nói giả bộ) nói cái gì “nếu không có sự cố kia, so với Ân nhĩ hiền chất nhất định cũng có thành tựu”.“ Nàng bắt chước giọng điệu Tư Mã Thịnh nói. "Ta không biết Tư Mã Ân kia có thành tựu đến mức nào, nhưng ta không cho rằng cùng thế hệ người hiện nay, có ai có thành tựu có thể thắng được Doãn trang chủ Bích Liễu son trang."

Doãn Thức Câu nghe vậy, trong lòng cảm thấy một dòng nước ấm áp, dòng nước ấm này theo máu chảy toàn thân, ngay cả hốc mắt cũng nóng lên.

"Người như vậy... làm cho ta thật sự rất khó nghĩ ra, ta rốt cuộc đã làm chuyện gì chọc người tức giận." Hấn cố ý nói sang chuyện khác, cũng muốn giải quyết chuyện này.

Đàm Chiêu Quân quả nhiên giận tái mặt, hếch môi lên.

"Người giỏi vẽ vời lắm phải không?" Nàng rốt cục nêu cho hấn biết.

"Có nhưng..." Một chút, trong lòng hấn hiện lên một chút bất an. Chẳng lẽ...

"Nghĩ ra rồi sao?" Nàng lạnh giọng, ngay cả ánh mắt đều che kín một mảnh lạnh như băng.

Việc này Doãn Thức Câu phi thường xác định, nàng... thật sự rất tức giận.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy được sự tức giận của nàng, mà hấn, đời này cũng không muốn nhìn thấy nàng lại một lần nữa dùng ánh mắt lạnh như băng như vậy nhìn hấn.

"Chiêu Quân, người... đã biết?"

Tránh tay hấn ra, nàng lạnh như băng nói: "Biết cái gì? Biết người thích là mỹ nhân trong bức tranh kia phải không? Vẫn biết Đàm Chiêu Quân ta chẳng qua là vật thay thế cho một bức họa sao?"

"Không phải!" Hấn lo lắng biện giải.

"Người dám phủ nhận ta và mỹ nhân người vẽ đây không giống sao?"

"Các người rất giống, gần như cùng một diện mạo, nhưng mà người trong bức tranh còn trẻ..."

Nàng cố ý bôi móc. "Cho nên người chê ta lớn tuổi?"

"Không phải như vậy! Các người rất giống là sự thật, nhưng ta ngay cả mình khi nào thì, tại sao lại vẽ bức tranh kia cũng không nhớ rõ nữa à!" Doãn Thức Câu lo lắng thúc ghế bánh xe đến bên cạnh nàng, lại lần nữa nắm thật chặt tay nàng, không cho nàng giãy.

"Người không nhớ rõ?" Đàm Chiêu Quân kinh ngạc. "Vì sao?"

"Bởi vì sự cố xe ngựa kia làm cho ta mất đi một ít trí nhớ, bức họa kia đã tồn tại trước sự cố khoảng một tháng, mà ta mất đi khoảng chừng nửa năm trí nhớ, ngay cả sự cố phát sinh như thế nào cũng không nhớ rõ."

Thì ra hấn không chỉ mất đi mẫu thân, mất đi hai chân, mất đi võ công, mất đi vị hôn thê, mà còn mất đi trí nhớ!

Sự cố kia đã cướp đi rất nhiều thứ của hấn.

"Hãy nghe ta nói." Doãn Thức Câu dường như sợ nàng không nghe, vội vã giải thích. "Ta thừa nhận ba năm này mỗi khi nhìn bức họa kia, trong lòng có chút rung động, thậm chí ở trong mộng đều mộng cảnh tượng trong bức tranh, cũng không phủ nhận lần đầu ở Hạnh viện thấy người thì từng có ảo giác, nhưng sau cùng người tiếp xúc thật, ta nhận biết càng nhiều đúng chính người, càng hiểu biết người, lại càng yêu thích người, loại tình cảm khắc sâu này là thật, cùng việc thích sờ mặt người không thật trong bức họa kia hoàn toàn khác nhau, người Đàm Chiêu Quân, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bất luận vật thay thế của kẻ nào!"

Đàm Chiêu Quân trong lòng rung động. "Cho dù ta tùy hứng, ngạo mạn, điêu ngoa, cố tình gây sự, bộ dạng nào người cũng thích?"

Hắn khó xử nói: "Ta lo lắng nói thật, người sẽ thẹn quá thành giận."

"Ta chỉ nghe lời nói thật, về phần có thể hay không thẹn quá thành giận, ta không bảo đảm." Nàng lại cố ý tùy hứng, dùng lỗ mũi hừ khí.

Thấy thế, Doãn Thức Câu nhin không được nhếch miệng nở nụ cười. "Ta cảm thấy bộ dạng này của người thật đáng yêu, giống như bây giờ."

Lời này vừa nói ra, đỏ ửng chậm rãi nổi lên mặt của nàng.

"Người... mắt người có tật xấu sao!" Đàm Chiêu Quân quả thực thẹn quá thành giận, nâng tay đánh hắn.

"Nhưng ta thật sự cảm thấy như vậy! Kỳ thật bộ dạng người thẹn quá thành giận cũng rất đáng yêu đâu, khuôn mặt đỏ au, cực kỳ xinh đẹp." Phát hiện nàng dao động, Doãn Thức Câu cuối cùng thả tâm, cũng cố ý náo loạn tâm tình của nàng.

"Người còn nói! Người còn nói!" Thấy hắn nhìn không chuyển mắt cười nhìn nàng, ánh mắt kia nồng đậm tình yêu làm cho mặt Đàm Chiêu Quân càng đỏ. "Không được nhìn ta nữa!"

"Nhưng người thật đẹp, ta luyến tiếc dời tầm mắt."

"Người!" Lời này làm mặt nàng gần như muốn cháy, không thềm nghĩ nữa, nàng trực tiếp đem mặt vùi vào trong ngực của hắn. "Hừ! Như vậy người sẽ không nhìn thấy!"

Doãn Thức Câu ngăn ra, chột cùi đầu nở nụ cười, nâng tay vây quanh vai của nàng.

"Trở về ta muốn nhìn bức họa." Nàng rầu rĩ nói.

"Được." Hắn đồng ý. "Đừng giận ta nữa, được không?" Nhẹ giọng khản cầu.

". . . để ta suy nghĩ lại xem." Kỳ thật nàng đã không còn giận hắn.

Hắn cười nhẹ, nghe ra ý tứ thật sự của nàng.

"Bộ dạng nũng nịu này của người ta cũng rất yêu thích." Hắn ở bên tai nàng lặng lẽ nói.

Mặt Đàm Chiêu Quân đỏ bừng rực nhất thời chôn càng sâu, "Người còn nói!" Người này!

"Chiêu Quân."

"Làm chi!" Giọng điệu có chút yếu ớt.

Doãn Thức Câu mỉm cười, biết nàng thẹn thùng.

Nhưng nếu muốn xấu hổ, khiến cho nàng xấu hổ đủ đi!

Hắn một tay nâng cằm nàng, chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng, ôn nhu hôn lên môi nàng.

Thu Phong mua một đồng ăn vặt trở về tính cùng để uống trà, đứng ở sau tấm bình phong, thỉnh thoảng thăm dò, không dám tiến lên quấy rầy, khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng bị Giang Dung ở một bên kéo ra xa hai bước.

Vì thế hai người liền đứng ở đằng kia đưa lưng về phía bình phong, vừa ăn vặt, một mặt giúp hai chủ tử... canh chừng!

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Hồng Môn Yến" đã gần đến giờ. (cụm từ "Hồng Môn Yến" xuất phát từ dạ tiệc Hồng Môn - một sự kiện nổi tiếng năm 206 TCN nơi tướng quân Hạng Vũ ám sát đối thủ Lưu Bang đại khái mang ý nghĩa bữa ăn ngon trước khi chết, giống như từ từ thường được cho ăn một bữa ngon trước khi bị hành quyết)

"Trang chủ, ngài thật sự muốn đi?" Giang Dung phụ đẩy ghế có bánh xe ra khỏi Phàm Hương phòng nhưng vẫn không yên lòng.

"Giang Dung, người thực nhiều lời!" Trả lời là Đàm Chiêu Quân, bọn họ không biết thì ra Giang Dung cũng có bản sự gà mẹ.

"Phu nhân, ngài không biết, những người đó ..."

Nàng cười. "Có ta ở đây, không thành vấn đề!"

Thu Phong nhin không được lắm bầm. "Tiểu thư, ta muốn nói có người ở đây mới có vấn lớn nha?!"

"Không ai muốn nói chuyện với người, người cảm miệng." Nàng tức giận trừng mắt nhìn tỷ nữ đá chân sau nàng liếc một cái.

"Ô, người ta không có nói lung tung, tiểu thư bộ dạng đẹp như thế này, nếu người giang hồ ngấm trúng tiểu thư thì làm sao bây giờ? Chúng ta khoa chân múa tay làm sao có thể kháng cự được người ta dù chỉ một chiêu, Giang Dung bảo hộ trang chủ, nên không thể bảo hộ tiểu thư được!" Thu Phong ủy khuất nói.

"Chính ta có thể tự bảo vệ bản thân!"

"Bằng công phu mèo quào của ngài sao!"

"Quý Đầu Con nói hẳn dạy ta bộ công phu này tên là "gậy ông đập lưng ông", là một loại dùng yếu đối mạnh, quyền pháp của ta sẽ mạnh lại không dùng nhiều lực, là công phu thích hợp cho các cô nương học giỏi!" tuy Đàm Chiêu Quân nói như vậy, nhưng cũng không thể nào tin hoàn toàn vào lời nói của Quý Đầu Con được.

"Lời nói của Quý Đầu Con kia có thể tin không? Ta thấy tiểu thư giống như đang khiêu vũ, ta đã xem tiểu thư đánh nhau qua nha, nắm tay tiểu thư rõ ràng mềm nhũn." Nàng tuyệt không xem trọng.

"Đó là bởi vì quả đấm của người mềm nhũn !"

"Công phu Tiểu thư mới thật là khoa chân múa tay."

Đàm Chiêu Quân tức giận. "Người thực phiền nha! Nếu người sợ ... mời người trở về thì tốt rồi!"

Doãn Thức Câu cùng Giang Dung hai người bắt đầu đi làm khán giả, chủ tớ này thật đúng là thích đấu võ mồm.

"Thu Phong, người không cần lo lắng, Tư Mã gia trên võ lâm rất có địa vị, trường hợp này sẽ không có người dám gây sự." Cuối cùng Doãn Thức Câu thật sự nhìn không được, quyết định ra tiếng ngăn lại chủ tớ này càng âm ỹ cảm tình càng tốt.

"Có nghe thấy không?!" Đàm Chiêu Quân hừ một tiếng. "Từ giờ trở đi, người muốn đi cùng thì ngậm chặt miệng lại cho ta, chỉ cần nói thêm một chữ, ta lập tức đuổi người trở về Lạc Dương!"

Thu Phong bĩu môi, cuối cùng không tình nguyện lẩm ngậm chặt miệng.

"Đi thôi!" Sau khi trừng trị tỷ nữ, Đàm Chiêu Quân vui vẻ nói, vô cùng thân thiết kéo tay Doãn Thức Câu, hai người đi song song.

Trên đường vẫn rộn ràng như cũ, tầm mắt mọi người ném trên người bọn họ cũng vẫn như cũ không ít, nhưng bọn họ đã không thèm để ý.

"A? Tiểu thư ..." Đột nhiên, Thu Phong lại lên tiếng.

Đàm Chiêu Quân lập tức uy hiếp. "Thu Phong, người muốn ta đuổi người về nhà sao?"

"Không phải đâu! Tiểu thư, ngài xem gian cửa hàng kia." Nàng chỉ vào một cửa hàng tên "Châu Ngọc Các". "Ngài xem, cầu thang bọn họ đặt thêm hai tấm ván gỗ kia!"

"Sao?" Đàm Chiêu Quân kinh ngạc nhìn qua, quả nhiên thấy cầu thang trước cửa chủ quán cho đặt thêm hai tấm ván gỗ giống như Phàm Hương phòng. "Thức Câu, đó là cửa hàng của Bích Liễu sơn trang sao?"

"Không phải." Hắn cũng hơi kinh ngạc.

Đàm Chiêu Quân cảm thấy hứng thú hỏi: "Bán cái gì?"

"Châu Ngọc Các giữ độc quyền về các loại đồ, trang sức bằng ngọc." Đây cửa hiệu lâu đời ở Hàm Dương thành cho nên hẳn biết.

"Lão bản cửa hàng này thật thông minh nha! Nếu người ta đã "cung nghênh" chúng ta, dù sao cách Hồng Môn Yến cũng còn một chút thời gian, đi vào đi

dạo đi!" Nàng cười nói.

Vì thế, bọn họ đi vào Châu Ngọc Các, sau đó, lão bản cửa hàng thông minh kiếm được một khoản kim ngạch so với một năm thu vào của năm trước cả còn nhiều hơn, cực kỳ kính cẩn tiễn thần tài xuất môn.

"Những đồ trang sức ngọc này, tiểu nhân sẽ cẩn thận đưa đến Bích Liễu sơn trang."

"Đúng rồi, Lưu lão bản, sau này ta sẽ đưa một bức thiết kế cải biến cửa đến Phàm Hương phường, nếu ngươi cũng cần thì ..., có thể đến Phàm Hương phường tìm Thích quân sự hỏi." Trước khi đi, Đàm Chiêu Quân còn ngoái đầu nhìn lại cười khê.

Lưu lão bản cao hứng vẫy chào. "Đa tạ phu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ đến hỏi, đa tạ Doãn trang chủ, phu nhân!"

Đàm Chiêu Quân cúi đầu mỉm cười với Doãn Thúc Câu, tiếp tục hướng Thụy Thăng từ lâu đi đến.

"Làm ngươi phải tốn kém." Dọc theo đường đi, nàng thấp giọng nói.

"Không quan trọng, việc ngươi đã làm cho ta so với chuyện kia thì nhiều lắm." Hắn áp chế kích động trong lòng.

"Hi hi, ngươi có thể đoán hay không bao nhiêu ngày nữa, tất cả cửa hàng trên đường đều sẽ đặt thêm tám ván gỗ?" Đàm Chiêu Quân trêu giỡn.

"A, ta chỉ có thể nói ba chữ."

Nàng liếc xéo hắn. "Ba chữ nào? Không khả năng sao?"

"Không phải, là "tận lực mua"."

"Ha ha, vậy ngươi tùy thân cần phải mang theo đồng lớn ngân phiếu." Nàng ha ha cười.

"Trang chủ, phu nhân, đến." Giang Dung ngừng lại, nhẹ giọng nhắc nhở bọn họ.

Đàm Chiêu Quân nhìn phía từ lâu bên phố hoa lệ khí phái, chỉ thấy ở đại môn dán một tờ giấy hồng, viết "Tư Mã phủ tiệc rượu trăng tròn".

"Cả nhà từ lâu đã được bao hết?" Nàng có chút giật mình.

"Hắn là vậy." Doãn Thúc Câu bình tĩnh nói. "Vào thôi."

Thu Phong hỏi: "Tiểu thư, có muốn gọi người đến đặt tám ván gỗ không?"

"Không cần, ngày hôm nay nơi này chúng ta không phải là nhân vật chính, Doãn trang chủ cùng ta – giai nhân này đã đủ làm cho người ta ghen tỵ, nếu lại đoạt phong thái người ta, nhất định sẽ bị ghi hận trong lòng." Nàng cúi đầu cười ngọt ngào với Doãn Thúc Câu. "Ngươi nói đúng không, Doãn trang chủ?"

Doãn Thúc Câu nhin không được bật cười. "Ngươi nói đều đúng."

"Hi hi, ta nói đương nhiên đúng." Đàm Chiêu Quân kiêu ngạo nâng cằm, nghĩ đến hắn nói hắn cảm thấy bộ dạng nàng kiêu ngạo thực đáng yêu, nhin không được trên mặt lại là một tầng mỏng choáng váng.

Nàng hờn dỗi hất hắn một cái, mới chuyển hướng Giang Dung. "Giang Dung, giao cho ngươi."

"Vâng" Giang Dung lĩnh mệnh. "Trang chủ, ngồi yên."

Cả người vận khí, hắn đem nội lực đặt trên hai tay, nắm chặt bắt tay, tiếp theo nháy mắt liền mang cả người cùng ghế nâng lên, đưa lên cầu thang, trực tiếp qua cửa, mới đặt bánh xe ghế xuống.

"Wow nha!" Đàm Chiêu Quân hô nhỏ. "Bộ dạng thoạt nhìn thật dễ dàng."

"Khách quan chờ một chút." Tiểu nhị chạy bàn thấy có người vào cửa, vội vàng tiến lên. "Xin lỗi, ngày hôm nay Thụy Thăng từ lâu đã được Tư Mã phủ bao hết, mời chờ vị ..."

Đàm Chiêu Quân đem thiệp mời đưa cho tiểu nhị.

"Ah? Nhưng mà ..." Tiểu nhị tiếp nhận thiệp mời, có chút không biết làm sao, quay đầu nhìn phía bàn trong. "Các vị xin trước đợi một lát, tiểu nhân đi một chút sẽ trở lại, đi một chút sẽ trở lại."

Nhìn theo tiểu nhị hốt ha hốt hoảng chạy đi, bốn người không hiểu ra sao.

"Các ngươi cảm thấy xảy ra chuyện gì?" Đàm Chiêu Quân trầm giọng hỏi.

"Sao lại thế này?" đều không sao cả, "kỳ đến từ, tắc An Chi" ("đã đến rồi thì cứ thoải mái ở lại" ngụ ý là Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)." Doãn Thúc Câu như trước vẫn duy trì mỉm cười nhẹ nhàng.

"Ồ trên đường, Tư Mã lão đầu nói là "giữa buổi trưa" phải không?" Đàm Chiêu Quân hơi hơi khom người, ở bên tai hần hỏi nhỏ.

Doãn Thúc Câu gật đầu, đã buông tha cho việc sửa đúng xưng hô của vị hôn thê.

Nàng nhẹ giọng nói: "Hiện tại vừa đúng giữa buổi trưa? Bên trong đã ngồi đầy tân khách, không nghĩ tới giang hồ nhân sĩ đều đúng giờ như vậy a!"

"Đó là bởi vì trên thiệp mời viết thời gian, là buổi trưa vừa đến nhập tiệc." Hần đã sớm phát hiện.

"A?" Đàm Chiêu Quân sững sốt, nháy mắt lý giải, cắn răng nói nhỏ. "Quả nhiên, ta nói lão gia hóa kia là một con chồn, không có tâm địa tốt, khó trách tiểu nhị ca về mặt vô thố bởi vì không còn chỗ ngồi!"

"Ai nha, hiền chất, cuối cùng các người cũng đã đến đây!" Tư Mã Thịnh hô lớn, vẻ mặt hân hoan theo tiểu nhị đi tới.

Doãn Thúc Câu mỉm cười. "Xin lỗi, Tư Mã tiên bối, vẫn bối đến chậm."

Tân khách bên trong quảng đến rất nhiều ánh mắt, có người không nhận ra Doãn Thúc Câu, có người nhận ra hần, cũng có rất nhiều người ánh mắt dừng trên mặt Đàm Chiêu Quân, vẻ mặt kinh diễm.

"Tư Mã tiên bối, đây là lễ gặp mặt tặng cho kim tôn của ngài, chút lễ vật nhỏ bày tỏ sự tôn kính." Doãn Thúc Câu đem đồ trang sức ngọc vừa mới mua ở Châu Ngọc Các dâng.

"Hiền chất đến chính là vinh hạnh cho chúng ta rồi, còn tặng lễ gì nữa!" Tư Mã Thịnh ha ha cười nhận lấy, thuận tay giao cho người đi theo bên cạnh.

"Văn bối nghe nói tiên bối muốn mua một khối ngọc bội trắng long, vừa vặn mới vừa rồi nhìn thấy ở Châu Ngọc Các liền mua, tuy rằng có thể không như ý tiên bối muốn."

Tay Tư Mã Thịnh lập tức cứng đờ, lập tức thu hồi hộp, vừa mở ra thấy, tức thì mở to mắt, cơ mắt hơi hơi co rúm, một hồi lâu mới cười lên.

"Thật sự là xinh đẹp, quả thật không giống như ý ta lắm, nhưng mà có chút tương tự, hiền chất hao tâm tốn trí như vậy, ta liền nhận, về sau trăm ngàn đừng tiêu pha như vậy." Hần ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đến, ta đã để chỗ cho hai vị, ngồi cùng bàn chúng ta, đến lúc đó hiền chất cũng có thể cùng Ân nhi tâm sự nhiều, uống vài chén."

"Đa tạ." Doãn Thúc Câu chấp tay.

Tư Mã Thịnh xoay người dẫn đường, chỗ trống giữa các bàn cũng không lớn phải lách chen qua.

"Trang chủ." Giang Dung mới đẩy hai bước, liền không thể đi tới được nữa.

Đàm Chiêu Quân cười xinh đẹp, ở bên tai Doãn Thúc Câu cắn răng nói nhỏ. "Là ý của con chồn này!"

"Các vị hảo hán, xin khê di động một chút để cho Doãn trang chủ đi qua." Tiểu nhị vội vàng tiến lên nói với mọi người.

"Làm cái gì?"

"Không có phương tiện nên đến sớm một chút! Hiện tại mới đến là như thế nào? Lớn lắm sao?"

"Làm gì phiền toái người khác!"

"Thật có lỗi thật có lỗi, xin làm cho, đa tạ." Tiểu nhị lau mồ hôi, cúi đầu cúi người.

"Sao lại thế này?" Tư Mã Thịnh cuối cùng quay đầu lại đi tới. "Ai nha! Thật sự xin lỗi, hiền chất, là ta sơ sót."

Doãn Thúc Câu vẫn như cũ cười nhẹ. "Tiền bối xin đừng nói như vậy, là Thúc Câu mang đến phiền toái cho ngài."

"Này thật đúng là ..." Tư Mã Thịnh nhìn "công cụ thay đi bộ" của hần, lắc đầu, xoay người đối với giang hồ nhân sĩ cao giọng nói: "Các vị, đây là hiền chất của ta chính là trang chủ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng các vị đang ngồi ở đây vẫn còn người nhớ rõ đi? Hiền chất bởi vì ngoài ý muốn bị thương, hai chân tàn phế, hành động bất tiện, liền làm phiền các vị cấp phương tiện, di động một chút để cho hần đi qua."

Doãn Thúc Câu đứng lúc cầm tay Đàm Chiêu Quân, ngẩng đầu đối với nàng nhẹ nhàng lắc đầu ngăn lại sự vọng động của nàng.

Đàm Chiêu Quân quả thật thiếu chút nữa bùng nổ. Này từ lão đầu! Lần khác nàng nhất định phải sửa trị hần đến chết!

"Tiền bối, không cần làm phiền các vị giang hồ hảo hán, nếu không phiền toái..., ngay tại bàn cạnh cửa xin dịch một ít chỗ trống cho chúng ta là được." Hần không nhanh không chậm nói.

"Việc này ... Hiền chất, nhưng ta đã dành chỗ đặc biệt cho các ngươi!"

"Như vậy thuận tiện hơn, xin tiền bối tha lỗi." Hắn như trước mỉm cười.

"Được rồi, chúng ta sẽ dọn chỗ nơi này." Dựa vào bàn bên cạnh cửa, có hai đại hán phút chốc đứng lên, chỉ huy người ngồi cùng bàn hoạt động. "Tur Mã trang chủ, bàn này chúng ta người liền chọn bốn vị đi ra để bọn Doãn trang chủ lưu lại."

"Hiền chất ... Ai! Được rồi, hiền chất đúng thật là không có phương tiện." Tur Mã Thịnh giống như vô hạn tiếc hận. "Hoài Hương công tử, Dao Cẩm tiên tử, Bán Chân lão cùng Túy Yên Khách, nếu không chê mời cùng lão phu sang bên này."

Rất nhanh, bốn người rời đi, trống ra bốn vị trí.

"Doãn trang chủ mời ngồi, vị cô nương xinh đẹp này cũng mời ngồi."

"Đa tạ." Doãn Thức Câu bảo Giang Dung ngồi vào bên cạnh Thu Phong, đem hai vị cô nương kẹp giữa bọn họ.

"Tại hạ Đào Bá, đây là huynh đệ ta Kiếm Cuồng, Doãn trang chủ còn nhớ huynh đệ chúng ta không?" Đào Bá nói chuyện phiếm, còn đôi mắt thỉnh thoảng lại liếc phía Đàm Chiêu Quân.

"Đương nhiên nhớ rõ, năm năm trước gặp qua một lần, món gà ngâm rượu của hai vị là món gà được xử lý có vị ngon nhất mà Thức Câu từng ăn qua, đến nay khó quên." Hắn mỉm cười, không để lại dấu vết hơi nghiến thân, giống như cùng Đào Bá đối mặt trò chuyện với nhau, kì thực là ngăn trở ánh mắt đối phương dừng ở trên người Đàm Chiêu Quân.

"Ha ha ha, Doãn trang chủ có trí nhớ tốt." Đào bá vui vẻ cười to. "Không giới thiệu một chút vị đại mỹ nhân bên người này là ai chẳng?"

"Chiêu Quân cô nương là vị hôn thê Thức Câu." Doãn Thức Câu hơn cao giọng, chấp tay lấy lễ nói: "Thành thân thì Bích Liễu sơn trang chuẩn bị mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, mời chư vị đang ngồi ở đây đến uống ly rượu nhạt."

"Ha ha, chúc mừng chúc mừng, Doãn trang chủ có thể lấy được mỹ nhân như vậy, thật sự là phúc khí tốt a!"

Đàm Chiêu Quân vẫn duy trì mỉm cười, dưới bàn tay nhẹ nhàng cầm tay của hắn, lập tức cảm giác được hắn quay lại nắm thật chặt.

Nàng nghiêng đầu kiều mỹ cười với hắn, lấy hắn thật sự vẻ vang, cho nên ... chuyện mấy trăm bàn tiệc, ba ngày ba đêm không tắt lò, liền tạm thời không cùng hắn so đo, trở về rồi hãy nói.

Phương này hãy còn náo nhiệt, phía bên chủ bàn kia đã có một đạo ánh mắt mang theo hận ý xuyên qua mọi người bắn thẳng đến trên người Doãn Thức Câu.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

May mắn là ngồi ở cạnh cửa, cho nên khi yến hội chấm dứt, đám người Doãn Thức Câu thực thuận lợi đi trước một bước.

Vừa ra đến đường lớn, Đàm Chiêu Quân lập tức ô ô gào nhẹ vài tiếng, phát tiết một chút cơn tức trong lòng đọng lại.

"Ta đã nói con chồn kia không có ý tốt, bị ta đoán trúng đi!" Nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi. "Còn có, chồn nhi tử là như thế nào? Chúng ta đã cưỡng gian vợ của hắn hay là đã giết con hắn sao, làm chi luôn dùng đôi mắt trừng chúng ta a?" Về phần "vị tiền hôn thê" Doãn Thức Câu không ra gặp người, có lẽ còn đang ở cử đi.

"Tốt lắm, đừng tức giận." Doãn Thức Câu nắm tay nàng, ngữ điệu vẫn như cũ thật yên lặng.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. "Ngươi ... cũng không tức giận sao?"

"Không có gì hay tức giận, khi thời điểm ta đã không thêm để ý, hai chân sẽ không là nhược điểm của ta." Hắn nắm tay nàng. "Ngươi cũng đừng tức giận, nhìn ngươi tức giận, ta còn có vẻ để ý hơn."

"Ngươi cũng đã không để ý, ta đây cũng không còn tức giận cái gì, coi như là nhìn trăng xiếc khi đi, cảm tạ phụ tử chồn ra sức diễn xuất." Nàng cuối cùng khôi phục tươi cười.

"Tiểu thư, các ngươi xem!" Thu Phong đột nhiên kêu to. "Thiệt nhiều tám ván gỗ!"

Sao? Không phải chứ?

Phóng tầm mắt nhìn lại, hai bên ngã tư đường, thậm chí có hơn một nửa chủ quán ở cửa đặt thêm tấm ván gỗ, này ...

"A a? Đúng rồi, mới vừa rồi chúng ta đi ra khỏi Thụy Thắng từ lâu, hình như ... cũng rất thuận lợi nha! Giang Dung không có thi triển thần lực." Đàm Chiêu Quân đột nhiên nghĩ đến.

"Đúng rồi! Cũng không chú ý." Thu Phong cũng nói.

"Ha ha, vừa mới nói phải vài ngày sau, kết quả hiện nay không đến hai canh giờ, Doãn trang chủ liền công hãm hơn phân nửa cửa hàng, thật sự là sức quyền rũ khôn cùng a!" Đàm Chiêu Quân nhận không được trêu chọc.

"Cái này làm sao bây giờ?" Doãn Thúc Câu có chút phiền não rồi. "Mỗi cửa hàng đều phải vào dạo một vòng sao?"

"Người điên ư? Chờ chúng ta đi dạo xong mỗi một cửa hàng, trời đã tối rồi."

"Vâng ..." Hần giương mắt nhìn nàng, ần nhẫn ý cười.

"Đương nhiên là chuẩn!" Đàm Chiêu Quân lập tức nói. "Giang Dung, dẫn đường trở về sơn trang hướng nào có vẻ hẻo lánh một chút."

"Vâng" Giang Dung lập tức vừa chuyển, đẩy ghế chui vào ngõ nhỏ.

Doãn Thúc Câu cười nói: "Kỳ thật ta không sao, tiêu chút bạc không sao cả."

"Người không sao cả, ta có!" Đàm Chiêu Quân cước bộ nhanh hơn đi theo. "Thật là, nhất định là ở Châu Ngọc Các ra tay quá lớn. Đúng rồi, cái lễ vật trắng tròn kia thật không phải là lão chồn muốn mua lại mua không nổi sao?"

"Kia không trọng yếu." Doãn Thúc Câu không nghĩ muốn không nể mặt, liền nói sang chuyện khác. "Giang Dung, không cần thiết nhanh như vậy, chậm lại."

"Vâng"

"Ồi ... hu hu suyễn chết ta." Thu Phong đuổi kịp thở hổn hển. "Chúng ta là đang ... chạy nạn à ..."

"Chiêu Quân, có khỏe không?" Doãn Thúc Câu quan tâm hỏi vị hôn thê cũng thở không ra hơi.

"May mắn ... Ta làm cái ghế bánh xe này thực chắc chắn." Nàng thở phì phò, nghiêng đầu nhìn bốn phía. "Con đường nhỏ này quả nhiên thực hẻo lánh, không có người khác, tốt lắm."

Tốt lắm?

Đang lúc ba người nghỉ hoặc thì Đàm Chiêu Quân phút chốc trực tiếp ngồi trên chân Doãn Thúc Câu.

"Được rồi, như vậy sẽ không mệt mỏi." Nàng cười ngọt ngào.

Doãn Thúc Câu không được tự nhiên đỏ mặt. "Chiêu Quân ..."

"Dù sao không có người thấy." Ở trong ngực hần tìm vị trí dựa vào, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

Doãn Thúc Câu đang muốn gọi nàng , cúi đầu lại thấy vết thâm trên mắt nàng. Ban đêm nàng lại không ngủ?

Hần lập tức phân phó. "Giang Dung, đem cái gói chứa áo choàng kia cho ta."

Giang Dung lập tức khom người xuất ra áo choàng.

Doãn Thúc Câu mở ra áo choàng, nhẹ nhàng choàng trên người nàng. "Người nghỉ ngơi, lúc về đến nhà sẽ gọi người." Hần ôn nhu nói.

"Ừ." Lòng ngực của hần quá mức thoải mái, nàng vừa nhắm mắt lại liền không mở ra được rồi, chỉ cúi đầu đáp, rất nhanh liền ngủ.

"Giang Dung, nhẹ một chút thôi." Doãn Thúc Câu nhỏ giọng công đạo.

"Biết." Giang Dung cũng hạ giọng.

Thu Phong nhỏ giọng ở một bên thuyết minh. "Tiểu thư suốt đêm vẽ thiết kế cải biến."

Hần liền đoán được là như thế này.

Đau lòng thờ dài, Doãn Thúc Câu thay nàng đắp kín áo choàng, bảo hộ đem nàng ôm vào trong ngực.

"Trang chủ!" Không bao lâu, Giang Dung đột nhiên khăn trương hô nhỏ, người cũng chột lóc che ở trước mặt hắn.

Doãn Thúc Câu bình tĩnh, gương mặt thấy người cản phía trước, không tiếng động, nhìn chăm chú cận kề, nhận ra người hơn ba năm không thấy Tư Mã Ân.

Không, mới vừa rồi ở trong Thụy Thăng từ lâu, từ rất xa đã cùng hắn đánh cái tiếp đón.

"Ân huynh, chúc mừng hoan hỉ có được lần từ (con trai quý)." Hắn chấp tay chúc.

Tư Mã Ân lại cắn răng, phần nộ chất vấn: "Vì sao?!"

"Ân huynh lời này ý gì?"

"Người vì sao lại xuất hiện? Ta thật vất vả làm người biến mất ba năm, người vì sao không chết già trong Bích Liễu sơn trang đi?!" Tư Mã Ân rống giận, trong mắt sung huyết tràn đầy phẫn hận.

"Đừng nhúc nhích." Phát hiện người trong lòng đã muốn tỉnh dậy, Doãn Thúc Câu vòng ôm chặt nàng, không cho nàng vọng động, thấp giọng nhắc nhở.

Khó khăn mới làm Đàm Chiêu Quân nghe lời bất động, bắt quá toàn thân cảnh giới, theo lời Tư Mã Ân mới vừa nói..., làm nàng sinh ra liên tưởng không tốt.

"Ân huynh mới vừa rồi câu nói kia là có ý gì?" Doãn Thúc Câu trầm giọng hỏi: "Người làm cho ta biến mất ba năm, là có ý gì?"

"Người còn không hiểu sao?" Tư Mã Ân khinh miệt cười, oán hận trừng hắn.

"Là người ... tạo ra sự cố xe ngựa?"

"Đã sinh Tư Mã Ân ta, sao lại sinh Doãn Thúc Câu người? Từ nhỏ, người chính là mũi nhọn trên lưng ta, luôn đâm vào ta, để cho ta ngồi không yên, gối đầu ngủ không an, từ rất sớm rất sớm trước kia, ta đã rất muốn giết người! Thiệt nhiều lần, ta đều có cơ hội giết chết người, ta nhịn xuống, nhưng cuối cùng lại chứng minh ta sai lầm rồi! Người đáng chết! Thật sự đáng chết!"

"Người rõ ràng có năng lực, lại cứ muốn đi làm cái người làm ăn đầy hơi tiền, người vũ nhục ta loại này vất vả cần cù luyện võ, liều mạng, vất hết óc nghĩ tại võ lâm chỉ tranh được một vị trí nhỏ nhoi, điều này chẳng lẽ không thể hận?!"

"Mỗi người có chí riêng, người đây cũng không hiểu sao?!" Doãn Thúc Câu cắn răng.

"Chỉ người không thể!" Tư Mã Ân rống giận, như là tựa như phát điên từng bước tới gần bọn họ. "Ta cuối cùng liều mình cùng người tranh giành cùng người đoạt, mỗi lần thời điểm khi đắc ý rốt cục thắng được người, sẽ lập tức phát hiện, thì ra ta sở dĩ có thể được đến là bởi vì người không cần! Bất kể là địa vị võ lâm, hoặc là Phan Thủy Lăng, tất cả đều bị người vứt bỏ như giày cũ, ta lại đắc ý tưởng ta thắng, điều này chẳng lẽ không thể hận?!"

"Cho nên, người ngoài ý muốn liền tạo ra sự cố xe ngựa?" Doãn Thúc Câu lạnh giọng chất vấn. "Người có thể nào bởi vì dạng này, liền làm ra chuyện mất đi nhân tính này? Người hại chết mẹ ta a!"

"Vậy thì thế nào? Là do người sai! Tất cả đều là lỗi của người! Nếu như không có người, chuyện gì cũng sẽ không phát sinh!" Khuôn mặt của hắn vận vẻ, trên mặt lộ vẻ dữ tợn hận ý. "Người hôm nay là cố ý mang theo nàng đến khoe ra a? Khoe ra vị hôn thê của người so với Phan Thủy Lăng đẹp hơn trăm ngàn lần, cười nhạo ta nhạt người đàn bà đâm dâm người không cần còn coi như trân bảo, đúng hay không?!"

"Thu Phong, lập tức mang trang chủ cùng phu nhân rời đi, nơi này ta đến chán!" Giang Dung hạ giọng công đạo.

"... Được ... được, ta ..." Thu Phong kích động bất lấy cái bắt tay của ghế bánh xe, tính đem các chủ từ lôi đi.

"Giang Dung, người không phải là đối thủ của hắn." Doãn Thúc Câu một tay ngăn chặn bánh xe, mới cúi đầu khẽ gọi. "Chiêu Quân."

Đàm Chiêu Quân ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn hắn. "Người tính làm như thế nào?"

Doãn Thúc Câu ngóng nhìn nàng, biết mình lần này chạy trời không khỏi nắng.

Quyết tâm dẫu nổi đau trong lòng, hắn cười với nàng.

"Ta yêu người, người có biết không?" Hắn nói nhỏ, ở môi nàng ấn xuống một cái hôn, không đợi nàng phản ứng, vừa vận khí, đem nàng ném cho Giang Dung. "Giang Dung, mang theo phu nhân tận lực mau chóng quay trở về trang."

"Không!" Đàm Chiêu Quân không dám tin tròn to mắt.

"Trang chủ, ngài ..."

"Đây là mệnh lệnh!" Doãn Thúc Câu cố ý nói: "Giang Dung, đây là người nợ ta, ba năm trước đây người chênh mảng trong cương vị công tác, để cho ta

biến thành như vậy, hiện tại ngươi phải trả ta, nghe theo mệnh lệnh của ta, mang nàng quay về trang!"

"Ta không cần! Ngươi dám đem ta đuổi đi, ta với ngươi không rời!" Đàm Chiêu Quân tức giận đến hô to.

"Trang chủ ..." Giang Dung vẻ mặt buồn bã thảm thiết, bắt lấy phu nhân đang giãy dụa.

"Giang Dung, nàng ... là mạng của ta." Doãn Thức Câu nâng tay bắt lấy cánh tay Giang Dung, run sợ nói: "Lần này, cầu ngươi bảo vệ tốt mạng của ta!"

"Không cho phép!" Đàm Chiêu Quân kịch liệt giãy dụa. "Ngươi không thể đối với ta như vậy! Ngươi nghĩ làm cái gì? Ngươi không thể động võ a!" Nước mắt nóng hổi chảy ra từ hốc mắt của nàng.

"Đi mau!" Doãn Thức Câu không nhìn nàng, trực tiếp mệnh lệnh thủ hạ.

"Trang chủ ..." Giang Dung lộ vẻ xúc động, "Dạ! Tiểu nhân tuân mệnh!" Hắn xoay người, dùng một tay kia thuận kéo Thu Phong, bay vút rời đi.

"Ta không đi! Ta không đi!" Đàm Chiêu Quân liều mình giãy dụa, gỡ tay kiềm chế ở trên lưng, đối với Doãn Thức Câu càng cách càng xa hô to, "Doãn Thức Câu! Không cho phép ngươi làm chuyện điên rồ, có nghe thấy không?! Thức Câu!"

"Vô dụng." Tư Mã Ân cổ quái nở nụ cười. "Cho dù hiện tại ngươi làm nàng đi, tương lai có ngày ta sẽ bắt đến nàng, trừ phi cả đời nàng tránh trong Bích Liễu sơn trang không ra khỏi cửa."

"Nàng không quan hệ đến ân oán giữa chúng ta!"

"Vậy cho là nàng xui xẻo thì tốt lắm, ai bảo nàng cùng với ngươi có quan hệ, trở thành vị hôn thê của ngươi đâu? Ngươi không biết ta chính là yêu đoạt vật của ngươi sao?" Tư Mã Ân cười đến điên cuồng.

Doãn Thức Câu lớn tiếng cảnh cáo. "Ngươi nếu dám động nàng, ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Ngươi?" Tư Mã Ân ngửa mặt lên trời cười to. "Doãn Thức Câu, Doãn trang chủ vĩ đại, võ công của ngươi không phải đã mất hết sao? Ngươi có thể làm gì ta?"

Võ công hắn không có mất hết, võ công và nội lực của hắn đều còn, nhưng mà không thể sử dụng, nếu không rất có thể gân mạch sẽ đứt đoạn mà chết, nhưng mà hắn ít nhất còn có thể xuất chiêu, đối với Tư Mã Ân cho là võ công hắn đã bị phế đi, một chiêu liền đủ!

Đem hết toàn lực vào một chiêu, cùng Tư Mã Ân đồng quy vu tận, chỉ cần có thể bảo trụ Chiêu Quân thì tốt rồi, nàng có lẽ sẽ áy náy, sẽ tự trách, sẽ thương tâm, nhưng thời gian là thuốc hay chữa khỏi hết thảy, nàng cuối cùng cũng sẽ buông tay được, dù sao nàng chỉ là một người vô tội bị hắn liên lụy.

Cho nên, hắn cuối cùng có thể làm, cũng chỉ có như vậy, sự tình do hắn mà ra, cũng nên từ hắn mà chấm dứt.

Cơ hội chỉ có một lần! Doãn Thức Câu đề cao cảnh giác, vận sức chờ phát động.

"Ngươi thoát nhìn giống như không kiên nhẫn sống, ta liền hảo tâm một chút thành toàn ngươi." Tư Mã Ân bày thế, "Ta nghĩ chỉ cần một chương, có thể chấm dứt tánh mạng yếu ớt của ngươi."

"Dừng tay ..." tiếng quát to bén nhọn đột nhiên truyền đến, Doãn Thức Câu đột nhiên quay đầu, chỉ thấy Đàm Chiêu Quân đã giãy khỏi Giang Dung, không biết như thế nào đã thi triển khinh công vội trở lại.

"Không cần lại đây!" Hắn kinh hoàng hô to.

"Tới thì tốt! Ta liền trực tiếp đem bắt nàng, tuy rằng giết chết nàng rất đáng tiếc, nhưng mà trước mặt của ngươi cướp đi "mạng của ngươi", loại khoái ý này, ta nhìn không được muốn ném thư." Tư Mã Ân cười âm ngoan.

"Tư Mã Ân, ngươi trực tiếp hướng về phía ta!" Hắn giận đỏ mắt. Giang Dung người đâu? Vì sao làm nàng giãy ra? Vì sao không đuổi trở về?!

"Ngươi để lại cuối cùng, yên tâm, sẽ không để cho ngươi đợi lâu." Tư Mã Ân phi thân lên, lướt hướng Đàm Chiêu Quân bay nhanh đến.

"Không ..." Doãn Thức Câu lập tức vận nội lực, nhưng nháy mắt tiếp theo, huyết đạo hoàn toàn bị chế trụ, chỉ thấy một lão nhân già từ sau ghế hắn chui đến trước mặt hắn, cười hi hi hướng hắn giơ một cái thẻ tay chói có lên tiếng.

Quý Đầu Con cười hi hi nhìn phía Đàm Chiêu Quân, ngưng tụ nội lực giương giọng kêu, "Nha đầu! Hồi quang phản chiếu nội công tâm pháp tầng thứ hai, ra quyền!"

Đàm Chiêu Quân nghe thấy thanh âm của hắn rõ ràng từng chút, tiếp theo trong nháy mắt như cũ theo lời đánh ra một cái nắm tay mềm mại, ngay mặt nghênh hướng Tư Mã Ân vận đủ mười thành nội lực chương vang trời.

"Chiêu Quân ..." Doãn Thức Câu buồn bã thảm thiết rống to, nháy mắt tiếp theo, nội lực phá tan huyết đạo, cả người hắn mang ghế vọt lên, trực tiếp bay vút hướng hai người.

"Ai nha! Không tốt!" Quý Đầu Con ào nãu gọi, vội vã phi thân đuổi theo.

Hết thầy đều cùng một thời điểm phát sinh, đồng thời lúc Doãn Thức Câu phi vọt lên, chưởng vang trời đúng từ nắm tay mềm mại, nhưng làm người ta ngoài ý muốn là, trong nháy mắt tiếp theo Tư Mã Ân mạnh phun ra một búng máu, thừa nhận chính mình mười thành nội lực phản phệ, đổ về phía sau, ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, hơi thở mong manh.

"Thức Câu!" Đàm Chiêu Quân không để ý tới hắn, cũng không còn tâm tư ăn mừng công phu của chính mình không phải mèo quào, nhưng kinh hoàng khi nhìn người hướng nàng xông đến như bay, không có nghĩ lại lấy châu chấu đá xe.

"Nha đầu tránh mau!" Quý Đầu Con hô to, mới xuất hiện tới trước, sớm một bước che ở phía trước nàng, tay tiếp được ghế bánh xe của Doãn Thức Câu, theo lực đạo hóa giải đi nội lực ẩn chứa kia, đồng thời đem ghế dựa buông, nâng tay lấy tốc độ sét đánh nhanh như chớp nhanh chóng điểm đại huyết quanh thân Doãn Thức Câu, chặn lại nội lực đang chạy tán loạn trong cơ thể hắn, lúc này mới đình chỉ nhẹ nhàng thở ra.

"Chiêu ..." Phốc một tiếng, Doãn Thức Câu phun ra một búng máu, nhưng hắn không rảnh bận tâm chính mình, lo lắng muốn biết nàng có mạnh khỏe hay không. "Chiêu Quân ... Ngươi ..."

"Ngu ngốc! Ngươi này đại ngu ngốc! Ngươi muốn chết a!" Đàm Chiêu Quân bỏ nhào vào trước người hắn, kinh hoàng cầm lấy tay áo thay hắn lau đi máu tươi, nước mắt đỏ rào rào xuống. "Làm sao ngươi có thể như vậy ... Làm sao có thể đối với ta như vậy? Ngươi thật sự muốn chết đúng hay không, ngươi muốn bỏ lại ta chính mình đi tìm chết!"

"Nha đầu, hắn sẽ không chết, ta vừa kịp lúc hóa giải hết chân khí trong cơ thể hắn." Quý Đầu Con ở một bên trấn an.

Đàm Chiêu Quân còn sững sờ, thần trí còn chưa quay về. "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, không chết được." Quý Đầu Con gật đầu cam đoan.

Chân nàng lúc này mới mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

"Chiêu Quân, ngươi như thế nào? Có hay không ... bị thương?" Doãn Thức Câu vội vàng hỏi, tuy rằng ngực nặng nề đau, nhưng biết nội thương rất nhỏ.

Đàm Chiêu Quân cũng không để ý đến hắn, chậm rãi đứng lên, trên mặt vẫn như cũ mang theo nước mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

"Vợ chồng vốn cùng nhau như chim rừng, lúc đến đại nạn đều tự bay, phải không?" Nàng lạnh lùng nhìn hắn. "Nếu Doãn trang chủ vội vã muốn thôi ta như vậy, ta đây cần gì phải tự mình đa tình, muốn cùng ngươi đồng sinh cộng tử?"

"Chiêu Quân ..." Trong lòng run lên, hắn lại thấy ánh mắt nàng như thế! "Không phải, chuyện này ... nguyên nhân do ta dựng lên, ta không thể liên lụy ngươi ..."

"Nói xảo!" Nàng rống to. "Ta nói rồi ta có thể bảo vệ mình, vì sao không tin ta?!"

"Bởi vì quá quan tâm sẽ bị loạn, bởi vì ... Ta luyện tiếu ngươi bị thương, nếu vậy để cho ta so với chết càng thống khổ hơn." Doãn Thức Câu lấy lòng vươn tay đến nàng. "Chiêu Quân, ta ..." Khóe miệng tràn ra một tia máu, thân mình hắn bóng một cái tay không lực thả rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Thức Câu!" Thấy thế, Đàm Chiêu Quân rốt cuộc bất chấp tức giận, lập tức nhào tới ôm lấy hắn yếu đuối ngã về trước. "Thức Câu? Thế nào? Không phải nói không có chuyện gì sao? Tại sao lại học máu? Quý Đầu Con, sao lại thế này?!"

"Đại khái là bị nội thương, hơn nữa cảm xúc quá mức kích động, tâm hoảng ý loạn, chân khí rối loạn, tăng thêm thương thế đi." Quý Đầu Con thoải mái nói một hơi.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên phải cho hắn an tâm tĩnh dưỡng! Bảo trì tâm tình khoái trá là nhiệm vụ hàng đầu."

"Ta ... không có việc gì, Chiêu Quân ... là ta không đúng, ngươi ... đừng tự giận mình ..." Doãn Thức Câu hơi thở có chút suy yếu, hắn cũng không có bị nghiêm trọng như vậy, chỉ là bị một đạo kinh khí vô hình đánh trúng ngực, giải tỏa khí tích tụ nơi ngực, đem máu ứ phun ra, chính là không biết tại sao đột nhiên toàn thân lại vô lực.

"Tốt lắm, đừng nói nữa, hiện tại ta không giận ngươi." Nàng vội vã trấn an. "Ngươi ngồi đi, chúng ta trở về."

"Giang Dung ... bọn họ đâu?"

"Bị ta dùng mê dược hôn mê rồi, vừa mới ngã vào trên đường."

Doãn Thúc Câu thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải nhắm mắt lại. "Chờ một chút nhớ phái người đem bọn họ khiêng trở về, lại cho người thông báo Tư Mã Thịnh đến đem Tư Mã Ân tiếp trở về."

"Thúc Câu, ngươi không có ý định báo thù sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Ngươi đã thay ta báo thù." Doãn Thúc Câu giương mắt, ôn nhu ngắm nhìn nàng, nâng tay khẽ vuốt má nàng. "Cám ơn ngươi, luôn làm nhiều như vậy cho ta."

Nàng có ý trùng hấn. "Ta đã nói rồi, có ta ở đây, không thành vấn đề!"

"Ta có vấn đề." Quý Đầu Con đột nhiên nhắc tay.

"Ngươi có vấn đề gì?"

"Ta đã cứu mạng hai vị, các ngươi phải báo đáp ta." Hấn ngay tại chỗ đòi ân tình.

"Một năm đưa ngươi một cân Vân Đình trà, đủ rồi chứ?"

"Cái gì? Một năm một cân? Không nghĩ tới đường đường Bích Liễu son trang trang chủ hơn nửa đệ nhất mỹ nhân Đàm Chiêu Quân, hai cái mạng thể nhưng chỉ trị giá một cân Vân Đình trà à!" Quý Đầu Con cứ lắc đầu.

Xưa nay Đàm Chiêu Quân không chịu lép cái dạng này. "Quý Đầu Con, không cần ở nơi này làm trò, một năm một cân, sống đến già, có tới già, loại đãi ngộ này ngay cả hoàng đế cũng không có, nên thỏa mãn, nếu không chịu ..., ta đẹp, ngươi cũng không có biện pháp gì ép được ta."

"Hừm hừm! Đừng giận như vậy! Một cân thì một cân, nhưng mà ta muốn là trà xuân, bằng không ít nhất cũng phải là đông trà, biết không?"

"Được rồi, đã biết."

Ngày mười bảy tháng năm, Bích Liễu son trang công trình cải biến thuận lợi hoàn công.

Ngày này, chiêm trống vang trời, Bích Liễu son trang trang chủ cưới vợ - thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Trong lúc chú rể đi vào Hà viện, chuẩn bị nghênh đón tân nương tới đại sảnh bái đường, thì một phong thư từ Lạc Dương được đưa đến, Đàm Chiêu Quân lập tức vén hi khăn lên vội vã mở ra xem.

Nhìn trong thư viết tin tức tốt, nàng vui vẻ nhào vào trong lòng chú rể, chủ động ngồi trên chân của hấn, đem lá thư này giao cho hấn.

"Vận đen nhà chúng ta cũng sắp nhanh qua." Nàng vui vẻ nói.

Doãn Thúc Câu nhìn nội dung thư, biết được trong nhà nàng ở Lạc Dương hết thấy mạnh khỏe, khôn cảnh Đàm gia dường như cũng có người âm thầm tương trợ, sắp được giải quyết tốt đẹp.

Hấn nên vì nàng vui vẻ, cũng thật sự vì nàng vui vẻ, nhưng trong lòng có một cỗ tâm tình bất an khác hình thành.

So với quý nhân theo lời đại tỷ nàng trong thư, hấn hình như không vì nàng làm thứ gì, ngược lại đều là nàng vì hấn trả giá, chính mình có, cũng chỉ là cảm giác nợ của Đàm gia mà thôi.

"Ngươi không vui?" Đàm Chiêu Quân nghiêng đầu nhìn hấn.

"Ta đương nhiên vui vẻ, chỉ là phát hiện ... ta thật không có tài cán vì ngươi làm cái gì, cảm giác mình so ra kém vị quý nhân kia theo như trong thư của đại tỷ ngươi."

"Ngươi vì ta làm cái gì phải không?" Nàng đột nhiên cười. "Ngươi là có thể vì ta làm một việc."

"Chuyện gì?"

Nàng theo túi trong vạt áo rút ra hiệp nghị thư cùng cặp song sinh kia ký kết vẫn mang theo bên người.

"Chuyện thứ nhất, ngươi có thể giúp ta đem phần hiệp ước này hủy bỏ."

Doãn Thúc Câu nghi ngờ mở ra, khi hấn lần lượt nhìn nội dung thì sắc mặt từ khiếp sợ, chậm rãi trở nên tái nhợt, cuối cùng đau kịch liệt giương mắt nhìn

nàng. "Đây là ... cái gì? Đây ... Người là bởi vì ..."

Híp lại mắt, nàng nhẹ giọng cảnh cáo. "Người muốn nói cái gì tốt nhất nên cân nhắc, một khi nói ra khỏi miệng sẽ không thu về được!"

Doãn Thúc Câu chấn động, nhìn con mắt nàng trong sáng vô tư, suy xét cảnh cáo của nàng, cảm xúc khiếp sợ mới chậm rãi bình phục lại.

"Nhìn đến thứ này, khiếp sợ là chuyện đương nhiên, cho dù ta bởi vì vậy hoài nghi cái gì, cũng hẳn là phản ứng bình thường." Hần thở dài, trán giãn ra. "Nhưng mà ... Ta tin tưởng người, hết thấy những nỗ lực người dành cho ta, không phải một tờ hiệp ước có thể sai khiến được, tất cả đều xuất phát từ thật tình của người."

"Coi như người thông minh." Đàm Chiêu Quân hừ hừ, chủ động cong môi hôn hần. "Nếu người hoài nghi ta, hôm nay cũng không cần bái đường."

Doãn Thúc Câu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu nhà ta xem ra hẳn là không có việc gì, phản hiệp nghị này vốn không cần thiết tồn tại rồi, qua một thời gian nữa, chúng ta có thể trả hết nợ những giấy nợ này." Nàng cố ý nói.

"Phản hiệp nghị này vốn không cần thiết tồn tại." Doãn Thúc Câu lập tức đem hiệp nghị thư xé bỏ. "Ta cũng sẽ đi tìm Thúc Hoa, lấy bản của bọn họ xé bỏ, như vậy hiệp nghị này liền hủy bỏ."

"Cho nên ... Ta không cần gả cho người." Đàm Chiêu Quân nói xong, bắt đầu từ trên đùi hần đứng lên.

Doãn Thúc Câu lập tức nắm lấy tay nàng phản bác. "Sai lầm rồi, hiệp ước hủy bỏ, người không cần tuân thủ ước hẹn ba năm muốn ta hưu thê."

Đàm Chiêu Quân nghe vậy, lúc này mới cười. "Được rồi, xem bản thân người tràn đầy tự tin, cho người thông qua cửa này."

"Thì ra người đang khảo ta à!" Hần bừng tỉnh đại ngộ.

"Chuyện thứ hai, trên thư đại tỷ ta nói, bây giờ còn không thể trở về, chờ khi có thể trở về thì nàng sẽ viết thư cho ta biết, đến lúc đó, người phải theo ta trở về ở một khoảng thời gian."

Hần khẳng khái nhận lời. "Đây là đương nhiên."

"Người xác định có thể? Công sự đâu?" Nàng cố ý hỏi.

"Thúc Hoa cùng Thúc Kiều cần tôi luyện nhiều." Trong lúc đó phảng phất nghe thấy thanh âm Thúc Kiều kháng nghị, bọn họ ... đang ở bên ngoài sao?

"Bọn hẳn thật sự cần. Tốt, chuyện thứ ba, muốn hoàn thành là phi thường khó khăn, từ xưa đến nay, có thể làm được cũng không có nhiều người, người xác định muốn nhận điều kiện này của ta sao?"

"Nói đi!" Hần đáp không chút do dự.

"Nghe kỹ, ta muốn người hứa hẹn, cả đời yêu ta, chịu chuộc ta, bao dung ta, hơn nữa theo ta đến cuối cùng."

Doãn Thúc Câu cười. "Ta hứa."

"Đáp ứng đơn giản như vậy, giống như làm cho người ta không thể tin phục đâu!"

Ánh mắt hần tràn đầy thâm tình ngó nhìn nàng.

"Bởi vì với ta mà nói, chuyện này lại rất đơn giản, đơn giản đến giống như hô hấp vậy."

Rất cảm động nha! Đàm Chiêu Quân bày ra một cái tươi cười tuyệt mỹ.

"Như vậy, điều kiện thứ tư, hôn ta."

"Ta rất thích điều này." Hần lập tức khuyh thân hôn cánh môi hồng nộn kia.

Bên ngoài Hà viện, Thu Phong cùng Giang Dung ngăn trở tất cả mọi người muốn đến thúc giục.

"Các người không thể đi vào." Thu Phong thật hết sức có trách nhiệm đứng ở cửa ngăn lại.

Doãn Thúc Kiều trừng mắt xú nha đầu to gan lớn mật này, mở giọng rống to rõ ràng. "Đại ca! Giờ lành đã đến, các người còn muốn bao lâu nữa a? Động phòng phải lưu đến sau bái đường mới được, người hiện tại đừng bị đại tẩu cấp ăn a!"

Một trận cười vang vang lên, mọi người cười không thể kiềm lại, cười vui truyền khắp toàn bộ Bích Liễu sơn trang, tin tưởng, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn.

Kết thúc

Hai tháng sau thành thân, Đàm Chiêu Quân mới rốt cục nhớ tới nàng chưa thấy qua bức tranh mỹ nhân kia của trượng phu.

Vì thế Doãn Thức Câu lấy ra bức tranh mỹ nhân phủ đầy bụi giao cho nàng.

"Ah? Đây..." Nhìn người trong bức họa, nàng kinh ngạc há miệng, một hồi lâu về mặt cổ quái nhìn phía phu quân. "Đây là ta."

"Là người?" Hắn cũng rất kinh ngạc.

"Đại khái là ta thời điểm mười lăm, mười sáu tuổi. Ta nhớ chỗ này ở Hạnh Hoa Lâm, ta ở đây luyện võ, kỳ quái, chỗ này bình thường ít người tới, làm sao người lại ở chỗ ấy?"

"Ta mất đi nửa năm trí nhớ, không nhớ rõ." Doãn Thức Câu nhìn nàng. "Cho nên là người, từ đầu tới đuôi đều là người, có lẽ đoạn mộng ngắn này của ta thật không phải là mộng, mà là trí nhớ ta."

"Nếu lúc trước người đã yêu thích ta, vì sao không ra mặt đâu?" Đàm Chiêu Quân làm bầm lều bầu, bởi vì hắn mất đi trí nhớ, hỏi cũng như không hỏi.

"Ta lấy cá tính ta suy đoán khả năng." Doãn Thức Câu đem nàng ôm vào trong lòng. "Bởi vì khi đó ta còn có hôn ước trong người, lấy cá tính của ta, cho dù khi đó đã muốn yêu người... Không, phải nói là đã yêu người, ta càng không có thể đi trêu chọc người, cho nên ta sẽ về trước để giải quyết vấn đề của mình, chờ giải quyết xong, lại tiến đến theo đuổi người."

Đàm Chiêu Quân gật đầu, hắn đích xác sẽ làm như vậy. "Kết quả không nghĩ tới một hồi sự cố xe ngựa làm người mất đi trí nhớ, chỉ để lại bức họa này."

"Hiện tại trong lòng người sẽ không luôn có một vương mắc chứ!" Doãn Thức Câu mỉm cười.

"Ta mới không có đâu!" Nàng mới không thừa nhận. "Đúng rồi, chờ thời điểm chúng ta quay về Lạc Dương, ta sẽ mang người đến địa phương kia, có lẽ nói không nhất định người sẽ nhớ ra cái gì."

"Đồ đạc này nọ đều sắp xếp xong chưa?"

"Ừ, Thu Phong đã sắp xếp tốt rồi, nàng a, khẩn cấp muốn trở về đâu." Uốn người trong lòng trượng phu, Đàm Chiêu Quân thỏa mãn thở dài. "Thu được thư đại tỷ, ta rất kinh ngạc nha, không nghĩ tới đại tỷ cùng nhị tỷ cũng đã thành hôn."

"Người cũng vậy!" Doãn Thức Câu cười ôm sát kiều thê.

"Đúng vậy, ta cũng vậy." Đàm Chiêu Quân cũng cười khẽ. "Đại tỷ nói nhị tỷ đang chuẩn bị về nhà rồi, một nhà chúng ta rốt cục đoàn viên."

"Còn ta đâu rồi, đừng đem ta quên." Hắn vội vàng nhắc nhở.

"Mới sẽ không quên người đâu!" Nàng ngửa đầu hôn hắn.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Chiêu Quân Săn Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.